

КЕРЕЛИН СПАРКС ЗАБРАНЕНИ НОЩИ

Част 7 от „Рискована любов“

Превод от английски: Радка Русева, 2015

chitanka.info

На майка ми Чарли.

Ураганът Айк разруши къщата ти, но не и духа ти.

ГЛАВА 1

— Закъсна — посрещна я Конър, мръщейки се неодобрително.

— Е, и? — Ванда Барковски върна намръщването на шотландеца, пристъпвайки във фоайето на Роматех Индъстрис. — Вече не съм момиче от харема. Не е нужно да идвам, тичайки всеки път, щом великият Господар щракне с пръсти.

Конър повдигна вежда.

— Беше ти изпратена официална призовка, на която бе съобщено, че срещата на сборището на източното крайбрежие ще започне в десет тази вечер.

Той заключи вратата зад нея и набра някакъв код.

Щеше ли да има неприятности? Тази „официална“ призовка я притесняваше цяла седмица, въпреки че не бе оставила никой да разбере. Щеше да пристигне по-рано, ако ѝ бе позволено да използва вампирските си способности да се телепортира, но в призовката я предупреждаваха да не се телепортира в Роматех. Защото подобно действие ще активира алармата, ще прекъсне срещата и ще последва голяма глоба. Затова тя шофира от клуба си в Хел Китчън, първо отбивайки се до Куинс, за да вземе някои костюми, които бе поръчала. Трафикът бе ужасен чак до Уайт Плейнс, оставяйки я силно напрегната. По дяволите, не искаше да е тук.

Тя пое дълбоко въздух и разроши късата си лилава коса.

— Голяма работа. Закъсняла съм с няколко минути.

— Закъсна с четиридесет и пет минути.

— Е, и? Какво са четиридесет и пет минути за стар козел като теб?

— Вярвам, че са си точно четиридесет и пет минути.

Да не би това в очите му да бе искрица хумор? Тя се ядоса при мисълта да я взема за забавна. Ванда беше безпощадна, по дяволите. И той трябваше да е обиден, че го нарече стар козел. Конър Бюканън не изглеждаше дори с ден над тридесет. Би го смятала за много красив, ако не беше прекалявал с грижите за нея през годините.

Тя намести черния сплетен камшик, който носеше около кръста си.

— Виж, сега съм делова жена. Закъснях, защото трябваше да отворя клуба си и да свърша няколко задачи. И скоро трябва да се върна на работа.

Имаше среща в единадесет и половина с всички танцьори, за да им даде новите костюми за август.

Конър не изглеждаше впечатлен.

— Роман все още е Господар на сборището, към което принадлежиш, и когато изиска присъствието ти, се очаква да пристигнеш навреме.

— Да, да, направо ми треперят ботушите.

Конър се обърна към масата, карайки килта си от червен и зелен плейд да се завърти около коленете му.

— Трябва да претърся чантата ти.

Тя трепна вътрешно.

— Наистина ли имаме време за това? И без това съм закъсняла.

— Проверявам всяка чанта.

Той винаги се бе придържал към правилата. Колко пъти я бе порицавал, че флиртува с охраната в къщата на Роман? Е, само с един от тях: един смъртен охранител от дневната смяна, който работеше за МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс. Един невероятно красив охранител.

Конър също работеше за фирмата, така че знаеше, че служителите не трябва да се сближават с хората, които охраняват. Ако питаха Ванда, това старо правило трябваше да се разкара. Иън се бе обвързал със смъртния си охранител Тони, и нейната любов към него изобщо не я бе направила по-слаба. В действителност любовта ѝ я бе направила по-силна, позволявайки ѝ да убие Йедрек Янов въпреки опита на Бунтовника да я спре с контрол над съзнанието ѝ.

Обаче щом ставаше на въпрос за сигурността на Роматех Индъстрис, Конър имаше добри основания да се придържа към безценните си правила. Тъй като гадните Бунтовници ненавиждаха дружелюбните, подчиняващи се на закона и хранещи се от бутилка вампири, те мразеха и Роматех, където се произвеждаше бутилираната кръв. В миналото бяха успели три пъти да поставят бомби в сградата.

Ванда въздъхна.

— Не нося бомба. Да не мислиш, че бих взривила себе си? Изглеждам ли ти като откачена?

В очите му блесна искрица хумор.

— Мисля, че това ще се определи на срещата на сборището.

По дяволите! Наистина беше в беда.

— Добре — тя метна чантата си на масата. — Забавлявай се.

Червенина плъзна по врата ѝ, докато той ровеше из чантата ѝ. Господи, как мразеше само неудобството. То я караше да се чувства слаба и незначителна, а се беше заклела никога повече да не усети уязвимост. Вдигна брадичка и изгледа кръвнишки Конър.

— Какво е това?

Той извади парче плат, което изглеждаше като натъпкан чорап без стъпало с голям месингов чучур накрая.

— Костюм за танци. За Фреди Пожарникаря. Това е личният му маркуч.

Конър захвърли прашката, сякаш беше в пламъци и продължи претърсването на чантата ѝ. Извади друга блестяща прашка в телесен цвят с изкуствен бръшлян, увит около чорапа.

— Страхувам се да попитам...

— Темата ни през август е „Горещата Джунгла“. Бомбастичния Терънс ще изпълни ода за Тарзан. Ще се люлее през сцената на лиана, докато се съблича.

Конър метна мъжката прашка на масата и продължи с проверката си.

— Тук наистина прилича на проклета джунгла — каза той и извади лиана с големи листа.

— Горещата джунгла е като силно заразна треска — обясни Ванда с дрезгав глас. — Сигурна съм, че може да открием някое смокиново листо с твоя размер.

Конър я погледна намръщено.

— Добре де, листо от банан тогава.

Изсумтявайки, той освободи ключовете на колата ѝ от купчината лиани и ги пусна в спорана^[1] си.

— Ей... — възпротиви се тя. — Ще ми трябват, за да се прибера вкъщи.

— Ще ти ги върна след срещата — каза той и върна нещата обратно в чантата ѝ. — Срамно е вампирите да се обличат — или по-

точно казано, да се разсъбличат така публично.

— Момчетата се забавляват. Хайде де, Конър. Никога ли не ти се е искало да си свалиш дрехите пред някои красиви момичета?

— Не. Прекалено съм зает да опазя Роман и семейството му живи. Ако не си забелязала, сме на ръба на война с Бунтовниците. И ако не си чула, лидерът им Касимир е някъде в Америка.

Ванда потисна едно потръпване.

— Знам. Миналият декември клубът ми бе нападнат.

Онази нощ някои от най-близките ѝ приятели едва не загинаха. Тя се опита да не мисли за това. Ако го направеше, тези мисли щяха да разбудят по-големи и ужасяващи спомени, а тя нямаше никакво намерение да ги разкрива. Животът в „Палави дяволи“ бе обикновен и хубав, в клуба танцуваха прекрасни мъже в оскъдни костюми, а литрите с Кървава бира можеха да накарат и най-хладнокръвните вампири да се чувстват сгрети и дружелюбни.

Всяка нощ можеше да минава без болка, стига тя да се съсредоточи върху работата си и да държи миналото си здраво заключено в металния ковчег. Дните бяха още по-лесни, защото мъртвешкият сън бе безболезнен и без кошмари. Тя можеше да продължава така с векове, ако хората просто я оставят на мира.

Конър я погледна съчувствено.

— Игн ми каза за нападението онази нощ. Заяви, че си се била смело.

Тя се въздържа да не стисне зъби. Не бе полезно за кучешките ѝ зъби. Сграбчи чантата си и я метна на рамо.

— Е, каква е работата? Колко съм загазила?

— Ще разбереш — Конър посочи към двойните врати вдясно. — Ще те заведе до залата, където се провежда срещата.

— Не, благодаря. Знам пътя.

Ванда мина през вратата и се запъти надолу по коридора, а токчетата на ботушите ѝ тракаха по лъснатия до блясък мраморен под.

Неприятната миризма на препарата за почистване не можеше да прикрие напълно апетитния аромат на кръв. Смъртните работници на Роматех произвеждаха кръв цял ден. Тази кръв се разпращаше открито по болници и кръвни банки, а тайно на вампирите.

Роман Драганести беше създал изкуствената кръв през 1987 година и в последвалите години бе изобретил Вампирската фюжън

кухня. През седмицата вампирите, които работеха за Роматех, приготвяха прекрасни напитки като Шококръв, Кървава бира, Криски или Кръв лайт за тези, които прекаляваха с удоволствията. Смесената миризма на всички тези напитки се носеше из въздуха. Ванда пое дълбоко въздух, за да успокои нервите си.

Свръхразвитият ѝ слух долови звук на статично пращане. Тя погледна назад и видя Конър да стои до двойната врата. Наблюдаваше прогреса ѝ с уоки-токи в ръка. Да не би да подозираше, че може да избяга? Беше дяволски изкушаващо да се телепортира до паркинга и да притича до черния си корвет. Нищо чудно, че конфискува ключовете ѝ. Винаги можеше да се телепортира направо вкъщи. Но те знаеха къде живее и къде работи. Нямаше измъкване от закона на сборището.

Естествено, само вампири, които пиеха синтетична кръв, признаваха Роман Драганести като Господар на сборището на вампирите от Източното крайбрежие.

Щом наближи залата, стъпките на Ванда се забавиха. Ако Роман имаше някакви оплаквания от нея, защо не се срещнаха насаме? Защо я унижаваше пред останалите големци в сборището?

Дочу лекия акцент в гласа на Конър от другия край на дългия коридор.

— Фил е пристигнал? Добре. Дай ми да говоря с него.

Фил? Ванда се олюля на високите си токчета. Фил Джоунс се бе върнал в Ню Йорк? Последно бе чула, че е в Тексас. Не че я интересуваше. Той бе просто един смъртен. Но невероятно красив и интересен смъртен.

Бе прекарал пет години като член на дневната охрана в къщата на Роман, където тя живееше с останалите от харема. Повечето от смъртната охрана смятаха харема за група глупави безименни, неживи жени, свързани с истинската им задача — Роман Драганести. Бяха преценили, че по стойност се намират след картините на Роман и безценните му антики.

Фил Джоунс беше различен. Той бе научил имената им и се беше отнасял с тях като с истински хора. Ванда се бе опитала да флиртува с него няколко пъти, но Конър, старият мърморко, винаги бе слагал край на това. Фил беше спазвал правилото за необвързаност и се бе държал настрана — което беше лесно, защото обикновено той бе или във

вечерното училище, или спеше, когато тя бе будна; а тя беше мъртва през деня, когато той бе буден.

Дори и така, Ванда подозираше, че той си падаше по нея. Или така ѝ се искаше. Животът в харема бе толкова скучен, че понякога Фил изглеждаше интригуващ.

Но сигурно си бе въобразявала всичко това. Вече три години бе свободна от харема и през това време Фил не си направи труда да я посети.

Тя спря, за да чуе, когато гласът на Фил се разнесе от уокитокито. Не можеше да разбере думите, но звукът отекна през нея с изненадваща сила. Беше забравила колко секси е гласът му. Да върви по дяволите, Ванда си мислеше, че той е приятел. Но е била просто част от работата му, беше я забравил лесно, след като бе минал на следващата задача.

Ванда се протегна към вратата на залата, когато изведнъж тя се отвори. Отскочи назад, за да не бъде прегазена от жена с огромен бюст и един оператор. Ванда разпозна жената на мига. Корки Кърант бе водеща на предаване за знаменитости от Дигиталния вампирски канал, наречено „На живо с неживи“.

— Отхвърлям присъдата! — извика Корки, обръщайки се да хване вратата, преди да се е затворила. — Ще отнесе въпроса до Върховния сборищен съд!

— Решението ми е окончателно — гласът на Роман звучеше твърд, но отегчен.

— Ще чуеш за това в шоуто ми! — Чак сега Корки забеляза Ванда. — Ти! Какво правиш тук?

Ванда трепна, когато операторът обърна камерата си към нея. По дяволите! Сега щеше да свърши в шоуто на Корки.

Усмихна се колебливо към камерата.

— Здравейте, приятели вампири. Отивам на събранието на сборището. Винаги ги посещавам. Това е наш обществен дълг, нали знаете.

— Стига с глупостите — отрязва я Корки. — Дошла си да злорадстваш. Но няма да сваля иска си срещу теб, без значение какво казва Господаря на сборището.

Ванда не спря да се усмихва за пред камерата.

— Не може ли всички просто да се разбираме?

— Трябваше да помислиш за това, преди да ме нападнеш! — изпищя Корки.

Вярно. Инцидентът от миналия декември в клуба. Ванда бе прелетяла над масата, опитвайки се да удуши Корки Кърант. След цялата бъркотия, която бе последвала, тази малка злополука беше изглеждала незначителна. Беше я подминала като поредното дребно спречкване. Ванда бе имала много такива през годините.

Обърна се към камерата с издаващо много чувства изражение.

— Това бе ужасно недоразумение, но всички ние може да сме благодарни, че нашата мила Корки не пострада от него. Гласът ѝ е все така силен и пронизващ, както винаги.

Репортерката изсумтя и направи рязко движение, даващо сигнал на оператора да спре да записва. Тя се наведе по-близо и сниши глас.

— Нищо между нас не е приключило, кучко. Имам много власт във вампирския свят и ще те съсипя — Корки се спусна по коридора, а операторът подтичваше след нея.

— Хубав ден! — извика ѝ Ванда.

Тя се обърна, за да влезе в залата, и забеляза колко тихо беше. Всички я зяпаха. Страхотно. Станаха свидетели на малката ѝ сцена с Корки.

Шепотът започна. Ванда вдигна брадичка. Установи, че присъстват около тридесет вампира. Повечето бяха мъже. Архаичният вампирски свят все още се ръководеше главно от мъже. Арогантни, скучни стари мъже, които не одобряваха нощния ѝ клуб, където мъжете вампири се събличаха.

Забеляза киселите изражения върху лицата им. Очевидно също така не им се нравеше лилавият ѝ прилепнал гащеризон или късата ѝ щръкнала коса със същия цвят. В цялата зала забеляза само едно приятелско и усмихнато лице — Грегори. За нещастие, той седеше на първия ред. Тя стегна камшика около кръста си и тръгна по централната пътека.

Роман Драганести седеше на големия стол на Господаря върху подиума. В миналото Господаря на сборището седеше сам, но сега имаше промени. От двете страни на стола на Роман имаше по един помалък. Жена му Шана се бе настанила от лявата му страна, а свещеникът, отец Андрю, седеше отдясно. Те очевидно бяха главните му съветници. И двамата бяха смъртни.

Накъде отиваше вампирският свят? Защо Роман бе дал такава власт на тези двама смъртни в свят, в който те не принадлежат? С възмутено пуфтене Ванда седна до Грегори.

Роман отрази присъствието ѝ с царствено кимане. Ванда му се намръщи в отговор.

Седящ на маса близо до подиума, Ласло Весто драскаше бележки с писалка върху антично изглеждащ пергамент. Той бе химик в Роматех, но също така притежаваше и престижната длъжност на секретар на сборището. Ванда завъртя очи. Той спокойно можеше да използва перо и мастилница или може би папирус и парче въглен.

— Господи, дайте на горкия мъж един лаптоп — измърмори тя на Грегори.

— Има един — прошепна ѝ той. — Но на тези срещи предпочитат да се придържат към традицията.

— Тези срещи са цяло посмешище — измърмори Ванда. Предполагаше, че Ласло все още записва решението, което бе разстроило Корки. — Какво стана с Корки?

— Добри новини за теб — прошепна Грегори. — Роман отхвърли иска ѝ срещу теб.

— Време беше. Очевидно не съм наранила гърлото ѝ.

— Тогава Корки настоя, че единственото честно решение би било Роман да свали съдебния процес срещу нея, но той отказа.

— Какъв процес? — попита Ванда.

— Не си ли чула? Известният модел Симон съди Корки. Помниш ли, че наех Симон за Фангерсайс, ДВД-то с упражнения за зъбите? Корки обяви в предаването си, че Симон използва изкуствени зъби.

Ванда избухна в смях, гласът ѝ проехтя в тихата зала. Дузина мъже ѝ изшъткаха. Ласло изпусна писалката си и я погледна изплашено. След това хвърли поглед към Роман.

Ванда млъкна наред смеха си и прочисти гърлото си. По дяволите. Тези стари вампири трябваше да извадят бастуните от задниците си. Тя отвори уста да каже точно това, но Грегори докосна ръката ѝ.

— Недей — прошепна ѝ. — Не го заговаряй, ако той не се е обърнал пръв към теб.

— Ласло — започна тихо Роман.

— Да, сър? — секретарят на сборището се заигра с едно от копчетата на лабораторната си престилка.

— След като Ванда Барковски най-накрая пристигна, нека продължим с останалите дела срещу нея.

Останалите дела? В множествено число? Тя се огледа наоколо разтревожена. Жената на Роман ѝ се усмихна съчувствено.

Във Ванда се разрази гняв и тя стисна юмруци. Не се нуждаеше от ничие съчувствие. По дяволите, тя бе жилава.

Ласло порови из купчина листа и извади един от тях, а след това още един и още един. Три листа? Гневът ѝ се разпали неимоверно.

Ласло я погледна нервно, след това продължи:

— Срещу Ванда Барковски има повдигнати три обвинения. Първото е — неоснователно освобождаване от работа, допринесло за загубата на средства и душевна травма. Второто обвинение — безразсъдно отнасяне към работната среда, довело до леко нараняване и душевна травма. Третото обвинение — нападение със смъртоносно оръжие, довело до физическо нараняване и душевна травма.

Ванда скочи на крака.

— Това са пълни глупости! Кой ме съди? — почервенялото ѝ от гняв лице огледа залата. — Къде сте задници? Ще ви покажа какво е душевна травма!

— Моля те, седни — тихо каза Роман.

— Имам право да се срещна с обвинителите си. — Забеляза трима бивши служители, привели се на задния ред. — Ето къде сте, копелета!

— Ванда, седни! — нареди Роман.

Тя се обърна, за да го погледне. По дяволите, той я познаваше от 1950 и вярваше на глупостите на тези мрънкащи размирници? Посочи го с пръст.

— Ти...

Ахна, когато Грегори я хвана за ръката и я дръпна да седне на мястото си. Той я погледна предупредително.

Ванда пое рязко въздух. Добре. Трябваше да се успокои.

— Какво пледирате, госпожице Барковски? — попита Роман.

Тя склочи ръце, докато кокалчетата ѝ не побеляха.

— Невинна.

— Не сте уволнили първия ищец? — Роман погледна към Ласло.
— Името му?

Ласло огледа първия лист, след това дръпна нервно едно от копчетата си.

— Той иска да се обръщаме към него със сценичното му име — Джем Стоунс^[2].

Из стаята се разнесе кикот, след това рязко спря, когато Роман прочисти гърлото си.

— Госпожице Барковски, уволнихте ли господин... Стоунс?

— Да, но имах основание.

— Не, нямаше! — От дъното на залата се чу сприхав глас. — Бях най-добрият ти танцьор. Нямаше причина да ме уволняваш!

Ванда погледна към Джем.

— Опитваше се да си продадеш услугите. Аз притежавам денс клуб, а не бордей.

— Дамите се молеха за мен — възпротиви се Джем.

— И вие сте им вземали пари? — попита Роман.

Джем изсумтя.

— Разбира се. Заслужавам си го! Аз съм най-добрият.

Роман не изглеждаше впечатлен.

— Първото обвинение е отхвърлено.

— Какво? — изкрещя Джем. — Но аз се нуждая от работата си. Как ще изкарвам прехраната си?

Роман сви рамене.

— Изглежда, че вече сте започнали новата си кариера. Може да напуснете.

Джем измърмори някакво проклетие, докато излизаше.

Ванда усети леко облекчение. Един обвинител по-малко, оставаха още двама.

— Второто обвинение? — Роман попита Ласло.

— Да, сър — секретарят се зарови в листите. — Безразсъдно отнасяне към работната среда. Този ищец също иска да се обръщаме към него със сценичното му име. — Ласло се заигра с едно от копчетата на престилката си. — Питър Велики, принц на П-п-пекърс^[3]. — Копчето се откъсна и се търкулна по масата.

Съпругата на Роман прикри устата си. Звукът от кикот се разнесе из залата. Дори свещеникът се усмихваше.

Грегори се наведе към Ванда и прошепна високо:

— Колко от чичковите червенотиквеничковчета отнесе принцът на Пекърс?

Ванда изсумтя и го удари с лакът в ребрата.

Роман погледна нагоре с изражение, сякаш бе изкаран от нерви и питаше господ защо аз? Успокои изражението си и погледна сериозно тълпата.

— Тук ли е господин... Принц?

— Да! — изправи се един висок мъж от задния ред. Той отметна дългата си руса коса през едното рамо. — Аз съм принцът на Пекърс.

— Наранили сте се на работното си място? — попита Роман.

— Да — продължи да говори Питър с фъфлещия си глас. — Танцувах, когато се подхлъзнах в една локва с фода.

— Той искаше водата — прекъсна го Ванда. — Питър пожела да дръпне една верига и тридесет литра вода да се изсипят върху него.

— Вие сте поискали водата? — попита Роман.

— Да. Малките капчици фода блестяха по голата ми кожа. Изглеждах нефероятно красиф.

— Щом казвате... — измърмори Роман. — И тогава се подхлъзнахте?

— Да! Беше ужасно. Паднах на нофа си и го фчупих.

— Счупили сте... какво? — попита Роман.

— Носа си — обясни Ванда. — Но ние го оправихме, и сега изглежда доста добре.

— Не е тафа! — Питър сложи ръце на бедрата си. — Сега глафът ми има ужасно нософо сфучене и фсички ми се смеят.

Залата се изпълни със смях.

— Фиждате ли? — Питър избърса сълзящите си очи. — Смят ми се. Страдам от емоционална трафма.

Роман въздъхна.

— Господин Принц, инцидентът, който сте претърпели, наистина е ужасен, но не виждам как може да държите госпожица Барковски отговорна, при положение че сам сте поискали водата.

Питър скръсти ръце и се намръщи.

— Тя трябваше да ме защити.

— Оправих носа ти и те освободих за останалата част от нощта — каза Ванда. — Ти си този, който напусна.

Питър се намуси.

— Искам си работата обратно.

— Това устройва ли те? — попита я Роман.

— Да. Винаги съм била доволна от работата на Питър.

— Добре — кимна Роман. — Ще го назначиш обратно и ще прекратим и втория иск. Ласло, последното обвинение, ако обичаш?

— Да, сър — химикът отново се зарови из документите. — Нападение със смъртоносно оръжие. Ищецът се подвизава под името Макс Мега Члена. — Ласло отскубна още едно копче от престилката си.

Роман се огледа из залата.

— Господин... Мега Член? Ще опишете ли инцидента?

— Инцидент, задника ми. — Макс скочи от мястото си. — Тя направи седемсантиметрова дупка в гърдите ми. Ако бе уцелила сърцето ми, щях да изчезна на място!

— Грешката е моя — измърмори Ванда. — Имам лош мерник.

— Значи признавате, че сте наранила този мъж? — попита Роман.

— Той ме наричаше с обидни имена пред служителите ми — обясни Ванда. — Не можех да го оставя да му се размине.

Роман се намръщи.

— Вярвам, че да го уволните, би било по-разумно решение, отколкото да го намушкате.

— Тя наистина ме уволни! — извика Макс. — Кучката каза, че съм некадърен танцър, а това са пълни глупости.

— Ти си скапан танцър! — Ванда се обърна към Роман. — Той танцуваше с петметров питон, който избяга и се уви около една от клиентките ми. Тя трябваше да се телепортира, преди да я смачка. Казах на Макс да си взема змията и да хваща пътя.

Роман кимна.

— Логично решение.

— Но кучката ме нападна! — извика Макс.

— Чак след като ти ме нападна вербално! — отвърна му Ванда.

— С какво го нападна? — попита Роман.

— Нямах да го доближа, докато държеше проклетата змия, затова грабнах една от обувките си и го замерих с нея — Ванда сви

рамене. — Явно съм я хвърлила доста силно, защото токчето се заби в гърдите му.

— Тя едва не ме уби! — извика Макс.

— А вие едва не сте убили клиент със змията си — напомни му Роман. — Раната ви излекува ли се по време на мъртвешкия ви сън?

— Е, да, но това не ѝ позволява да ме напада.

Роман почука с пръсти върху облегалката на стола си.

— Няма да отсъдя за виновна жена, която се е защитавала от вербално атакуващ я мъж.

— Да! — Ванда удари с юмрук във въздуха.

— Не съм приключил. — Роман я погледна сурово. — Начинът ти на самозащита е бил неподходящ. Сигурен съм, че имате някаква охрана, която е можела да отведе господин Мега Член от мястото.

Ванда сви рамене. Тя наистина имаше огромен охранител.

— Това е третият път, откакто отворихте клуба, в който сте привиквана тук, заради неподходящо насилствено поведение — продължи Роман. — Накратко, госпожице Барковски, имате проблем с гнева си.

— Да! — извика Макс. — Тя е откачена кучка!

— Достатъчно! — предупреди Роман бившия танцьор. — Отхвърлям всички обвинения при условието, че госпожица Барковски ще премине курс за справяне с гнева.

Ванда се намръщи. Не отново.

— Това са глупости — обади се Макс. — Кучката ми е длъжница! Настоявам да ме компенсират за травмата, която претърпах.

— Ей сега ще те компенсирам — размаха Ванда юмрук към него. — Нека се срещнем на паркинга...

— Ванда, достатъчно! — скара ѝ се Роман.

Тя го изгледа кръвнишки.

— Показваш сериозна липса на контрол — тихо каза той. — Очевидно един курс за справяне с гнева не ти е бил достатъчен.

— Да, провалила се е със справянето с гнева! — присмя се Макс. — Само почакай, кучко. Ще ти намеря нещо, за което да се разгневиш.

— Официално сте под ограничителна заповед — каза Роман на бившия танцьор. — Ще стоите настрана от госпожица Барковски или ще платите глоба от пет хиляди долара.

— Какво? — Макс изглеждаше ужасен. — Какво направих?

— Ласло, извикай охраната, за да изведат господин Мега Член — нареди Роман.

— Да, сър. — Химикът натисна един бутон на бюрото си.

— Добре де, добре, тръгвам си — Макс излезе от залата.

— Третото обвинение е отхвърлено — обяви Роман — и госпожица Барковски се съгласи да премине през втори курс за справяне с гнева.

Ванда стисна зъби при звука от забавление, носещ се из залата.

— Не си спомням да съм се съгласявала с нещо.

— Ще присъстваш — отвърна ѝ Роман сериозно. — Отец Андрю благородно предложи отново услугите си.

Ванда изстена вътрешно. Смъртният свещеник бе мил стар мъж, но си нямаше и идея през какво беше преминала тя през дългия си живот. И наистина нямаше желание да му разказва. Или пък на някой друг.

Отец Андрю ѝ се усмихна.

— Очаквам с нетърпение да те опозная по-добре, дете мое.

Ванда скръсти ръце.

— Все тая.

— Ще ни трябва доброволец, който да ѝ бъде наставник — заяви отец Андрю.

Шушукането из залата мигновено спря. Пълна тишина.

Страхотно. Със свръхразвития си слух, Ванда можеше да чуе песента на щурците извън Роматех. Усети как по врата ѝ плъзва топлина. Никой не искаше да има нищо общо с нея.

— Не ми трябва наставник.

— Убеден съм, че ти е необходим — настоя отец Андрю.

Още тишина.

Ванда се обърна към Грегори.

— Хайде де — изсъска му тя.

— Миналият път ти бях наставник — прошепна Грегори. — Очевидно не съм бил много добър в това.

— Ласло? — попита Ванда.

Ниският учен подскочи от стола си и още едно копче изхвърча от престилката му.

През Ванда се разнесе гняв и тя се обърна към Роман.

— Няма да намериш никой тук, готов да ме наставлява. Те са група страхливци. — Тя намести камшика около кръста си. — И са прави! Трябва да се страхуват от мен. Ако някой от тях дръзне да ме порицава, ще му откъсна главата.

Колективно ахване се разнесе през залата.

Роман й отвърна тъжно:

— Не мисля, че встъпваш в това начинание с правилното отношение.

Тя повдигна брадичка.

— Имам достатъчно отговорно отношение.

Роман въздъхна.

— Няма ли никой тук, който...

— Аз ще го направя — предложи Шана.

Ванда трепна. Жената на Роман? Тя не можеше да признае греховете си на сладката, малка, винаги правеща добрини Шана Драганести.

Роман се обърна и се заговори тихо с жена си. Свърх слухът на Ванда долови по-голямата част от разговора. Шана имаше двегодишен син и деветседмична дъщеря, за които да се грижи. Да наблюдава Ванда, щеше да я натовари прекалено много.

Гневът й отново се разгоря. Тя не се нуждаеше от проклета гледачка. И със сигурност нямаше нужда от съжалението на Шана.

— Забрави го! Тук няма да намериш никой, който е готов да ме наставлява. Никой от тези мъже няма топки, за да се занимава с мен.

— Аз ще го направя. — От задния край на залата се дочу дълбок глас.

Ванда ахна. Разпозна гласа мигновено, но въпреки това трябваше да се обърне, за да е напълно сигурна, че той наистина е там. По дяволите, изглеждаше по-добре от всякога. Винаги бе висок, но раменете му изглеждаха по-широки, отколкото ги помнеше. В гъстата му кестенява коса блестяха червени и златни кичури. Очите му... очите му винаги я бяха оставяли без дъх — бледо, ледено синьо, което някак успяваше да излъчва топлина.

— Аз ще й бъда наставник — каза Фил и тръгна надолу по главната пътека.

Господи, не. Тя не можеше да разкрие душата си пред Фил. Беше споделила доста с Грегори, когато той й бе наставник, но мъжът й

беше като по-малък брат. Фил никога не би могъл да ѝ бъде като брат.

— Не! Попитай Иън. Иън ще го направи.

Роман се намръщи.

— Иън и съпругата му все още са на медения си месец.

Ох, вярно. Иън ѝ беше казал, че ще отсъстват цели три месеца.

Двамата с Тони щяха да се върнат чак в средата на август.

— Тогава попитай Памела или Кора Лий.

Роман я погледна колебливо.

— Не мога да си представя нито една от двете да е способна да се справи с теб.

По дяволите, това унижение ѝ беше достатъчно.

— Никой не може да се справи с мен! Не се нуждая от проклет наставник.

Роман я пренебрегна и се обърна към Фил.

— Благодаря ти, че предложи услугите си.

— Не го приемам! — извика Ванда.

Фил я погледна предизвикателно.

— Да не предпочиташ някой от останалите доброволци?

Тя му се намръщи.

— Ще ти вгорча живота.

Той повдигна вежда.

— Измисли нещо ново.

Ванда примигна. Правила го е и преди? Как? Винаги е била мила с него. Забеляза веселите погледи на тълпата. По дяволите, те се наслаждаваха на това.

Роман прочисти гърлото си.

— Фил, разбираш ли отговорностите, които идват с наставничеството?

— Да — отвърна той. — Мога да го направя.

— Много добре — усмихна му се Роман благодарно. — Работата е твоя. Благодаря ти. Ласло, запиши го.

— Да, сър. — Химикът написа нещо в пергамента си.

— Чакайте малко! — Ванда тръгна с бойна стъпка към Фил. — Ти не можеш да направиш това. Не съм се съгласила.

— Ела.

Той посочи с глава към вратата и тръгна по пътеката навън от залата.

Ванда остана с отворена уста. Какво, по дяволите, си мислеше, че прави той, давайки ѝ заповеди? Макар че трябваше да признае, че отзад изглеждаше много добре. Тя се огледа наоколо и забеляза, че другите вампири я наблюдават любопитно. Е, Фил може и да бе прав и не беше нужно да обсъждат това фиаско пред публика.

Тя излезе през вратата и го забеляза в другия край на коридора, облегал на стената със скръстени ръце. Той винаги бе имал доста големи мускули за един смъртен.

— Виж, това е грешка. Ти си смъртен. Не можеш да се справиш с един вампир.

— Накарах те да излезеш от залата, нали?

Гневът ѝ избухна.

— Само, защото не исках да те засрамвам пред всички, докато ти сритвам задника!

Устните му се извиха.

— Опитай се.

Тя пристъпи по-близо до него.

— Яла съм смъртни като теб на закуска.

Усмивката му стана по-голяма.

— Щастливи копелета.

Тя отстъпи назад, пуфтейки от раздражение.

— Фил, това е лудост! Не можеш просто... да ме насилиш да те приема.

Нещо горещо пламна в очите му. Погледът му се спусна по краката ѝ, после се върна на лицето ѝ.

— Съкровище, никакво насилие няма да е необходимо.

Ванда преглътна трудно. Той да не си мислеше, че ще може да я съблазни? Вярно, че бе флиртувала с него в миналото, но това не беше нищо повече от малко безобидно забавление. Не можеше действително да се сближи с Фил. Не можеше да отвори пред него ковчега, в който държеше кошмарите си. По дяволите, тя не отваряше тази врата дори пред себе си.

Ванда отстъпи още една крачка назад.

— Не.

За миг в очите му блесна съчувствие, преди да станат сурови и леденосини.

— Всички ние имаме свой вътрешен звяр, Ванда. Време е да застанеш лице в лице със своя.

— Никога — прошепна тя и се телепортира.

---

[1] Споранът представлява кожена торбичка, която е част от традиционното шотландско облекло. — Б.р. ↑

[2] скъпоценни камъни (англ. ез.). — Б.пр. ↑

[3] пенис — вулгарно (англ. ез.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Това мина страхотно.

Фил се намръщи на мястото, където Ванда изчезна. Ароматът ѝ се носеше във въздуха — нещо сладко и цветно като жасмин. Той предполагаше, че идва от гела, който използва, за да изправя косата си, но вероятно никога нямаше да се доближи достатъчно, за да разбере. Тя бе буйна като дива котка, съскаше и показваше ноктите си на всеки, който се приближи до нея. Дори само това я правеше интригуваща. Като прибавиш и буреносните сиви очи, сладките устни, порцелановата кожа и божествените извивки, се получаваше жена, която може да унищожи един мъж, без да го докосне с пръст или със зъб.

Съблазняваш, след това отблъскваш. В продължение на пет дълги години, докато работеше като част от охраната на градската къща на Роман, тя му причиняваше това. Невинно флиртуване, така го наричаше, когато шефът му Конър ѝ се караше. Никога не е било флиртуване. Нито пък невинно. Беше си мъчение.

Фил винаги се бе държал на благоприлично разстояние. Благоприлично, помисли си той, изсумтявайки. Това просто означаваше, че точеше лиги по нея, щом бе насаме.

Когато бе напуснала къщата на Роман преди три години, той се опита да я забрави и да продължи с живота си. За нещастие, да я види тази вечер, бе отприщило нежелана страст, потискана с години. Всичките спомени го нападаха. Спомени за подмамващи погледи, флиртуване, леки докосвания по ръцете и гърдите му. Господ да му е на помощ, но той все още я искаше. Желаше я страстно.

Този път щеше да е различно. Вече не ѝ беше пазач. Нека сега да опита своето „невино флиртуване“ с него. Няколко одрасквания от ноктите ѝ няма да го уплашат и накарат да избяга. Той затвори очи, представяйки си нежното ѝ голо тяло под своето, и неподправените ѝ, експлозивни емоции, изригващи в безумието на страстта. Да, това бе най-добрият начин да я излекува от проблемите ѝ с гнева. Щеше да

превърне ревящия тигър в малко гушкащо се коте. Тя щеше да е толкова дива и сладка...

Някъде се затвори врата и Фил отвори рязко очи. Мамка му! Внимателно се въздържа да не погледне надолу към издутината в панталоните си.

— Отец Андрю, радвам се да ви видя отново.

— Господин Джоунс — протегна му ръка свещеникът.

Той се здрависа с него.

— Наричайте ме Фил.

— Фил, тогава. Благодаря ти, че се съгласи да станеш наставник на Ванда.

— Радвам се да помогна.

Как можеше да ѝ откаже? Тя изглеждаше толкова свирепа и предизвикателна, когато никой не се съгласи да ѝ стане наставник. Само той ли можеше да види колко бе отчаяна да прикрие болката от отхвърлянето?

— И преди се опитах да ѝ помогна — каза отец Андрю, — но очевидно не съм успял да пробия твърдата ѝ броня. Надявам се, че ще имаш по-голям успех от мен.

— Ще направя всичко по силите ми.

Мигновено в съзнанието му изникна образ на същата тази броня, падаща и разкриваща нежна гола кожа, но той бързо прогони картината. Не можеше да си позволи издутината в панталоните му да стане по-голяма.

— Вярвам, че гневът ѝ прикрива голяма емоционална болка — продължи свещеникът. — Горкото момиче има голяма нужда от нашата доброта и съчувствие.

Сега Фил се почувства като истинско псе. Кое то бе доста близо до истината.

— Искам да науча нещо повече за теб, ако не възразяваш — отец Андрю го огледа любопитно. — От колко време работиш за МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс?

— Осем години. Присъединих се, когато бях второкурсник в Нюйоркския университет. Назначиха ме в къщата на Роман.

— Каква специалност?

— Психология. Психология на животните.

— Ах, искал си да вникнеш по-добре във вида си?

Фил изгледа остро свещеника.

— Знаете за мен?

— Че си човеко-вълк? Да.

Фил трепна.

— Върколак е правилният термин. Или Ликан.

— Извини ме. Разбира се, намирам вида ви за пленителен.

— Разбира се — отвърна Фил сухо.

И това бе точната причина, поради която неговият вид искаше да остане скрит. Любопитните като отец Андрю, щяха да го обсипят с въпроси. Гневните щяха да искат да го убият. Учените щяха да го изучават и да му правят дисекция, а правителството щеше да иска да го използва като оръжие. Цената да бъдеш пленителен, бе прекалено висока.

Отец Андрю извади чифт очила за четене от джоба на палтото си и ги сложи.

— Вярвам, че двойствената ти природа те поставя в уникална позиция, за да помогнеш на Ванда да се научи да контролира буйните си чувства.

— Защото съм животно?

Фил започваше да намира този разговор за досаден.

— Точно. Вярвам, че всички ние имаме... качества, с които се борим. И тъй като твоята борба трябва да е била по-осезаема, вероятно си развил по-практичен подход към това да имаш контрол...

— Имате предвид, че съм се научил да укротявам звяра.

Свещеникът го наблюдаваше над рамката на очилата си.

— Така ли е?

Фил отвърна на погледа на мъжа, без да помръдне и мускул. Той наистина притежаваше контрол над звяра в себе си, не че това бе работа на някой друг. Тогава осъзна какво правеше хитрият свещеник.

— Проверявате ме, нали? Искате да се уверите, че мога да контролирам собствения си гняв, преди да се захвана с Ванда.

Отец Андрю имаше благоприличието да изглежда засрамен.

— Прости ми, синко. Но наистина трябваше да съм сигурен. Страхувам се, че Ванда ще изпита контрола ти до крайни граници. Тя ще се бори с всяка стъпка по пътя.

— Мога да се справя с нея — Фил усети растящо любопитство към свещеника. — Защо ви е грижа какво ще се случи с нея? Или с

някой от другите вампири? Защо сте свещеник на неживите?

Изчервяването на отеча стигна чак до сребърната коса над челото му.

— Цена всички същества, които са били сътворени от Създателя.

— Но те със сигурност са правили неща, които да ви накарат да се потресете.

— Исус е разделил хляба си с бирник и блудница. Щастлив съм да следвам неговия пример.

Устата на Фил трепна.

— С други думи, с вампирите сте открили крайните грешници. Сигурно сте във възторг.

— Всеки се нуждае да знае, че е божие дете. Мога да добавя, че това се отнася и до шейпшифтър — той извади малък календар бележник от джоба си. — Сега искам да планираме среща с двама ви с Ванда. Може да се нуждае от помощта ти, за да подсигури присъствието ѝ.

— Няма проблем.

Това определено щеше да е проблем. Фил знаеше от часовете си по психология, че не можеш да наложиш терапия на някой. Човек не можеше да се промени, освен ако сам не поиска това, а Ванда не желаше.

— Добре — отец Андрю извади един малък химикал от гърба на календара. — Нека видим. Имам среща за молитва утре вечер. Консултации в четвъртък. Петък вечер е партито за годежа на Джак и Лара.

— Нека го направим тогава.

Свещеникът погледна към него.

— По време на партито?

— Защо не? Можем да се измъкнем в някоя от залите за конференции за петнадесет минути или малко повече. Това е най-добрият начин да накараме Ванда да съдейства. Тя ще познава почти всички, които ще присъстват, така че едва ли ще направи сцена пред тях. Гордостта ѝ е по-голяма от гнева.

— Може просто да откаже да присъства на партито.

Фил сви рамене.

— Тогава няма да ѝ казваме какво планираме.

— Млади човече, това не е начинът, по който обикновено върша работата си.

— Ванда не е обичайният ви клиент.

Отец Андрю трепна.

— Това е така, но консултациите трябва да са базирани на истината. Как ще ни се довери някога, ако прибъгваме до трикове?

— Ако попитате любезно, тя ще откаже. Мислете за това като за интервенция.

Отец Андрю се намръщи, докато обмисляше предложението. След това, въздишайки, записа срещата в календара си.

— Добре, ще пробваме по твоя начин. Но не мога да кажа, че се чувствам добре заради този хитър ход. Какво ще стане, ако предизвика голям изблик на гняв?

— Тогава ще ѝ помогнем да се научи как да го контролира. Това е целият смисъл, нали?

Отец Андрю кимна бавно.

— Значи, не се страхуваш от гнева ѝ. Това може и да е хубаво нещо — той прибра календара в джоба на сакото си. — Може би там сгрешихме двамата с Грегори първия път. Аз ѝ показвах релаксиращи упражнения, а Грегори се опитваше да поддържа нещата много спокойни.

Фил поклати глава.

— Трябва да погледнеш звяра в очите, за да може да го опитомиш. Повярвайте ми, знам това.

— Разбирам какво имаш предвид — отец Андрю подаде ръка. — Благодаря ти, Фил.

Мъжът се здрависа със свещеника.

— Пак заповядайте.

Отец Андрю се запъти обратно към залата за съвещания, но се спря на вратата.

— Има още едно нещо. Аз... колебая се дори да го спомена. Ти вероятно вече знаеш за правилата относно настояничеството и като се има предвид, че вие двамата сте от съвсем различни видове...

— Какво имате предвид, отче? — попита Фил.

Свещеникът свали очилата си и ги прибра в джоба си.

— Сигурен съм, че няма нужда да го чуваш, но един настояник никога не трябва да става прекалено... обвързан с клиента си.

Мамка му! Фил внимаваше много да не покаже никаква емоция, въпреки че вътрешно виеше. План А отиде по дяволите. Дотук с превръщането на гнева на Ванда в прекрасна експлозия от страст. Той трябваше да се насочи към план Б.

Нямаше план Б. Мислите му изобщо не бяха излизали от спалнята. Свещеникът бе прав. Той беше животно.

Отец Андрю се усмихна извинително.

— Сигурен съм, че това няма да бъде проблем за теб. Вече си показал, че можеш да спазваш това правило, докато си бил охрана на Ванда. Ще се видим в петък — каза той и влезе в залата.

Фил се вгледа в затворените двойни врати. Отново, мамка му. Ето че отново бе обхванат от страст по една красива вампирка. И тя отново бе забранена.

Ръцете му се свиха в юмруци. Сега бе Алфа вълк, един от най-могъщите свръхестествени същества на земята. Ако искаше някоя жена, никой свещеник нямаше да го спре. Никое тъпо правило нямаше да застане на пътя му.

Той винаги беше чувствал връзка с Ванда. Тя никога не бе пасвала в харема на Роман, както той не се бе вписал в глутницата на баща си. Докато другите момичета от харема се суетяха, опитвайки се да привлекат вниманието на Роман, Ванда още от самото начало бе дала да се разбере, че тя не отговаря пред никого. Беше самотница като него.

Въздишайки, Фил тръгна надолу по коридора. Отец Андрю беше прав. Тя се нуждаеше от разбирането и състраданието му. За нещастие, най-силните му чувства към нея в момента бяха страст и гняв.

Той беше умиращ от глад деветнадесетгодишен студент, отчаяно опитвайки се да си проправи път в колежа, когато Конър го бе наел. Би се примирил с всичко, ако това му помогнеше да запази работата си, която бе добре платена и вървеше с безплатна стая и храна, позволяваща му да завърши образованието си. Беше се примирявал с много. И всичко идваше от Ванда. В продължение на пет дълги години тя го тормозеше със своето „невинно флиртуване.“

Фил се бе постарал да не й обръща внимание. Вампирите му бяха приятели — даже повече като семейство, след като баща му се бе отказал от него, когато бе осемнадесетгодишен. Нямаше връщане назад. И с времето беше научил колко ценен е за вампирите в борбата

им срещу Бунтовниците. Той защитаваше не само приятелите си вампири, но и целия свят.

Прокара картата си през вратата на офиса на охраната и постави длан върху сензора за отпечатащи. Имаше нови мерки за сигурност, напомнящи му в колко голям проблем се бяха превърнали Бунтовниците през последните години. Индикаторът светна в зелено и вратата се отключи, позволявайки му да влезе в офиса.

Хауърд Бар, началникът на дневната охрана, седеше зад бюрото и наблюдаваше стената с монитори, свързани с охранителните камери. Заради съвещанието на сборището Хауърд работеше до късно. Пред бюрото бе седнал Финиъс МакКинли, млад чернокож вампир от Бронкс. По-рано, когато Фил пристигна, мъжът бе на обиколка, затова не го бе видял.

— Какво става, вълчо? — Финиъс се изправи и вдигна ръка за поздрав. — Дай една космата лапа.

Фил перна ръката му.

— Как са нещата, доктор Фанг?

— Не мога да се оплача — отвърна Финиъс.

— Искаш ли поничка? — Хауърд бутна кутията през бюрото.

— Не, благодаря ти.

Фил поклати глава, усмихнат. Хауърд Бар винаги имаше кутия с понички подръка и сякаш никога не качваше килограми. Сигурно имаше нещо общо с метаболизма му на мечка.

Финиъс седна обратно в стола си.

— Е, тук ли те разпределиха сега?

— Да.

Фил се радваше да бъде отново в Ню Йорк, където можеше да е по-полезен във войната с Бунтовниците. Беше дошъл по-рано през лятото, за да помогне на друг служител на МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс, Джак, да спаси годеницата си, която бе отвлечена от Бунтовниците.

През последната година официалното назначение на Фил беше в Тексас, където бе работил в охраната на Господаря на сборище и прочут моден дизайнер — Жан-Люк Ешарп.

— Трябваше да се върна при Жан-Люк за няколко дни, за да се погрижа за един проблем.

— Какъв проблем? — попита Финиъс. — Да нямаш бълхи, човече? Измислили са каишки за това, да знаеш.

Хауърд се подсмихна.

Фил ги изгледа с безразличие.

— Не бяха бълхи. Беше Били.

— Били? — Хауърд си избра една от поничките. — Това не е ли новият охранител от дневната смяна на Жан-Люк?

— Да. Той беше местният шериф — обясни Фил, — но напусна, за да може да работи за МакКей. Имах малък проблем с обучението му. Беше ми малко ядосан.

Финиъс изсумтя.

— Ами ти го ухапа.

— Той пръв стреля по мен — измърмори Фил.

Финиъс се ухили.

— Гледаше го странно.

— Е, какъв е бил проблемът с Били? — попита Хауърд, дъвчейки поничката си. — Не му ли харесва да е върколак?

— Отначало беше шокиран — започна Фил.

— Сигурен съм в това — Хауърд лапна и последното парче от поничката си. — За тези, които са станали шейпшифтъри като възрастни, може да е доста трудно. За тези от нас, които са родени в такива семейства, е много по-лесно.

Финиъс се изхили.

— Значи, ти имаш мама Мецана и татко Мецан? Кашата ти твърде топла или прекалено студена беше?

— Беше идеална — Хауърд се усмихна, облизвайки захарта от пръстите си. — Е, какво стана с Били?

— След като го заведох на първия му лов, изглеждаше добре — отвърна Фил. — Беше въодушевен от по-голямата сила, свръхсетивата и много по-дългата продължителност на живот. Всичко беше наред допреди две седмици, когато приятелката на Били го заряза и той реши, че животът му е съсипан.

— Ей, аз си спомням приятелката му. Тя беше seksi! — Финиъс стана. — Имаш ли номера ѝ? Тя може да се нуждае от малко утеха от любовния доктор, ако се сецаш какво имам предвид.

Фил изсумтя.

— Ако е отхвърлила върколак, вероятно ще отхвърли и вампир. Лично аз не вярвам, че би останала с Били дори и ако не ставаше космат при пълнолуние. Тя е свикнала да е прочут модел в Ню Йорк и Париж. Животът в малък град в Тексас никога нямаше да ѝ допадне. Казах това на Били, но той беше убеден, че животът му е приключил.

— Какво направи? — попита Хауърд.

Фил се бе опитал да говори с Били, но младият върколак беше потънал в дълбока депресия, която здравият разум не можеше да достигне.

— Заведох го в Ню Мексико. Имам стар приятел от племето Навахо в резервата там. Много стар. Много мъдър. Той ми бе помагал преди, затова реших, че може да помогне на Били. И наистина помогна.

— С какво ти помогна на теб? — попита Финиъс.

— Помогна ми да направя... едно духовно пътуване преди шест месеца. Трудно е да се обясни.

Кафявите очи на Финиъс се разшириха.

— Напушил си се, нали? Какво пуши, човече?

Фил кръстоса ръце.

— Предпочитам да не го обсъждаме.

Финиъс изсумтя.

— Яде от онези гъби, а? Сънува ли, че си огромна игуана?

Хауърд се ухили, след това хвърли сериозен поглед към Фил.

— Мисля, че тогава е станал Алфа.

— Яко — прошепна Финиъс. — Все още ли пазиш в тайна тази работа с алфата?

— Да. — Фил пое дълбоко въздух. — Къде отиде Конър?

— О, това бе много плавно, брат. Никога нямаше да забележим смяната на темата — Финиъс посочи към мониторите. — Конър прави обиколката си в момента.

Фил огледа мониторите и забележа размазано движение между дърветата на запад от паркинга. Конър се движеше с вампирска скорост.

— Бърз е.

— Като Светкавицата^[1], човече — Финиъс наклони глава. — Мисля, че забавя. Трябва да е видял нещо.

— Там — Хауърд посочи към друг монитор. — Някой току-що се телепортира в двора.

И тримата охранители се напрегнаха, готови да се впуснат в действие.

Фил се отпусна.

— Това е Джак.

Финиъс се облегна назад в стола си.

— Сигурно точно се връща от Венеция.

Хауърд си взе нова поничка.

— Вие двамата ще ходите ли на годишното му парти в петък?

— Аз да.

Фил наблюдаваше мониторите. Конър се срещна с Джак в гората.

— Аз също — каза Финиъс. — Човече, забелязал ли си на колко от момчетата им излезе късметът? Роман, Ангъс, Жан-Люк, Иън, а сега и Джак — всички те си хванаха секси мацки.

Фил мина зад масата, за да си напълни чаша с кафе от каната, която Хауърд държеше на бюфета.

— Радвам се за тях.

— Аз също, но къде, по дяволите, е моята секси мацка? — Финиъс се изправи и постави юмруци на бедрата си. — Аз съм Любовния доктор. Мацките трябва да се хвърлят върху мен.

Хауърд бутна малка кутия към Фил.

— Захар?

Фил поклати глава.

— Нищо от много дълго време, човече. — Финиъс се разхождаше из стаята. — Минаха месеци, откакто не съм имал нещо сладичко.

Хауърд предложи на Фил кутия със сметана.

Мъжът поклати глава.

— Предпочитам го черно.

— И аз ги харесвам черни. — Финиъс изведнъж се спря. — Но не съм с предразсъдъци, нали знаеш. Никога не съм пропуснал да скоча на една жена заради цвета на кожата ѝ или религията ѝ. Любовния доктор никога не обръща гръб на една дама.

— Това е много спортменско от твоя страна, Финиъс.

Фил отпи от кафето си. Той забеляза на мониторите, че Джак и Конър стигнаха до страничната врата. Конър прокара картата си и

активира сензора за отпечатащи.

Раменете на Финиъс увиснаха.

— Просто не разбирам.

— Какво не разбираш?

Хауърд си сипа чаша кафе, след това сипа огромно количество захар в нея.

— Всички женени вампири изглеждат наистина щастливи. — Финиъс поднови обиколката си. — Само с една жена. Когато има толкова много мацки по света, как може да се задоволиш само с една?

— Тя трябва да е много специална.

И от всички жени, които Фил бе срещнал в двадесет и седем годишния си живот, точно Ванда се появи в съзнанието му. Тя не носеше маската на безразличното превъзходство като останалите вампирки. Беше дръзка, страстна и болезнено откровена. Напълно открита. Беше го запленила още от самото начало.

— Мисля, че се нарича любов — каза Хауърд.

Фил трепна.

— Не бих го нарекъл така. Може би увлечение.

Хауърд го погледна скептично.

— Не мислиш, че Джак обича Лара? Или Роман не обича Шана?

Или...

— О, да — Фил осъзна, че е изгубил смисъла на разговора. — Това определено е любов. Аз... аз си мислех за... някой друг.

Хауърд го погледна любопитно.

— Например кой?

Фил бе спасен от бръмчащ звук при вратата. Конър бе задействал системата отвън, отключвайки вратата. Двамата с Джак влязоха в офиса.

Джак се усмихна и ги поздрави.

— Нали всички ще присъствате на годишното ми парти? Искам Лара да се чувства добре дошла във вампирския свят.

— Ще дойдем — каза Хауърд.

— Къде е Лара? — попита Фил.

— В апартамента си — отговори Джак. — Първо я телепортирах там, за да може да си почине. Изтощена е от обикалянето из Венеция.

— Радвам се, че се върна — Конър седеше до бюрото със скръстени ръце. — Фил също пристигна току-що, затова ще се радвам

да ви информирам едновременно.

— Добре — Джак се подпря на другия край на бюрото.

Хауърд седна зад бюрото, докато Финиъс и Фил се настаниха на столовете пред него. Щом всички се съсредоточиха върху Конър, той започна.

— Най-новата информация гласи, че Касимир се е преместил в Северна Америка. Нямаме идея къде е разположил базата си, но знаем, че обича да посещава приятеля си Аполон в Мейн. Предполагаме, че не знае, че Аполон и Атина са убити.

Фил отпи от кафето си. По-рано през юли той бе помогнал на Джак да спаси годеницата си Лара, която бе пленена от Бунтовника Аполон, укриващ се в Мейн. Джак бе убил Аполон, докато Фил бе помогнал на Лара да убие Атина.

— Оставихме къщата празна. Повечето от смъртните бяха пратени у дома си с изтрети умове.

— Какво стана с момичето, което поиска да запазим спомените й? — попита Джак.

— Тя е в училището на Шана — отвърна Конър. — Ще бъде учителка там. Карлос ги охранява. Това, което искам да кажа, е, че там няма никой, който да предупреди Касимир да не ходи повече в Мейн. Затова Ангъс реши, че има голям шанс Касимир да се върне там.

— Поставили ли сме капан? — попита Джак.

— Да — усмихна се Конър. — Ангъс пристигна там преди две седмици, за да направи точно това. С него са екип от седмина. Трябва да са достатъчно, за да заловят Касимир.

Фил усети лека завист. Би се радвал на малко действие.

— Какви са заповедите ни?

— Ние оставаме тук — обясни Конър. — Роматех все още е главната цел. Ако Касимир реши да си отмъсти за клането в ДВК, знае, че винаги може да намери няколко врагове тук.

— Трябва да сме особено внимателни по време на годишното парти — каза Джак.

— Да. Всички ще сме на смяна тази вечер. Някакви въпроси? — Когато никой не се обади, Конър продължи. — Добре. С малко късмет, Касимир ще бъде унищожен скоро и ще бъде избегната нова вампирска война.

Джак погледна към монитора, на който се виждаше края на срещата на сборището.

— Трябва да говоря с Шана относно партито. Ще се видим по-късно.

Той забърза към вратата.

— Финиъс, ще се убедиш ли, че всеки, присъстващ на срещата, си е тръгнал? — попита Конър. — Не искаме никой да обикаля из сградата.

— Разбрано. — Финиъс се забърза към изхода.

— Хауърд, провери дали Шана и децата се нуждаят от превоз до вкъщи — нареди Конър.

— Да, сър.

Хауърд се запъти към вратата.

— Фил, ти си свободен до края на нощта. — Конър седна зад бюрото и се зарови из някакви документи. — Радвам се, че се върна, момко.

— Аз също.

Фил приключи с кафето си и върна празната чаша на бюфета. Като дневна охрана се очакваше от него да спи през нощта, за да застъпи на пост през деня. Обикновено спеше в градската къща на Роман в Горен Ийст Сайд. Финиъс и Джак щяха да се върнат там малко преди изгрев, за да изпаднат в мъртвешкия си сън.

— Лека нощ. — Фил се запъти към вратата.

— Лека нощ. О, чудех се... — Конър го изглежда любопитно. — Видях на мониторите, че говореше с Ванда по-рано, преди да се телепортира.

Фил се спря с ръка върху дръжката на вратата.

— Тя беше малко разстроена.

— Естествено, че е била разстроена. Трима от бившите й служители я съдеха. Знаеш ли какво е решил Роман?

— Той настоя тя да премине през още един курс за справяне с гнева.

Конър изсумтя.

— Все едно това ще помогне. Откакто познавам Ванда, тя винаги е била гневна.

— Колко дълго е това? — попита Фил.

— Откакто Роман стана Господар на сборището и наследи харема през 1950-та.

— Значи, вече е била част от харема? Трябва да се е присъединила към него, когато на власт е бил предишният Господар.

— Да. — Конър кимна. — Защо се интересуваш толкова?

— Съгласих се да ѝ бъда наставник.

Конър повдигна вежди.

— Защо би направил това?

Фил сви рамене.

— Някой трябваше да го направи.

Конър го изучаваше един миг, след това прехвърли поглед към мониторите.

— Оставила е колата си на паркинга.

Фил хвърли поглед към монитора, показващ паркинга.

— Коя е нейната кола?

— Черният корвет. Ключовете са в мен.

Сърцето на Фил трепна в гърдите му. Можеше да я види отново тази вечер.

— С радост ще ѝ я върна.

— Ако ѝ трябва, може да се телепортира обратно за нея.

Официално не си на работа.

— Но аз мога да я закарам на път към къщата на Роман — настоя Фил. — Наистина нямам нищо против.

Конър извади ключовете от спорана си.

— Вероятно е в клуба си.

— Знам къде е.

Конър му подаде ключовете.

— Внимавай, момко.

Фил изсумтя.

— Знам как да шофирам.

— Не говорех за колата.

— Знам какво правя.

Конър се намръщи след него.

— Така разправяха всички.

---

[1] Светкавицата (The Flash) е името, споделяно от няколко супергероя на Ди Си Комикс. Създаден е от писателя Гарнър Фокс и

художника Хари Лампърт. Наричан „Червения бързак“, Светкавицата притежава „супер бързина“, която включва способността да бяга и да се движи изключително бързо, да използва свръхчовешки рефлексии и да престъпва законите на физиката. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 3

Въпреки че Фил знаеше за нощния клуб на Ванда, никога не беше влизал в него. Входът на „Палави дяволи“ бе скрит в края на една тъмна алея, за да не могат неподозиращите смъртни да се натъкнат на мястото.

Огромен охранител стоеше на пост пред тъмночервена врата. Ноздрите му се свиха, когато подуши въздуха. Фил знаеше, че няма обичайната за смъртен миризма. Тъй като повечето вампири не знаеха за шейпшифтър, те не осъзнаваха значението на разликата в миризмата. Просто си мислеха, че е странно миришец смъртен.

— Мястото е затворено — изръмжа пазачът. — Разкарай се.

— Тук съм, за да се срещна с Ванда Барковски.

— Познаваш Ванда? — Охранителят отново подуши въздуха и малките му очи се присвиха. — Странна птица си.

— Нищо подобно — Фил показа картата си от МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс, знаейки, че вампирът може да вижда в тъмното. — Връщам колата на Ванда. Тя я остави в Роматех.

Охранителят все още го наблюдаваше с подозрение.

— Все пак ще трябва да те претърся.

— Добре.

Фил вдигна ръце на височината на раменете си, за да може вампирът да провери тъмносинята му риза и панталоните с цвят какви — униформата на МакКей за служителите, които не носеха килт.

— Какво е това? — мъжът потупа джоба на панталона му.

— Верига. Сребърна.

Охранителят отдръпна ръката си. Поколеба се, след това попита:

— Не възнамеряваш да я използваш върху някой, нали?

— Не — усмихна се Фил, разбирайки затруднението на охранителя. Вампирът не можеше да конфискува веригата, без да се изгори. За щастие на Фил, среброто можеше да му навреди само вътрешно, като сребърни куршуми. — Можеш да се обадиш на Конър Бюканън в Роматех, ако искаш да ме провериш.

Охранителят просто сви масивните си рамене.

— Просто ще те държа под око. — Той отвори вратата. — Влизай.

Фил моментално бе атакуван от висока музика и червени и сини лазерни светлини, шарещи из обновения склад. Щом очите му се приспособиха, той забеляза, че сцената бе празна. Танцьорите сигурно бяха в почивка.

Група вампирки танцуваха на дансинга. Няколко вампира стояха на масите и пиеха Кървава бира, върху която имаше розова пяна, докато гледаха как жените танцуват. Очите им се присвиха, когато го забелязаха. Конкуренция.

Той огледа голямата зала, но не забеляза Ванда. Охранителят стоеше на вратата, наблюдавайки го. Той разпозна жената зад бара. Кора Лий Праймроуз, бивш член на харема на Роман Драганести. Тя бе сменила роклята си с кринолин на южна красавица с по-модерен тоалет — прилепващи по бедрата ѝ панталони и блестящо горнище, вързано зад врата.

Тя го погледна отново, щом седна в един от столовете на бара.

— Фил? Ти ли си това? — извика тя сред силната музика. — Все светии, не съм те виждала от векове.

— Здравсти, Кора Лий. Изглеждаш страхотно.

— О, благодаря ти. — Тя праметна дългата си руса коса през рамо, кикотейки се. — Искаш ли нещо за пиене? Имаме няколко смъртни питиета като бира.

— Ще взема една.

Той се изправи, за да може да извади портфейла от задния си джоб.

— Не, не. За сметка на заведението е. — Тя го погледна с флиртуващ поглед, докато пълнеше чашата му. — Все светии, добре си пораснал през годините.

— Благодаря ти. — Той седна отново на стола. — Ванда тук ли е?

Въздишайки, Кора Лий остави бирата пред него.

— Трябваше да се досетя, че си дошъл да видиш нея. Начинът, по който тя говореше за теб, милостиви боже, бяхме скандализирани.

Той едва не се задави с първата си глътка от бирата.

— Защо? Какво е казала?

— Какво не е казвала... Заявявам, че тя описваше всяка част от мъжествената ти физика като се почне от главата, та чак до петите — усмихна му се Кора Лий закачливо. — Беше доста поетична, що се отнася до задника ти.

Фил отпи още от бирата си.

Кора Лий забърса бара, все още усмихвайки се.

— Винаги е твърдяла, че си падаш по нея.

Ръката му се стегна около чашата.

— Така ли?

— Според Ванда, тя може да те накара да направиш всичко, което пожелае, като тренирано малко кутре.

Той изпи последната глътка бира и тръшна чашата на бара.

— Къде е тя?

Кора Лий посочи към няколко врати на задната стена.

— Първата е офисът ѝ.

— Благодаря. — Фил стана от стола си.

— Не забравяй да почукаш — предупреди го Кора Лий. — Танцъорите са там. Може да се получи неловко, ако просто нахлуеш.

Той се скова.

— Защо? Какво прави с тях?

Кора Лий сви рамене.

— Обичайното. Лично проверява костюмите и танцъорите, преди да излязат на сцената. Качествен контрол, нали разбираш.

Фил стисна челюсти.

— Не думай.

— О, така е. Веднъж влязох и Терънс подскачаше наоколо гол. — Кора Лий се изкикоти. — Ванда му каза да си сложи един чорап.

— Разбирам — изръмжа Фил.

Докато вървеше към офиса ѝ, музиката спря. Със свръхразвития си слух той дочу гласа на Ванда през вратата.

— О, боже мой, Питър, огромен е!

— Не ме наричат фринца на Пекърс напразно — похвали се мъжът.

— Не можеш да го пуснеш на сцената с това — протестира друг мъж. — Ще ни направи да изглеждаме малки.

— Вие сте по-малки от мен — настоя Питър.

— Не сме! — извика трети мъж.

— Успокойте се! — Гласът на Ванда прозвуча развълнувано. — Питър, радвам се, че се върна да танцуваш за нас, но това — това е прекалено много. Трябва да разкараш няколко сантиметра.

— Не! — извика Питър. — Няма да те оставя да го докоснеш!

— Не ми казвай какво мога да правя! — извика Ванда. — Къде са ми ножиците?

Питър изпищя като момиче, каквото можеше да стане скоро.

Фил отвори рязко вратата и нахлу вътре.

— Ванда, спри! Не можеш да отрежеш... — Той се спря, изненадан да види Ванда, седяща зад бюрото си, а ножиците ѝ позиционирани върху блестящ червен калъф.

Беше прашка. С дълъг напълнен като наденичка калъф.

Устата на Ванда остана отворена.

— Фил, какво правиш тук?

Той се огледа из офиса, забелязвайки, че тримата стройни млади мъже бяха напълно облечени и го наблюдаваха с любопитство.

— Какво правиш ти, Ванда?

Бузите ѝ станаха розови, докато оставяше прашката на бюрото си.

— Провеждах бизнес съвещание.

— Ванда — прошепна един от танцьорите, — няма ли да ни запознаеш с твоя млад и красив приятел?

— Разбира се, Терънс — каза Ванда през стиснати зъби. — Това е Фил Джоунс. — Тя посочи към танцьорите. — Бомбастичния Терънс, Фреди Пожарникаря и Питър Велики.

— Помня те от срещата на сфорището — обади се Питър. — Ти каза, че ще фомогнеш на Фанда с нейния фроблем с гнефа.

— Аз нямам проблем с гнева! — Ванда насочи ножиците към Питър, след това към Фил. — И не се нуждая от помощта ти.

Фил повдигна една вежда.

— Като твой наставник, предлагам да оставиш ножицата.

Тя я удари върху бюрото.

— Ти не си мой наставник.

Терънс му се усмихна.

— Можеш да станеш мой наставник.

Ванда изстена.

— Фил, опитваме се да проведем среща за костюмите. — Тя подаде на Фреди прашка, която изглеждаше като пожарен маркуч, а на Терънс прашка, покрита с листа от бръшлян.

Последният размаха костюма си пред лицето на Фил.

— Не е ли невероятна? Ще изпълня ода за Тарзан.

— Хубаво — измърмори Фил.

Питър се спусна за червената блестяща прашка.

— Не! — Ванда я сграбчи от ръката му. — Няма да танцуваш с това чудовище. Аз съм дизайнер на костюмите и аз ти казвам какво ще носиш.

— Тофа не е честно — изхленчи Питър. — Беше изработено специално за мен, за да ми фасне идеално.

— Няма начин — измърмори Фреди. — Ще ти се наложи да използваш подплънки.

Питър се обиди.

— Аз никога не използвам поплънки.

— Наистина ще ти се наложи — Ванда остави костюма на бюрото си. — Няма мъж на земята, който да изпълни тази прашка.

— Не съм сигурен в това.

Терънс погледна към Фил и му намигна.

На Фил това му беше достатъчно.

— Тази среща приключи. — Той погледна предупредително мъжете и посочи вратата. — Довиждане.

— Какво? — Очите на Ванда светнаха от гняв. — Не можеш да го направиш! Това е моят... — Тя замлъкна, когато Питър и Фреди притичаха през вратата — ... офис.

Терънс се спря на половина през вратата и ѝ се ухили.

— Бъди мила, приятелко. Този тук си заслужава.

— Вън — изръмжа Фил.

— Ооу — разтрепери се Терънс. — Аз — Тарзан, ти — Фил — каза той и след това избяга.

Фил затръшна вратата.

— Сега можем да говорим.

Ванда се вгледа в него.

— Няма да говоря с теб. Ти се държиш като пещерняк.

— Предполагам, че предпочиташ тези малки красиви момченца, които може лесно да контролираш. По-лесно е да контролираш тях,

отколкото собствения си гняв...

— Гневът ми си е много добре! — Тя взе костюма на Питър от бюрото си и го хвърли по него. — Излизай!

Фил хвана прашката с една ръка я обърна да я разгледа.

— Благодаря ти, Ванда. Точно моят размер е.

Тя изсумтя.

— Един мъж трябва да е възбуден, за да изпълни това.

Той вдигна поглед, за да срещне нейния.

— Не е проблем.

Очите ѝ се спуснаха надолу към панталоните му, след това бързо се вдигнаха нагоре.

— Какво... Защо си дошъл?

Той се доближи до нея.

— Тръгна си много бързо от Роматех. Бяхме на средата на разговора.

Очите ѝ потъмняха и станаха буреносно сиви.

— Разговорът беше приключил.

— Остави колата си.

— Все едно имах някакъв избор! Проклетият Конър конфискува ключовете ми. — Тя примигна, когато Фил разклати ключовете във въздуха. — Ти... ти си ми докарал колата?

— Да. Паркирана е в другия край на улицата.

— О, благодаря ти. — Ванда заобиколи бюрото и се приближи към него. — Много мило от твоя страна — измърмори тя.

— Пак заповядай. — Той пусна ключовете в протегнатата ѝ ръка. — Сега, относно наставничеството ми...

Ръката ѝ се сви в юмрук около ключовете.

— Няма такова. Не можете да ме принудите да присъствам.

— Мисля, че можем. Това беше решението на съда. Ако искаш делата срещу теб да бъдат прекратени, трябва да се подчиниш.

Тя хвърли ключовете на бюрото.

— Изглеждам ли ти от типа хора, които се подчиняват? Само страхливците и тренираните маймуни се подчиняват. Аз съм свободен дух. Никой няма да ми казва какво да правя.

Фил не можеше да потисне усмивката си. Думите на Ванда бяха почти идентични с речта, която беше изнесъл пред баща си преди девет години, преди да напусне Монтана.

— Тогава какво мислиш да правиш с проблема си с гнева?

— Нямам проблем с гнева! — извика тя. Простенвайки, тя сложи ръка на челото си. — Защо хората не спрат да ме карат да правя неща против волята си?

— Повярвай ми, разбирам те. — Бащата на Фил се бе опитал да му наложи предварително планирания му живот. На осемнадесетгодишна възраст той не бе имал зрелостта или силата да се пребори с баща си. Просто си тръгна. Тогава баща му го бе осъдил на изгнание от глутницата. — Нещата невинаги се нареждат така, както желаем. И е много обезсърчаващо, когато не можеш да направиш нищо, за да промениш това.

Ванда му се намръщи.

— Съчувстваш ми само за да се съглася на програмата ли?

— Казвам, че ако желаеш да говориш, аз ще те изслушам.

Лицето ѝ стана бледо и тя затегна камшика около кръста си с нервно движение.

— Защо да вярвам, че те е грижа? Не си си правил труда да ме видиш от три години.

Тя е броила годините? Фил преглътна тежко. Ами ако беше преценил нещата грешно? Беше сигурен, че Ванда го смяташе просто за играчка, с която да прогони скуката. Мили боже, ами ако тя наистина бе държала на него? Не, това трябваше да е повече от забавлението и игрите ѝ.

— Не осъзнавах, че си искала да ме видиш.

Тя приви очи.

— Какво, да не би да чакаш гравирана покана?

— Ти отвори мъжки стриптийз клуб, Ванда. Всяка нощ си заобиколена от мъже на разположение. Почти голи вампири. — Фил хвърли прашката на бюрото ѝ. — Наистина не съм мислил, че ще ти липсва компания.

Тя вдигна брадичката си.

— Имам цялата компания, която ми е нужна.

Той стисна зъби.

— Добре.

— Извини ме, че си мислех, че може да искаш да поддържаме връзка. Мислех, че сме приятели.

— Никога не сме били приятели.

Тя ахна.

— Как можеш да кажеш това? Ние... ние разговаряхме.

— Ти ме предизвикваше.

Ванда се наежи.

— Бях мила с теб.

Той пристъпи към нея.

— Ти бе отегчена и ме тормозеше за забавление.

— Не бъди глупав. Беше просто малко невинно флиртуване.

— Беше си чисто мъчение. — Фил направи още една крачка към нея. — Ненавиждах го. Всеки път, когато ме докоснеше, исках да разкъсам малкия ти гащеризон и да те накарам да мъркаш.

Устата ѝ остана отворена, след това рязко се затвори. Бузите ѝ почервеняха.

— Тогава защо не го направи? Защо остави едно глупаво правило да те спре? Иън не позволи на никой да го спре да тръгне след Тони.

Той сграбчи раменете ѝ толкова бързо, че тя ахна.

— Щях да те взема на мига, ако мислех, че наистина го искаш.

Бузите ѝ станаха още по-червени.

— Откъде може да знаеш, какво съм искала наистина?

Фил се приближи още повече.

— Още от началото те прозрях. Ти си човек, който обича да дразни. Харесва ти да възбуждаш един мъж, а след това да го оставиш да въздиша по теб. Наслаждаваше се да ме наблюдаваш как страдам.

— Това не е истина. Аз... аз наистина те харесвах.

Тя трепна, сякаш бе признала повече, отколкото желаше.

Той потърка нос в бузата ѝ и прошепна в ухото ѝ:

— Докажи го.

Ванда се разтрепери в ръцете му. Фил можеше да усети дъха ѝ, излизащ забързано срещу кожата му.

Той приближи устата си до нейната.

— Покажи ми.

С тих вик, тя извърна главата си настрани от него.

Мамка му! Бил е прав. Не е бил нищо повече от една игра за нея. Свали ръцете си от раменете ѝ.

— Признай си. Флиртува с мен, защото беше отегчена, а аз бях безопасен. Отчаяно се нуждаех от работата, затова щях да спазвам правилата, без значение колко ме измъчваше.

Тя притисна ръка към челото си.

— Аз... аз не исках...

— Да ме накараш да копнея за теб? Каж ми, Ванда, изобщо изпитва ли нещо? Наистина ли те беше грижа за мен, или беше просто студенокръвна кучка?

Ахвайки, тя свали ръката си и го удари.

— Изчезвай!

Той потърка челюстта си и се усмихна.

— Предполагам, че не си чак толкова студенокръвна.

Тя посочи вратата.

— Напусни!

Той обмисли да я потормози още малко. Господ знаеше, че тя го заслужава, след като го бе измъчвала пет дълги години. Но забеляза, че ръката ѝ трепереше, а очите ѝ блестяха от непролети сълзи.

Сега се чувстваше като псе. Фил искаше просто да размени местата им и да ѝ даде да опита от собственото си „невинно флиртуване“. Не желаше да я наранява.

Запъти се към вратата и се спря с ръка на дръжката.

— Винаги си ме интригувала, Ванда. От мига, в който те срещнах. Никога не успях да разбера защо една свободолюбива жена би се затворила в харем. От какво се криеше? И защо една непокорна, красива жена ще флиртува с единствения мъж, който смята за безопасен?

Тя кръстоса ръце и го погледна предпазливо.

— Значи, сега искаш да ме анализиращ, доктор Фил?

Той се усмихна бавно.

— Желая да направя много неща с теб, Ванда. Виждаш ли, с мен направи една голяма грешка — никога не съм бил безопасен.

Ванда стоеше сама в офиса си, премигвайки, опитвайки се да спре сълзите. По дяволите, нямаше да плаче. Тя бе силна. Но беше накарала Фил да страда. Никога не бе желала това. Как можеше едно невинно забавление да се обърка толкова?

Върна се зад бюрото си и се свлече в стола си. Той бе видял право през нея. Тя бе отегчена до смърт. Когато се беше присъединила към харема през 1948, бе приветствала мира и спокойствието. Но с времето се появи скуката, и тя отчаяно се нуждаеше от разсейване.

Горкият Фил изглеждаше безопасен. Беше против правилата да се забърква с нея. Още от самото начало той бе дал да се разбере, че ще се придържа към тях.

И тя го бе тормозила.

Ванда наведе глава, за да я отпусне върху ръцете си. Ковчегът, скрит в сенките на ума ѝ, бавно се отвори. В съзнанието ѝ се понесоха картини: мама, която загина през 1935, когато Ванда беше осемнадесетгодишна; Фрида, най-малката ѝ сестра, която почина четири години по-късно, докато бягаха от нацистите. Фрида с кестенявите си къдрици и големите сини очи; малкият ѝ брат, Жозеф, който на дванадесетгодишна възраст настоя да се присъедини към баща им и тримата им братя, за да се бие срещу нашествениците. Очите на Ванда пареха от сълзи. Жозеф с черни къдрици, смеещ се, със сини очи. Той тръгна на война толкова горд. И тя никога повече не го видя. По бузата ѝ се търколи една сълза.

Иън винаги ѝ бе напомнял на Жозеф. Не беше смятала да се привързва към Иън, но той бавно бе започнал да символизира всички братя, които беше изгубила. И бе дошла толкова близо до това да изгуби и него миналия декември. След битката в ДВК нервите ѝ бяха на ръба.

Още картини излетяха от ковчега. Баща ѝ и другите ѝ трима братя: Базилий, Кристиан и Стефан — размазани и неясни.

Изплъзна ѝ се едно ридание. О, господи, тя не можеше да си спомни лицата им. Раменете ѝ се разтресоха. Как можеше да забрави? След като мама почина, тя се грижеше за всичките си братя и сестри. Те бяха целият ѝ живот. Как можеше да забрави?

Ванда стисна очите си. Не! Нямаше да прави това. Нямаше нужда на се наказва само защото се чувстваше виновна, за това, че бе тормозила Фил. Тя върна всички картини обратно в ковчега и затръшна капака.

Нямаше да се остави да мисли за миналото. За това, че бе изгубила всички, които бе обичала — родителите си, братята и сестрите си. Дори Карл, първата ѝ любов и водач на тайната съпротива.

Всички си бяха отишли.

Тя пое дълбоко въздух и избърса сълзите от лицето си. Никога не е трябвало да флиртува с Фил. Той беше смъртен с кратък живот. Ако

се беше влюбила в него, щеше да го изгуби.

Нямаше значение, че той я интригуваше и вълнуваше или че желаше ръцете му около себе си, утешаващи я. Не бе важно, че се възхищаваше на силата и интелигентността му или че бе толкова изморена да бъде сама.

От клуба се разнесоха викове, които я върнаха в реалността. Сега какво?

— Ванда! — Терънс отвори вратата с трясък. — Макс Мега Члена се телепортира току-що. Каза, че ти ще умреш!

ГЛАВА 4

Ванда влезе в клуба с камшик в ръка и остави очите си да привикнат към светлината. Бяха останали само няколко клиенти. Другите сигурно се бяха телепортирали при първата поява на опасност. Останалите клиенти се бяха събрали в кръг, бърбрейки тихо.

— Той е толкова невероятно силен — прошепна една вампирка на приятелката си.

— И толкова красив — отвърна приятелката ѝ.

Ванда изсумтя. Всеки си имаше свой вкус. Охранителят ѝ Хюго беше толкова широк, колкото и висок. Масивната му глава седеше направо върху огромните му рамене. Тя често се бе чудила как изобщо са го превърнали във вампир, като няма видим врат, където да бъде захапан.

— Извинете ме. — Тя избута двете момичета, за да мине.

— Ванда. — Зад нея се чу дълбок дрезгав глас.

Тя се обърна изненадано и видя Хюго.

— Какво? Тогава, кой...

Той постави огромната си ръка на рамото ѝ.

— Трябва да говоря с теб.

— Не сега!

Тя се изплъзна от него и си проправи път през тълпата. Изведнъж спря, ахвайки.

Макс лежеше по гръб, а Фил седеше върху него. Юмруците на Фил бяха на пода от двете страни на бившия танцьор, а в тях той стискаше сребърна верига, която минаваше през гърдите на Макс. Веригата не само бе приковала Макс на пода, но му пречеше и да се телепортира.

Ванда остана загледана в тях за няколко секунди. Нищо чудно, че тълпата шушукаше изумено. На практика бе нечувано някой смъртен да е достатъчно бърз да хване вампир и достатъчно силен, че да го задържи.

На пода, в краката ѝ, на приглушената светлина, проблесна една дълга кама. Мили боже! По гръбнака ѝ премина студена вълна. Ако Макс я бе пронизал в сърцето, вече щеше да е купчина пепел. По някакъв начин Фил бе успял да го обезоръжи и беше спасил живота ѝ, а дори не изглеждаше задъхан.

Коленете ѝ почти поддадоха.

Момичетата зад нея въздъгнаха.

— Какви красиви очи — прошепна една от тях.

Хватката на Ванда върху камшика се затегна и тя се пребори с нуждата да се скара на момичетата. Но какво можеше да каже? Долу ръцете, той е мой? Не можеше да предявява претенции към него.

Погледна настрани смутена от това, че се бе поддала на ревността и се вълнуваше толкова лесно от усмивката и сините очи на един мъж. Чувството на безсилие премина в гняв, когато забележа тримата танцьори, наблюдаващи сцената от бара. Тези безгръбначни страхливци.

Хюго я хвана за ръката и я издърпа настрани от тълпата.

— Ванда, трябва да говоря с теб. Отнася се за онзи смъртен.

— Знам — каза тя със стиснати зъби. — Той е невероятно силен и красив. Искаш ли да се присъединиш към фенклуба му?

Хюго изглеждаше объркан.

— Не. Има нещо странно в него. Движи се прекалено бързо.

— Говори ми. Той залови един психопат и ме защити от сигурна смърт, което, вярвам, е твоята работа. — Тя се вгледа в охранителя. — Ако си по-бавен от един смъртен, може да съм наела грешния мъж.

— Не, не! Ще се погрижа за Макс. Просто реших, че е по-добре да те предупредя за...

— Какво мислиш да правиш? — Ванда внезапно усети в нея да се надига тревога.

Тя не искаше повече смърт да ѝ тежи на съвестта.

— Мислех да го телепортирам надалеч оттук и да го предупредя да те остави на мира — измърмори Хюго. — И си мислех да го ударя в корема, ако нямаш нищо против.

— Оу. Предполагам, че мога да живея с това. — Тя отново си проправи път през тълпата.

Всички се отдръпнаха, за да мине Хюго.

Фил все още държеше борещия се вампир, сякаш бе наказано малко дете. Макс не изглеждаше да изпитва болка, тъй като сребърната верига бе върху дрехите му. Ако имаше контакт с кожата му, щеше да има ужасни миришещи и цвъртящи рани.

Фил погледна нагоре към нея.

— Какво искаш да направя с него?

— Хюго ще се погрижи за него.

Сякаш по даден знак, охранителят изръмжа. Тълпата отскочи назад.

Макс се задъха, щом видя Хюго да приближава като голяма мечка.

— Не! Пусни ме. Ще оставя Ванда на мира, обещавам.

— На срещата на сбирщето ти се каза да я оставиш на мира. — Фил погледна надолу към него. — Очевидно не може да ти се вярва.

— Нарушаваш ограничителната си заповед — Ванда нависа камшика около кръста си и го върза. — Вярвам, че дължиш на съда пет хиляди долара.

Макс се изплю по ботушите ѝ.

— Кучка такава! Ти си тази, която ми дължиш пари!

— Достатъчно. — Хюго се протегна надолу и хвана Макс за врата. — Държа го — каза той на Фил. — Можеш да го пуснеш.

Щом Фил скочи на крака и вдигна сребърната верига, Хюго се телепортира заедно с Макс. Фил прибра веригата в джоба на панталоните си и вампирките се приближиха.

— Беше невероятен — доближи се едно от момичетата.

— Трябва да заявя — Кора Лий обвини ръка около неговата, — никога не съм виждала подобна бурна и мъжествена демонстрация.

— Шоуто приключи — измърмори Ванда.

Очите на Фил заблестяха от веселие, когато се наведе да вземе камата на Макс.

— Може да искате да се отдръпнете, дами. Това е опасно оръжие. Въздишайки, жените отстъпиха назад.

Фил се съсредоточи върху Ванда.

— Мога ли да поговоря с теб насаме?

— Аз... предполагам.

Тя се обърна сковано и го поведе към офиса си. Нервите ѝ се изопнаха от мисълта отново да бъде сама с него. Но трябваше да го

направи. Трябваше да се извини за това, че в миналото му бе причинила толкова много болка.

Когато той влезе в офиса ѝ, тя го изгледа за кратко, после затвори вратата.

— Благодаря ти, че ни защити.

— Пак заповядай. — Той остави камата на бюрото ѝ.

— Поне Макс не донесе проклетата змия.

Фил се обърна да я погледне.

— Змия?

— Почти петметров питон. Макс танцува с нея. Или поне се опитва. Змията имаше други планове.

Тя пое дълбоко въздух. Слава на бога, че Фил не бе вампир и не можеше да чуе как сърцето ѝ бие. В него имаше нещо и очевидно тя не бе единствената, която го усещаше. Всички жени реагираха на присъствието му и това я караше да развие странно чувство за собственост.

Той ѝ влияеше още от самото начало. На деветнадесет беше слаб и висок, но въпреки това излъчваше земен сексапил, който ѝ въздействаше. Сега, когато бе на двадесет и седем, бе изпълнил високата си фигура с мускули и излъчване на мъжка сила. Всяко нервно окончание в тялото ѝ усещаше присъствието му и бе привлечено от него или гореше за него.

Сигурно полудяваше. Не бе ли изпитала достатъчно болка през живота си? Щеше да се извини и да го остави. Тя пое дълбоко въздух и срещна неподвижния му поглед.

Той пристъпи към нея.

— Трябва да се извиня.

Тя примигна. Той бе откраднал думите от устата ѝ.

— Но...

Фил вдигна ръка, за да я спре.

— Трябва да кажа това. Бях на тротоара и чаках таксито ми да дойде, когато осъзнах, че съм лицемер. Пожелах да ти помогна да се справиш с гнева си, но не се справих с моя собствен. Бях груб...

— Но ти имаш цялото право да ми бъдеш ядосан. Аз те тормозех, направих те нещастен. Не трябваше да се отнасям така с теб.

Очите му станаха по-меки.

— Можех да страдам от много по-лоши неща от това една красива жена да флиртува с мен.

Синевата в погледа му накара гърдите ѝ да се стегнат, сякаш ѝ бе трудно да диша.

— Много си мил, но аз не го заслужавам. Беше прав. Аз бях отегчена, а ти изглеждаше като безопасно развлечение. Наистина съжалявам.

— Аз също съжалявам. Връщах се в клуба, да се извиня, когато се появи Макс.

Тя си припомни странното предупреждение на охранителя си.

— Чух, че си реагира много бързо.

— Работя за МакКей дълго време, затова съм научил няколко трика. — Той докосна джоба си. — Като това да нося сребърна верига с мен. Това е единственият начин да спреш един вампир да не ти избяга. — Фил наклони глава. — Имаш ли някаква охрана?

— Разбира се. Имам Хюго.

— Имам предвид извън клуба. Кой те пази, докато спиш?

Тя сви рамене.

— Заедно с Памела и Кора Лий си делим един апартамент, а сградата има наистина добра охрана. Никога не пускат някой в близост до апартамента ни през деня. Официално сме вписани като почиващи си през деня.

Той поклати глава.

— Това не е достатъчно. Може би трябва да се преместиш обратно в къщата на Роман, докато...

— Не! — Ванда вдигна и двете си ръце, сякаш да се предпази от зло. — Няма да се откажа от независимостта си. Направих го веднъж и ми отне повече от петдесет години да си я върна обратно.

Очите му се присвиха.

— Защо си се присъединила към харема?

По дяволите, сега каза прекалено много.

— Това е древна история. Забрави го.

Изражението на лицето му ѝ даде да разбере, че той няма да забрави нищо.

— Не мисля, че това бе последният път, когато ще видиш Макс.

— Не може да ме притеснява, докато спя. Той е точно толкова мъртъв през деня, колкото съм и аз.

Фил ѝ се намръщи.

— Не ми харесва мисълта да бъдеш сама.

— Аз не съм сама! — каза тя по-високо от необходимото и трепна. — Имам приятели. Притежавам този клуб. Животът ми е един голям купон.

Фил се приближи до нея, изучавайки лицето ѝ.

— Плакала си.

— Добре съм. Сега, ако нямаш нищо против... — потрепери тя, щом той докосна бузата ѝ.

— Вампирски сълзи. — Пръстът му проследи една линия по бузата ѝ. — Те оставят лека розова следа.

Ванда се отдръпна.

— Лека нощ, Фил. Още веднъж ти благодаря, че ни предпази.

Той се вгледа в нея. Тя погледна настрани, а сърцето ѝ се препъна под търсеция поглед на тези светлосини очи.

— Какво ще кажеш да ме закараш до вкъщи?

Ванда преглътна тежко. Тази вечер не беше ли минала през достатъчно? Но как можеше да му откаже? Той върна колата ѝ. Спаси я от Макс. Но мисълта да прекара още време насаме с него, беше прекалено смущаваща. Нервите ѝ нямаше да издържат. Чувствата ѝ бяха объркана каша. Искаше да го докосне. Желаше да усети силните му ръце около себе си. В същото време копнееше да замине някъде надалеч и никога повече да не се върне.

Тя притисна ръка към челото си.

— Аз... аз съм много заета.

— Ще ти отнеме само няколко секунди да ме телепортираш. Но тогава ще се наложи да ме оставиш да обвия ръце около теб и да те държа. Ако това те плаши прекалено много...

— Не ме е страх! — Тя стисна зъби, когато той бавно се усмихна. Проклет да е. Манипулираше я. — Все още си го връщаш, нали?

— Всъщност имам напредък с тези негативни чувства. Вече нямам видения как те карам да страдаш.

— Ох, това е голямо и благородно от твоя страна.

Устата му трепна.

— Колко мило да забележиш.

Погледът ѝ се спусна надолу, после бързо се отмести. Мили боже, той наистина бе голям. Как можеше да е толкова възбуден? Беше

докоснал единствено бузата ѝ. Кожата ѝ настръхна и изведнъж искаше да я докосне навсякъде.

Той хвана раменете ѝ.

— Вместо да те карам да страдаш, мисля за всички начини, по които мога да ти доставя удоволствие.

О, господи, да не си посмяла да се размекнеш. Тя притисна разтрепераните си колене и постави ръце до гърдите му, повече за да се подпре, отколкото да го отблъсне. Той уви ръце около нея и я придърпа по-близо.

Ванда ахна, когато твърдата му възбуда се притисна към корема ѝ.

— Не толкова близо. Трябва да се съсредоточа, за да се телепортирам. Не исках да пристигнеш вкъщи без някой крайник, и нямам предвид някой крак.

Ухилен, той се отдръпна назад.

— Сега добре ли е?

Тя изстена.

— Неандерталец! — Ванда затвори очи и се фокусира върху градската къща на Роман. Тялото ѝ започна да трепти, но когато усети, че това на Фил остава непокътнато, спря. — Нещо не е наред. Ти не идваш с мен.

— Любовната игра не беше достатъчна, съкровище^[1].

Тя го удари по ръката.

— Имам предвид, че тялото ти отказва да се телепортира.

— Аха — Фил я пусна и извади сребърната верига от джоба на панталона си. — Това трябва да е проблемът — той остави веригата на бюрото ѝ. — И така, докъде бяхме стигнали?

Сърцето ѝ изпълни малък подскок, когато той я придърпа отново в ръцете си. Тя постави дланите си върху гърдите му и усети силното биене на сърцето му. Ванда затвори очи, опитвайки се да се съсредоточи и да блокира всички усещания, които бушуваха в тялото ѝ.

Ръцете му бяха толкова силни. Дъхът му разбъркваше косата ѝ. А ароматът му — чист, но земен и изпълнен с мъжествена сила — замая главата ѝ и я накара да мечтае за невъзможното.

Но то бе невъзможно. Без значение колко изкушаващ беше той, тя не можеше да си позволи да изпитва истински чувства към него. Бе

преживяла цялата болка, която човек може да изтърпи в един живот. Просто щеше да го телепортира и да се върне обратно. Сама.

Усети съзнанието си да се разпада в черна дупка. Тя се понесе, вземайки Фил със себе си и всичко стана черно.

Фил никога не беше харесвал придвижването с един вампир. Това го поставяше в по-нисша роля, приемащ помощ, което се противопоставяше на инстинктите му да бъде доминиращ. Примиряваше се с това, защото войната с Бунтовниците беше по-важна от егото на някой. Що се отнасяше до телепортирането с Ванда обаче, той просто търсеше оправдание да я държи в ръцете си.

Приеха форма във фойето на градската къща на Роман и Ванда мигновено се измъкна от прегръдката му.

Тя се намръщи и покри ушите си.

— Какъв е този ужасен звук?

— Сигурно сме задействали алармата — Фил отиде до контролния панел до входната врата и активира кода, за да спре високочестотното пицене. Предполагаше се, че само вампирите и кучетата могат да го чуват, следователно той приличаше повече на куче, отколкото му се искаше да признае.

— Момчетата обикновено се телепортират на задната веранда, за да могат да изключват алармата, преди да влязат.

— О, не знаех за това. — Ванда се огледа наоколо. — Мястото още си изглежда същото.

— Така е, макар че е почти празно — Фил натисна още няколко бутона, за да активира алармата. — Трябваше да засилим охраната. Не можем да си позволим Бунтовниците да се телепортират и да ни нападнат.

Ванда кимна.

— Има ли проблем да се телепортирам навън?

— Само секунда. — Фил извади телефона от джоба си и се обади в Роматех. Те щяха да получат съобщение за активираната аларма в къщата. — Здравсти, Конър! Фалшива тревога, всичко е наред — обясни той и затвори.

Ванда запристъпва от крак на крак, изглеждайки нетърпелива.

— Няма да стане, Фил.

— Какво няма да стане?

Тя кръстоса ръце.

— Каквото и да си намислил.

Той спря пред нея.

— Имам много неща наум. Може ли да си по-конкретна?

Тя се вгледа в него.

— Като се има предвид неандерталските ти наклонности, предполагам, че мислите ти водят до един и същи резултат.

— Нека видим. Мислех си да целуна тази твоя сочна уста. И доста обмислях идеята да смъкна този твой гащеризон. И тогава, естествено, ще мога да целуна всеки сантиметър от тялото ти. — Той се ухили. — Мисля, че си права, Ванда.

Тя изсумтя, но той забеляза изчервяването да пълзи по шията ѝ.

Хвана я леко за раменете.

— Ела и седни за малко с мен.

Ванда поклати глава.

— Аз не мога. Аз... искам да забравиш за мен.

Той я освободи все едно го бе ударила.

— Да те забравя? Ванда, желая те от осем години. Никога не бих могъл да те забравя. И по дяволите, не искам да чакам още една нощ!

Очите ѝ блеснаха от сълзи.

— Съжалявам, Фил. Не мога... — Тялото ѝ потрепери и изчезна.

— От какво се страхуваш? — извика той към изчезващото ѝ тяло.

Защо бягаше?

Защото знаеше, че той иска да прави секс с нея? Фил беше натрупал прекалено много страст, за да бъде задоволен от няколко малки целувки. И без съмнение Ванда също беше наясно с това.

Фил беше напълно сигурен, че тя е привлечена от него. Той бе този, с който искаше да флиртува преди години, и ако можеше да се вярва на Кора Лий, Ванда беше прекарала доста време, говорейки за него. Слухът му не бе толкова добър, колкото на вампирите, но все пак можеше да чуе как бие сърцето ѝ, когато той е наблизо.

Тогава защо се страхуваше да се забърка с него?

Фил влезе в кухнята, за да хапне нещо и продължи надолу към стаята на пазачите в мазето. Спалното помещение изглеждаше странно без ковчезите. По-старите шотландски вампири предпочитаха да спят в ковчези, застлани с тартана на клана им, но всички бяха получили ново назначение, а Иън се беше оженил.

Финиъс МакКинли — младият чернокож вампир от Бронкс, спеше в голямо легло, застлано с червени сатенени чаршафи. На масата до леглото имаше снимка на семейството му.

Второ двойно легло бе поставено за Фил. Той беше оставил куфара си до него по-рано. Бързо разопакова нещата си, оставяйки допълнителната си униформа в гардероба, който изглеждаше странно празен без никакви килтове в него.

Имаше време, в което къщата бе препълнена с хора — Роман, посещаващите го вампири, харема от десет жени и пълен контингент от охранители, вампири и смъртни. Сега Роман беше семеен мъж, който живееше в Уайт Плейнс заедно с Конър и Хауърд Бар като охранители.

Фил се изкъпа и нагласи алармата до леглото си. Трябваше да стане поне тридесет минути преди Финиъс и Джак да заспят. Негова работа бе да ги пази през деня и да помогне, ако се наложи за охраната в Роматех.

Както всеки войник, Фил се бе научил да заспива бързо, но въпреки това се премята и обръща. Отначало реши, че е заради натрупаната страст. С напредването на нощта осъзна, че е повече притеснение, отколкото страст. Тревожеше се, че Ванда е сама и незащитена.

Удари възглавницата си и се върна към съня. Тя не беше сама. Хюго щеше да я защити.

Когато алармата се включи, той се събуди и провери часа. Навън все още беше тъмно, но слънцето щеше да изгрее след половин час. Вампирите по цялото източно крайбрежие щяха да потърсят подслон. Финиъс и Джак щяха да пристигнат скоро. Ванда щеше да отиде в апартамента, който делеше с другите две бивши членки на харема. Апартамент с неподходяща охрана.

И Макс щеше да има възможност да я убие.

Фил облече униформата си, изтича в оръжейната и набра Роматех на мобилния си. Джак отговори.

Той бързо обясни положението, докато се въоръжаваше с няколко ножа и автоматичен пистолет, зареден със сребърни куршуми.

— Мисля, че си прав да се притесняваш — каза Джак. — Иди и я провери. Имам Лара, която ще заеме мястото ти в къщата.

Двадесет минути по-късно Фил спря на паркинга в близост до апартамента на Ванда и хукна към сградата ѝ, докато слънцето изгряваше. Мамка му. Беше закъснял.

Притича до фоайето и спря при бюрото на охраната. Униформеният пазач се бе излегнал в стола си, тялото му бе отпуснато, а очите затворени.

Фил провери пулса на пазача. Все още беше жив. Нямаше признаци на нараняване. Изглеждаше дълбоко заспал, а това можеше да е резултат от контрол над съзнанието му от някой вампир. Макс го беше изпреварил.

Фил крачеше из асансьора, докато той бавно се изкачваше до десетия етаж. Как можеше да е толкова невнимателен? Не трябваше да спи в къщата. Трябваше да застане на пост пред вратата на Ванда. Изобщо не биваше да я оставя сама.

Остави страстта му да я подплаши. Какъв глупак беше само. Ако всичко, което изпитваше към нея, бе само страст, сега нямаше да е толкова обезумял. Ръцете му се свиха в юмруци. Ако Макс я бе наранил...

Вратата на асансьора се отвори и той се спусна към вратата на апартамента на Ванда. Тя бе заключена, но това не би спряло Макс да се телепортира вътре.

Фил ритна вратата. Вътрешността бе напълно тъмна — всички прозорци бяха покрити с дебели алуминиеви щори. Той включи една от лампите, почти очаквайки да види кървави петна и купчини пръст от мъртви вампири.

Стаята бе чиста. Нямаше пепел. Но беше прекалено рано да се чувства успокоен.

Той отвори една врата и светна лампата. Кора Лий и Памела Смайти-Уортинг лежах в две големи легла, неподвижни в мъртвешкия си сън. Нямаше признаци на борба. Жените бяха добре завити, ръцете им бяха склучени, лицата спокойни. Трябва да са заспали, без да знаят, че Макс се бе прокраднал в апартамента.

Фил се върна във всекидневната. На килима имаше странна следа, сякаш някой бе минал, криволичейки с прахосмукачката. Пътеката водеше право към една врата, която бе леко открехната.

Макс не беше дошъл сам.

Фил извади един нож от калъфа на глезена си, после бавно отвори вратата широко. Светлината от всекидневната нахлу в спалнята, осветявайки леглото на Ванда. Кожата му изстина мигновено.

Петметровият питон на Макс бавно се увиваше около неподвижното тяло на Ванда.

---

[1] Игра на думи. Героят има предвид вулгарното значение на глагола come, който освен „идвам, пристигам“, може да се преведе и като „изпитвам оргазъм“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Тази вечер след залез-слънце, сърцето на Ванда подскочи в гърдите ѝ, връщайки я към живота. Ярка светлина падаше върху очите ѝ и сърцето ѝ подскочи отново, но този път от тревога. Не бе оставила лампите в стаята си светнати. И какво бе това тежко нещо върху кръста ѝ?

Тя погледна настрани и издаде странно звучащ писък.

Фил се събуди мигновено.

— Какво има?

За секунда той бе застанал на колене до нея с нож в ръка.

— Фил! — Ванда се премести към края на леглото. — Какво правиш тук?

— Извинявай. Не исках да те изплаша. — Той прибра ножа в канията под панталона си. Беше облечен в обичайната си униформа, но без обувки. — Трябва да съм се унесъл.

— В моето легло?

Ванда хвана чаршафа, за да го издърпа към брадичката си, но го пусна, когато забеляза, че е бял на цвят. Какво, по дяволите? Когато си легна, беше лилав. И защо усещаше тялото си толкова странно болезнено, сякаш някой я бе удрял много силно?

— Какво... какво става тук? Как влезе тук?

— Аз... разбих вратата. — Той вдигна ръце, когато тя пое дълбоко дъх, за да му се развика. — Няма нищо! Оправих я. Всичко е наред.

— Как ли пък не, по дяволите! — Шокирана, Ванда осъзна, че е облечена в зелената си пижама вместо в лилавата, с която си легна. Мили боже, колко отчаян може да е Фил? — Нахлул си в апартамента ми, за да спиш с мен?

Той изсумтя.

— Направих доста повече от това да спя.

— О, боже мой! — Тя скочи от леглото.

— О, хайде де — Фил стана и я погледна възмутено. — Мислиш си, че ще правя секс с теб, докато спиш?

— Аз бях мъртва, Фил. Това го прави наистина отвратително.

Той я погледна скептично.

— Как може да вярваш, че бих направил такова нещо?

Тя дръпна тениската си.

— Сменил си ми дрехите.

— Ами да. Но се опитах да не гледам.

Погледът му се сведе надолу и устата му се изви. Опитите му очевидно се бяха провалили. Ванда размаха ръка, за да го извади от замечтания транс, в който бе изпаднал.

— Ей! Первезник!

Това привлече вниманието му. Той настръхна и в очите му пламна гняв.

— Не съм те тормозил, Ванда.

Тя посочи към леглото.

— Сменил си чаршафите ми.

— Трябваше. Целите бяха покрити с... разни неща.

Тя отново ахна.

— Не мои — изръмжа той. — Сега седни и ме изслушай.

Ванда остана права, за да може да го наблюдава. Щом скръсти ръце върху гърдите си, болката я накара да трепне.

Гневното му изражение се смени от загриженост.

— Добре ли си? Проверих за счупени кости и изглеждаше добре, но се притеснявах, че може да имаш някое пукнато ребро.

Кожата ѝ настръхна.

— Какво стана...

През нея премина вълна на глад, почти превивайки я. Стаята се завъртя.

— Чакай. — Фил пропълзя през леглото ѝ и я хвана за раменете.

— Не! — Тя се отдръпна, препъна се и почти падна. Той ухаеше прекалено хубаво, кръвта му бушуваше из вените. Венците ѝ изтръпнаха. — Трябва да се нахраня.

Гладът ѝ винаги бе най-силен, когато се събудеше. Тя се люшна към края на леглото и усети аромата на кръв. Странна кръв, не човешка.

— Ванда — Фил я хвана за ръката, — изглеждаш слаба. Легни си и аз ще ти донеса нещо за закуска.

Нова вълна на глад премина през нея и тя се отдръпна от него.

— По дяволите, Фил. Разкарай се от мен или ти ще бъдеш закуската ми — каза тя и се запрепъва около леглото. — Ааау! — извика и се препъна назад.

Фил я хвана изотзад, задържайки я за горната част на ръцете ѝ.

Там, на пода, бяха лилавите ѝ чаршафи. А в средата им имаше купчина кървави парчета змия. Лилавата ѝ пижама беше отгоре, върху купчина, изцапана със змийски вътрешности и кръв.

Тя се опита да диша. Тялото ѝ започна да се тресе.

— Не се притеснявай — каза Фил зад нея. — Вече не може да те нарани.

Стаята се завъртя — стая, пълна със змийски вътрешности и ужасни картини. Коленете ѝ поддадоха и Фил я вдигна на ръце.

— Ванда? — Вратата на спалнята се отвори и се показа Кора Лий в светлорозова нощница, държаща чаша синтетична кръв.

— Ох, не знаех, че имаш комп... — Погледът ѝ се спусна върху осакатената змия. — Иуу! — извика тя и чашата ѝ падна на земята, разсипвайки кръв навсякъде.

— Защо всички пищят? — Памела влезе в стаята. — Ааау! — нейната чаша също се озова на пода.

Ванда покри устата си, щом стомахът ѝ се разбърка. Никога не бе изпитвала такава ужасна смесица от глад и гадене.

— Върнете се във всекидневната — нареди Фил, носейки я към вратата. — Можеш ли да приготвиш някаква закуска на Ванда? Много е слаба.

— Разбира се. — Памела забърза към кухнята, а дългата ѝ синя нощница се увиваше около краката ѝ. Кора Лий ги последва.

Докато затопляха още синтетична кръв в микровълновата, Фил остави Ванда на кожения диван и седна до нея.

— Добре ли си?

Тя поклати глава. Затвори очи, но картината на нарязаната змия бе запечатана в съзнанието ѝ.

— Ето, скъпа. — Памела притисна топла чаша в треперещите ѝ ръце. — Това скоро ще те накара да се почувстваш добре.

Ванда отпи малка глътка от кръвта от нулевата група и когато не усети да ѝ се повдига, отпи още веднъж.

Кора Лий седна срещу тях на един син стол и отпи от новата си чаша синтетична кръв.

— Сега ще ни кажете ли какво става тук?

Ванда потръпна. Тя не бе сигурна, че иска да знае. Фил протегна ръка по облегалката на дивана и погали рамото ѝ.

— Наистина. Трябва да разберем какво става тук. — Памела също седна в един син стол. Тъй като тя бе вампир още от времето на регентска Англия, предпочиташе кръвта си в изискана чаша за чай. Отпи една глътка и върна чашата си върху чинийката ѝ, издавайки лек звън. — И трябва да се подготвим, дами, защото се опасявам, че каквито и събития да са се случили, са били ужасни. Просто ужасни.

Кора Лий потръпна.

— Това е змията на Макс Мега Члена, нали?

— Да — тихо отвърна Фил.

Ванда се обърна на дивана, за да е с лице към него.

— Макс се е опитал да ме убие?

Погледът му срещна нейния и сърцето ѝ се разтопи от нежността в сините му очи. Тя не се съмняваше, че той беше спасил живота ѝ. Отново. Беше смел и благороден като един от героите в приказките, които бе чела като малка. Типът герой, който тя се бе отказала да търси в реалния свят.

С усмивка Фил разроши късата ѝ коса. След това отмести поглед към приятелките ѝ.

— Когато се събудих тази сутрин, осъзнах, че ще дойдете тук за мъртвешкия си сън и Макс ще има възможност да навреди на Ванда. Пристигнах точно с изгрева на слънцето, а пазачът във фоайето беше заспал дълбоко, вероятно вследствие на вампирски контрол над съзнанието му. Знаех, че Макс е бил тук.

Ванда потрепери и Фил стисна рамото ѝ.

— Но ние не сме го видели — протестира Кора Лий.

— Вярвам, че се е скрил заедно със змията си в гардероба — Фил посочи към дрешника до входната врата. — След като сте се прибрали и ви е чул да се оттегляте по стайте си, е пуснал змията, открил е вратата на Ванда, и се е телепортирал у дома.

— Оставяйки ужасната си змия да изпълни смъртоносното отмъщение, за което толкова копнее — добави Памела драматично.

Ръката ѝ потрепери и чашката се удари в чинийката.

— Все светии — прошепна Кора Лий.

Фил погледна към Ванда и потърка рамото ѝ.

— Открих змията, увиваща се около тялото ти.

— О, господи.

Тя покри устата си, когато вълна на гадене се надигна в нея.

— Отрязвах първо главата ѝ, но останалата част от нея продължаваше да те стиска, затова я нарязвах на парчета, колкото можех по-бързо — той я погледна извинително. — Постарах се да не те порежа, но аз... бързах и змията беше толкова здраво увита около теб, че те одрасках няколко пъти. И всичката тази...

— Не е нужно да обясняваш — каза смръщено Ванда.

Тя беше видяла купчината вътрешности и кръв. Беше видяла колко ужасно изглеждаше пижамата ѝ. И знаеше, че тялото ѝ е било притискано много силно. Дори след лечебните сили на мъртвешкия сън, тя все още усещаше болка.

— Не исках да те оставя да лежиш в цялата тази бъркотия — продължи Фил, — затова се опитах да те почистя. Леглото също.

Ванда кимна.

— Разбирам.

— Взех завесата на душа от банята ти и събрах всичко в нея — каза той. — След това изчистих килима и стените...

— Стените? — попита Памела.

Фил трепна.

— Хвърлях парчета от змията, колкото бързо можех да ги отрежа.

— Милостиви боже — прошепна Кола Лий.

Ванда се опита да потисне ужасните картини появили се в ума ѝ, но не успя.

— Бях много... разстроен — призна Фил, мръщейки се, — така че взех главата на змията и отидох да намеря Макс.

Ванда преглътна тежко.

— Откри ли го?

— Беше заспал в апартамента си.

Фил се загледа в пространството, мръщейки се.

Кора Лий се наведе напред с ококорени очи.

— Какво му направи?

Фил пое дълбоко дъх.

— Оставих главата на змията върху възглавницата му и обърнах главата му така, че това да бъде първото нещо, което да види, когато се събуди. После му написах бележка, с която му казах, че ако още веднъж се доближи до Ванда, ще го убия.

Кора Лий се отпусна назад с въздишка.

— Само това ли?

— Забих бележката в бедрото му... с един нож.

Кора Лий се разведри.

— Това е друго нещо.

— Наистина. — Памела отпи от чашата си. — Браво.

Фил изсумтя.

— Радвам се, че одобрявате. Тогава се върнах в къщата на Роман, за да се изкъпя и преоблека и да напиша доклада си. Роман скоро трябва да разбере за всичко това и може да реши как да накаже Макс.

— Трябва да го линчуват — каза Кора Лий, а очите ѝ блестяха от ентузиазъм. — Трябва да го обесят като в добрите стари времена.

— Точно — Памела отпи от чашата си. — Ето на това казвам аз развлечение.

Ванда поклати глава и допи чашата си преди кръвта да е изстинала. Да стане студена точно като на змията. Тя потрепери.

— Оправих вратата и ви оставих три нови ключа на шкафа. — Фил посочи към кухнята. — Запазих един и за себе си, за да не ми се налага да я разбивам отново.

— Естествено — кимна Памела. — Изключително сме благодарни за смелостта и кавалерството ти.

— Наистина — добави Кора Лий. — Ако не си бил ти, змията е щяла да смачка горката Ванда. Представи си, да се събудиш и да откриеш, че всяка кост от тялото ти е счупена, без да споменаваме ужасните вътрешни наранявания. Ами ако змията се бе опитала да я изяде?

— Достатъчно! — Ванда я погледна. — Не искам да чувам за това.

Кора Лий изпухтя.

— Казвам само, че точно в тази минута щеше да умираш в агонизиращи болки, ако Фил не бе дошъл да те спаси.

Ванда стисна зъби.

— Напълно съм наясно с това. Не мога да мръдна никоя част от тялото си, без да изпитам болка.

Памела изцъка с език.

— Бедничката ми тя. Да се надяваме, че още една доза мъртвешки сън ще те накара да се почувстваш тип-топ.

Кора Лий кимна.

— И е най-добре тази вечер да го караш по-леко. Не се притеснявай за клуба. Двете с Памела ще се справим с него.

— Напълно съм в състояние да работя — възрази Ванда.

Ако не правеше нищо цяла вечер, щеше да продължава да си представя ужасната змия, увиваща се около тялото ѝ, докато тя е безпомощна в съня си.

Кора Лий беше права. Ако Фил не я бе спасил, змията можеше да продължи да се увива около нея цяла вечер, пречейки на тялото ѝ да се излекува. Щеше да се събуди и да намери всичките си кости смачкани. Или по-лошо.

Стомахът ѝ се преобърна и тя бързо избута ужасните картини настрани. Съсредоточи се върху ръцете в скута си и пое дълбоко въздух. Отец Андрю я бе научил на това упражнение, за да успокоява гнева си. Надяваше се, че ще проработи по същия начин и ще успокои и ужаса ѝ.

— Какво ще правим със змията? — попита Кора Лий.

— Ще я прибера в торба за боклук — отвърна Фил. — Ще помоля един от вампирите да я телепортира навън. Щях да я отнеса и сам, но не исках да изглеждам като някой, който изнася мъртво тяло от сградата. Ако от охраната попитат какво има вътре, ще е много сложно за обяснение.

— Да, много по-лесно ще е някой да я телепортира — съгласи се Памела, отнасяйки празната си чаша в кухнята.

Звънна телефонът и Ванда подскочи, прекъсвайки дихателното си упражнение.

Фил извади телефона от джоба на панталона си.

— Ало... да, изглежда добре. — Той погледна към Ванда и прошепна: — Конър е.

Със свръхразвития си слух, Ванда можеше да чуе по-голямата част от това, което Конър казваше. Джак и Финиъс бяха отишли до апартамента на Макс, за да го арестуват, но бившият танцьор беше изчезнал. Тя не се изненада. Все пак Макс се бе събудил с бележка, забита с нож в бедрото му. Дори Макс с миниатюрния си мозък можеше да разбере, че това е знак, че е в голяма беда.

Конър беше изпратил съобщение до всички по-нисши господари на сборища под юрисдикцията на Роман да следят за Макс. Сега той бе беглец от Вампирското правосъдие.

— Ще я попитам. — Фил затвори и се обърна към Ванда. — Тъй като ти си жертвата, Роман иска да знае какво действие би те удовлетворило, след като хванат Макс?

— Оставете го навън, за да се опържи, щом слънцето изгрее — предложи Кора Лий, докато вдигаше изпуснатите в спалнята на Ванда чаши, за да ги отнесе в кухнята.

— Отрежете му главата — добави Памела, миейки съдовете. — За предпочитане с тъпа брадва.

— Изгнанието е достатъчно — тихо каза Ванда.

— Шегуваш ли се? — Кора Лий се приближи към дивана, гледайки я скептично. — Копелето се опита да те убие. Не си ли ядосана?

— Наистина — извика Памела, заглушавайки звука от течащата вода. — Къде е сега прословутият ти гняв?

— Ако го пратят в изгнание, това ще ме отърве от него — измърмори Ванда.

Макс нямаше да може да си покаже лицето или да си намери работа никъде в Щатите, които се управляваха от Роман. Нямаше да има друг избор, освен да замине далеч.

Фил я наблюдаваше с любопитство.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Не искам още смърт да тежи на съвестта ми.

Той я погледна изненадано.

— Каква смърт?

Ванда трепна вътрешно. Сега бе казала твърде много.

— Не искам да говоря за това. — Тя се опита да стане и да занесе празната си чаша в кухнята, но рязка болка я преряза в ребрата. — Ох.

— Не мърдай — Фил взе чашата от ръката ѝ и я подаде на Кора Лий.

Ванда притисна с ръка ребрата си. Проклетата змия бе нанесла повече поражения, отколкото тялото ѝ можеше да излекува за един ден.

Фил я наблюдаваше намръщен.

— Искам вие трите да се преместите обратно в градската къща на Роман.

Тя се взря в него.

— Няма начин.

— Не е безопасно да останеш тук, не и докато Макс е на свобода и те обвинява за всичките си проблеми — настоя той. — Не мога да те пазя тук и в същото време да върша работата си в къщата.

— Той има право — Памела избърса ръцете си в любимата си чаена кърпа от Лондон.

— По-добре да внимаваш, отколкото после да съжаляваш — добави Кора Лий.

Ванда изстена.

Фил потупа крака ѝ.

— Така е най-добре. Ако си съберете багажа, дами, ще ви закарам в къщата.

— Разбира се — Памела се запъти към спалнята си, последвана от съквартирантката си.

— Кора Лий, ще събереш ли една чанта и за Ванда? — попита Фил, поставяйки ръка на рамото на Ванда, пречейки ѝ де стане.

— Разбира се. — Кора Лий се усмихна шеговито на приятелката си. — Боже, чудя се какво да ти опаковам? Може би един черен гащеризон? И лилавия гащеризон? И какво друго? — тя потупа брадичката си замислено. — О, да! Другия ти черен гащеризон.

— Много смешно — измърмори Ванда.

— Такава ужасна липса на разнообразие — каза Памела, запътила се към стаята ѝ.

— Със сигурност — съгласи се Кора Лий и я последва.

Вратата се затвори и Ванда остана насаме с Фил.

— Те просто завиждат — прошепна той.

— На какво?

— Че изглеждаш толкова невероятно в гащеризон. Не много жени го могат.

Тя усети как се изчервява.

— Така е по-добре. — Той докосна лицето ѝ. — Преди изглеждаше така смъртнобледа.

Имаше си причина за това. Беше много близо до това да умре от ужасна смърт.

— Аз... аз искам да ти благодаря, че спаси живота ми. Отново. — Изчервяването ѝ се усили и тя стисна ръце в скута си. — Трябва да е било ужасно за теб. Чувствам се толкова... глупава, че просто съм си лежала там безпомощна, докато ти си се борил с това отвратително...

— Всичко е наред. Ще се преборя с всяко чудовище, за да те защитя. — Той постави ръце върху нейните. — Ти го заслужаваш.

Сълзи изпълниха очите ѝ без предупреждение. Ванда издърпа ръцете си от неговите.

— Не казвай това.

Тя покри очите си с трепереща ръка. Заслужаваш го? Дали щеше да го изрече, ако знаеше истината за нея?

— Ванда — прошепна Фил, — казвам ти само това, което наистина чувствам. И сега, когато сме сами, трябва да ти призная още нещо.

О, господи, не. Страховете ѝ се превръщаха в реалност — той бе убил Макс. Затова никой не беше открил танцьора. Фил е могъл да го превърне в купчина пепел и след това да разпръсне останките му. Животът ѝ винаги ли щеше да бъде опетнен от убийство? И сега бе повлякла и Фил в наследството си от смърт.

— Няма нужда да говорим за това. Разбирам гнева, който може да доведе човек до... до това да отнеме нечий живот.

Фил наклони глава, изучавайки я.

— Какво имаш предвид?

— Макс — прошепна Ванда. — Ти... — Тя забеляза объркването, изписано на лицето на Фил, това бяха ясните сини очи на един невинен човек. — Ти не си го убил?

— Не. Повярвай ми, бях сериозно изкушен, но...

— Фил. — Тя докосна лицето му. В сърцето ѝ се надигна облекчение. — Благодаря ти.

— Моля. — Той хвана ръката ѝ. — Това, което исках да кажа, е, че тази сутрин за няколко минути мислех, че съм прекалено закъснял,

за да те спася. Аз... аз бях откачил. Затова разбих вратата. Можеше да я отключа, но изобщо не се сетих за това. Бях изпаднал в паника.

— Всичко е наред. Ще платя за новата брава.

— Не, няма. И се опитвам да кажа нещо. — Той стисна ръката ѝ.
— Бях ужасен, че ще те изгубя. Напълно откачих. Мяхтах парчета от змията напосоки.

Ванда направи гримаса.

— Моля те...

— И те поряхах на няколко пъти, защото ръцете ми трепереха. Изведнъж ми стана ясно, че изпитвам към теб нещо много по-силно от физическо привличане.

Сълзите ѝ се появиха отново, замъглявайки зрението ѝ.

— Фил, аз... — Тя не знаеше какво да каже. Забрави за мен? Безнадеждно е?

— Искам да съм тук за теб. Винаги.

Тя поклати глава и една сълза избяга.

— Няма да е завинаги. Ти си... смъртен.

— Остави ме да се тревожа за собствената си смъртност. — Той избърса сълзата ѝ. — Ти си единствената, която желая.

— Аз съм вампир.

— Знам. — Фил целуна челото ѝ.

— Мога да изгубя контрол и да те ухапя.

— Не се страхувам от зъбите ти — каза той и целуна върха на носа ѝ.

— Имам ужасен нрав.

— Красива си.

Той докосна леко устните ѝ със своите. После отново. Притисна устата ѝ към своята.

Бе толкова нежна и внимателна целувка, че сърцето я заболя. Ако я беше нападнал със страст и глад, можеше да му отвърне и да припише всичко на физическото освобождаване след емоционалната травма, която бе изживяла. Но това беше толкова сладко. Срещу това нямаше съпротива. В бронята ѝ се появи миниатюрна пукнатина. Със стон тя обви ръце около врата му и преплете пръсти в меката му гъста коса.

Ръмжейки, Фил задълбочи целувката. Ванда вече не можеше да мисли за причините, поради които трябваше да му устои. Тя изобщо не

успяваше да мисли. Можеше само да се разтопи.

Устата ѝ се разтвори и езикът му нахлу в нея. Фил — красивият ѝ, силен и смел герой. Той не се страхуваше от зъбите ѝ. Не беше отвлечен от вкуса на кръв в устата ѝ. И боже, само как целуваше. Можеше ли един мъж да бъде по-съвършен?

— Упс — прошепна Кора Лий.

Памела прочисти гърлото си.

Ванда прекъсна целувката със стон. Нямахте да спрат да ѝ натякват за това. Всичко беше станало червено, което означаваше само едно, очите ѝ светеха — сигурен знак на желание. Тя погледна настрана, надявайки се, че Фил не бе забелязал. Видя, че приятелките ѝ бяха сложили куфарите си до предната врата.

— Извиняваме се за безпокойството. — Кора Лий тръгна към стаята на Ванда. — Сега ще съберем и твоя багаж.

— Да, не ни обръщайте внимание. Продължавайте. — Памела побутна Кора Лий и прошепна: — Няма нужда да опаковаме вибратора ѝ.

Кора Лий избухна в смях, докато влизаха в стаята ѝ и затвориха вратата зад себе си.

— Нямам вибратор! — извика след тях Ванда, след това погледна към Фил. — Това е масажор за гърба ми.

Той се ухили.

— Няма да ти трябва.

Тя изстена. В какво се забъркваше? Как щеше да живее под един и същи покрив с този мъж? Той беше прекалено голямо изкушение. И от тази ситуация нямаше как да излезе като победител. Ако отхвърлеше Фил и никога повече не го видеше, щеше да я заболи ужасно много. Ако се обвържеше с него и той умреше, както всички смъртни правеха, щеше да я боли дяволски силно.

Тя въздъхна.

— Фил, всичко свърши.

— Съкровище, точно сега започваме.

— Не съм съгласна.

— Няма проблем. — Тъгълчето на устата му се изви. — Аз се наслаждавам на преследването.

ГЛАВА 6

Тя го избягваше. Или поне на Фил му изглеждаше така. До четвъртък вечер Ванда едва ли му бе казала повече от две думи. За да бъде честен, той знаеше, че не е съвсем виновна. Тя не можеше да общува през деня.

Когато пристигнаха за първи път в къщата в сряда вечерта, Фил бе дал на дамите време да се настанят в спалните на втория етаж. Беше се обадил на Финиъс, за да го помоли да телепортира змията от апартамента на Ванда. Също така го помоли да се отбие няколко пъти в клуба през вечерта, за да е сигурен, че дамите са в безопасност. Финиъс бе щастлив да помогне, щом чу, че „Палави дяволи“ е пълно с готини мацки.

Когато Фил се бе върнал горе, за да провери дамите, те вече се бяха телепортирали в клуба. Памела беше оставила бележка, за да знае, че ще се приберат до пет и половина сутринта. Нямаше бележка от Ванда.

Бе нагласил алармата си за 5:00, за да може да се изкъпе, избърсне и облече, преди тя да се прибере. Жените пристигнаха на задната врата точно преди Финиъс и Джак. Всички отидоха да си вземат нещо за хапване, преди да се оттеглят в стаите си за мъртвешкия си сън. Той не можеше да флиртува с Ванда пред другите. Отново бе хванат в ролята на неин охранител. Също така беше и наставникът ѝ в курса за справянето с гнева. Това я правеше двойно забранена.

Но той бе два пъти по-решен. В четвъртък преди залез чакаше в кухнята вампирите да се появят за закуска. Кора Лий и Памела пристигнаха без Ванда. Тя ги бе помолила да ѝ занесат една бутилка в стаята. Те се спогледаха развеселени, щом Фил предложи да го направи.

Той взе топлата бутилка, понесе я към стаята ѝ и почука на вратата ѝ. Тя извика, че не е облечена и да остави бутилката до вратата

и да дойде след десет минути. Фил се бе върнал след пет и тя вече се бе телепортирала на работа.

Определено го избягваше. Той даде воля на неудовлетвореността си, като се впусна в дълго тичане из Сентръл парк. След това си взе една пица и се запъти към къщата. Настани се да хапне във всекидневната пред големия телевизор. Дигиталният вампирски канал бе пуснат и тъкмо започваше „На живо с неживи“.

Корки Кърант беше облечена с прилепнал червен пуловер, за да подчертае фалшивите си цици, който бе със същия цвят като червилото върху фалшивата ѝ усмивка. Тя започна шоуто си за клюки за знаменитости, като нападна една от любимите си мишени — известния модел Симон. Очевидно Симон излизаше с богат вампир плейбой от Монако, който я зарязал заради друг модел, Инга. Корки бе успяла да се сдобие със снимки на Симон и Инга, биещи се на яхтата на въпросния плейбой.

С въздишка Фил се протегна за дистанционното. Палецът му бе на копчето за изключване, когато замръзна. Корки тъкмо показва нова снимка. Беше той, притиснал Макс на пода в клуба на Ванда.

— Още веднъж проява на насилие в прочутия с лошата си слава нюйоркски нощен клуб „Палави дяволи“ — обяви Корки със злобна усмивка. — Източниците ми съобщиха, че един бивш танцьор, с който собственичката на клуба Ванда Барковски се е държала извънредно лошо, е пристигнал в клуба във вторник вечерта, въоръжен с нож. Цяло чудо е, че никой не е бил убит. Отново.

Снимката на Фил изчезна от екрана и камерата показва в близък план лицето на Корки. Тя бе приела трагично, болезнено изражение.

— Скъпи зрители, това е същият клуб, където бях брутално нападната не от някой друг, а от самата Ванда Барковски. Все още имам кошмари за това ужасно нападение!

Фил изсумтя. Вампирите не сънуваха по време на мъртвешкия си сън. Те бяха мъртви.

— В случай че сте забравили тези ужасни събития, ето ги отново.

Корки махна с ръка и половината екран бе зает от запис на това как Ванда пици и се хвърля през масата, за да хване Корки за врата. Докато видеото се излъчваше, Корки потрепери драматично, след това се отпусна на бюрото си, сякаш припадна.

Щом записът свърши, Корки седна, наперена както винаги.

— Трябва да ви насърча, скъпи приятели, да бойкотирате този нечестив нощен клуб. Повтарям, не ходете в „Палави дяволи“. Това е зло, опасно място и само може да се надяваме, че скоро справедливостта ще възтържествува и ще бъде заличено от лицето на планетата. Ванда Барковски трябва да плати за престъпленията си!

— Мамка му!

Фил изключи телевизора.

Слезе в мазето, за да повдига малко тежести. Може би трябваше да иде до клуба на Ванда, за да провери дали е добре. Може да е чула за бойкота на Корки и като неин наставник за справянето с гнева, той трябваше да се убеди, че тя няма да направи нещо, за което после ще съжалява.

Изсумтявайки, той започна втора поредица от упражнения за бицепсите си. Беше очевидно, че е отчаян за каквото ѝ да е оправдание, за да види Ванда. И беше също толкова очевидно, че тя не иска да го вижда.

Защо го избягваше? Беше реагирала толкова добре, когато се целунаха за първи път. Предаде се на желанието, тялото ѝ трепереше и се притискаше към неговото. Беше отвърнала на целувката му със страст, която накара сърцето му да се извиси. И прекрасните ѝ сиви очи бяха станали червени. Той знаеше, че това е признак на желание.

Фил остави тежестите на земята. Беше изгубил бройката на повторенията. Бе трудно да се съсредоточи, когато спомените за голото тяло на Ванда се въртяха в главата му. Беше се опитал да не гледа, докато сменяше дрехите ѝ и я почистваше, за около две секунди. Тогавя бе видял нараняванията, причинени от проклетата змия и му се прииска да разкъса Макс с голи ръце.

А Ванда беше пожелала просто да го изпратят в изгнание. Без повече смърт на съвестта ѝ, бе казала тя. И беше помислила, че е убил Макс. Какви бяха думите ѝ?

Разбирам гнева, който може да доведе човек до това да отнеме нечий живот.

Какво ѝ се беше случило в миналото? Той знаеше, че тя е от Полша. Дали Втората световна война я бе травмирала толкова много, че да я накара да потърси подслон в харема, за да се възстанови?

Взе си душ, докато продължаваше да размишлява. От Конър беше научил, че Ванда е била гневна още първия път, когато я е срещнал през 1950. Тя имаше над петдесет години нерешен, натрупан гняв и Фил беше сигурен, че той е предизвикан от някаква травма, която беше преживяла в Полша. И шансът това, което предизвикваше гнева, ѝ да е свързано по някакъв начин със страха ѝ да се обвърже с него, бе доста голям.

Дали имаше проблем с това да се довери на някой? Дали някой, който бе обичала в миналото я бе предал?

Той се нуждаеше от отговори и очевидно Ванда нямаше да му ги осигури. Като всеки войн, подготвящ се за обсада, Фил трябваше да изучи подробно целта си и да открие слабите ѝ места, които щяха да пропускат бронята ѝ. Той се усмихна мрачно. Ванда все още не го знаеше, но преследването все още продължаваше.

Когато тя бе част от харема, най-добрите ѝ приятелки бяха Дарси и Маги. В момента Дарси и съпругът ѝ работеха като дневна охрана за Ангъс и екипа му в къщата на Аполо. Тъй като те подготвиха тайна засада, нямаше да е много удачно да ѝ се обади.

Но Маги щеше да е свободна. Досега слънцето трябваше да е залязло в Тексас, където тя живееше със съпруга си Пиърс О'Калахан, известен преди това като звездата на сапунената опера на ДВК Дон Орландо де Корасон. Фил провери данните ѝ за контакт в базата на МакКей.

Маги отговори.

— Фил! Как си? Все още ли си в Тексас?

— Не, сега съм обратно в Ню Йорк.

Фил ѝ обясни как на Ванда ѝ бе наредено от съда на съборището да се подложи отново на курс за справянето с гнева. След това ѝ разказа за инцидента със змията.

— Дево Мария и Йосиф! — ахна Маги. — Трябва да съм там, за да я подкрепя. Имаш ли нещо против да се телепортирам, за да те видя?

— Не, изобщо.

Той отиде до конзолата за алармата до вратата и я изключи.

Междувременно Маги информира семейството си за спешното си пътуване до Ню Йорк. След няколко минути се появи във фойето.

— Фил! — Тя му се усмихна. — Виж се само. Мисля, че си станал по-хубав от всякога.

Той се усмихна, активирайки отново алармата.

— А ти си заприличала повече на тексаска.

Обичайната къса пола, готическите ботуши и тесният пуловер бяха заменени от чифт дънки, каубойски ботуши и бродирана дънкова риза. Кожена чанта с ресни бе праметната през едното ѝ рамо.

— Това се случва, когато водиш бляскавия живот на собственик на ранчо. — Маги го прегърна, но се отдръпна, ахвайки. — Ти си шейпшифтър!

Фил беше толкова изненадан, че за момент можеше само да я зяпа.

— Знаеш за шейпшифтърите?

— Да. Чичото на Пиърс е шейпшифтър който, а сестра му е шейпшифтър калифорнийски заек. — Маги направи физиономия. — Можеш да си представиш колко напрегнато става в къщата, когато луната е пълна. Никой не иска чичо Боб да излапа племенницата си.

Фил трепна.

— Това е неудобно. Предполагам, че са били ухапани?

В противен случай нямаше как членовете на едно семейство да се превърнат в два различни вида животни.

— Да. — Маги го погледна съчувствено. — Това ли се случи и с теб? И теб ли ухапаха в Тексас?

— Не, аз съм роден шейпшифтър.

Тя го погледна изненадано.

— Наистина ли? — Маги прокара ръка по черната си коса, която все още бе подстригана късо. — Предполагам, че не съм го разбрала, защото не знаех за шейпшифтърите, преди да се преместя в Тексас. Сега разпознавам миризмата.

— Много от вампирите не знаят. И предпочитаме да си остане така, ако нямаш нищо против.

— Разбира се. — Тя се престори, че заключва устните си. — Сега, разкажи ми всички клюки за бившите членове на харема.

Фил я подкани към кухнята и стопли бутилка Шококръв в микровълновата, докато ѝ обясняваше търсенето си за информация за миналото на Ванда.

— Виждаш ли, аз вярвам, че има нерешени проблеми, които е избягвала с години. Ако можем да принудим Ванда да застане лице в лице с тях, може да успеем да я излекуваме от проблема ѝ с гнева.

— Много интересно — измърмори Маги, докато сипваше от топлата Шококръв в една чаша.

— Е, изучавал съм доста психология, затова мисля, че теорията ми е вярна.

— Нямах предвид теорията ти. — Маги остави чашата и чинийката си на кухненската маса и се настани. — Намирам за интересно, че попитах за новини за всички дами от харема, а ти говориш само за Ванда.

Фил сви рамене.

— Естествено е да съм загрижен за нея, защото се съгласих да бъда неин наставник.

Маги отпи от Шококръвта.

— И защо се съгласи?

— Някой трябваше да го направи. Никой друг не предложи, а и аз имам някаква практика с психологията. — Когато Маги просто продължи да го гледа със знаещ поглед, той вдигна ръце сякаш се предава. — Добре де, признавам си. Безнадеждно съм привлечен от нея. Винаги съм бил.

Маги се ухили.

— Винаги съм знаела, че между вас има нещо. Но защо казваш, че е безнадеждно?

Той извади една бира от хладилника и я отвори.

— Отначало не можеше да се обвързвам с нея, защото бях неин охранител и честно да си кажа, мислех, че тя просто си играе с мен, защото ѝ беше скучно.

Маги кимна.

— Наистина ѝ беше скучно, но мисля, че наистина бе привлечена от теб.

— Съвсем наскоро разбрах това. — Той си припомни целувката им и начина, по който тя се отдаде на страстта. След това си спомни пропилените години, в които можеше да я ухажва. Изстенвайки вътрешно, той отпи от бирата си.

— Сега не трябва да бъде безнадеждно — каза Маги.

Той седна на масата срещу нея.

— В момента съм й наставник, затова не би трябвало да се обвързвам романтично с нея. И отново я пазя. Технически тя е забранена.

— Технически?

Фил сви рамене и отново отпи от бирата си.

— Не си падам много по това.

Устата на Маги трепна.

— Мъж на действието, а? Може би точно от това се нуждае Ванда.

Той остави бирената кутия на масата.

— Тя ме избягва. Мисля, че се... страхува.

— Ах... — Маги прокара пръст по ръба на чашата си. — Тя винаги е била много внимателна, що се отнася до започването на ново приятелство. Познаваше ме от десет години преди дори да признае, че сме приятелки. Но щом веднъж те нарече приятел, ще се бие като тигрица, за да те защити. Знаеш ли, че веднъж заплаши съпруга ми, ако не се отнася с мен подобаващо?

Фил се усмихна.

— Това звучи точно като нея. Тя се опита да предпази и Иън миналия декември.

Маги кимна.

— Веднъж ми каза, че Иън много приличал на най-малкия й брат. Но щом попитах за семейството й, тя отказа да говори за тях.

— Знаеш ли какво се е случило?

— Не, не точно. Когато дойде в харема за първи път, тя беше като... ранено животно. Не говореше с никой. Не ни поглеждаше в лицето. Беше толкова тъжно. — Маги остана мълчалива и с намръщено изражение, докато си припомняше.

— Разкажи ми още — помоли тихо Фил.

— Страхувах се, че ще умре от глад. Имаше ноци, когато отказваше да излезе за... храна — Маги го погледна извинително. — Беше преди синтетичната кръв.

— Разбирам. И Ванда е отказвала да излезе на лов? Това не е ли било болезнено за нея?

— О, да. Ужасно болезнено. Умолявала съм я да дойде да ловува с мен. Дори когато го правеше, тя вземаше кръв, която едва беше

достатъчно, за да остане жива. Винаги съм имала това ужасно чувство, че тя се самонаказваше.

— Защо би правила това?

— Попитах я, но никога не ми каза. — Маги допи Шококръвта си и занесе приборите си до мивката, за да ги изплакне. — Напомняше ми на врабче със счупени криле. Цялата беше кафява и потисната — носеше една стара кафява рокля, косата ѝ също бе кафява. Прекрасно кестеняво с тъмночервени отблясъци, но тя я прибираше в строг кок. Изглеждаше така, сякаш искаше да се скрие в някоя дупка и никога повече да не полети.

Фил седеше потънал в мълчание. Това не беше Ванда, която той познаваше. Доколкото можеше да каже, тя е страдала от посттравматичен стрес и депресия. Все още можеше да се измъчва от последствията им. Беше се прехвърлила от едната крайност към другата — от прекършено кафяво врабче към пурпурна дива котка, размахваща камшик и предразположена към гневни изблици. Истинската Ванда — тази, която тя се страхуваше да бъде, беше скрита някъде по средата.

Той стисна бирата си.

— Тя никога ли не е споделила с някой?

— Не. — Маги сложи чашата и чинийката си в машината за миене на съдове. — През първата си година в харема почти не говореше. Джордж, Господаря на сборището тогава, ни отпускаше малки месечни суми. Кора Лий, Памела и аз пазарувахме или ходехме на кино. Ванда харчеше парите си за художествени материали.

Фил седна назад изненадан.

— Художествени?

— Да. Тя рисуваше. Всяка нощ. По цяла нощ. — Маги се намръщи. — Ужасни картини. Навсякъде имаше червена боя. Кръв, трупове, свастики, бодлива тел, вълци...

— Вълци?

— Да — Маги сви рамене. — Рисуваше ги с големи и ужасяващи зъби.

Той преглътна трудно. Какво, по дяволите, общо имаха вълците с войната? Или с Ванда?

— Една нощ тя откачи — продължи Маги с тих глас. — Струпа картините на купчина в задния двор и ги подпали. Изгори също и

художествените си материали и никога повече не рисува.

Фил смачка празната кутия с юмрук.

— Някога каза ли ти защо е спряла да рисува?

— Само, че повече не иска да си спомня — въздъхна Маги. — Но разбира се, все още помни всичко. Всички ние помним болезнените спомени от миналото си.

Неговите собствени болезнени спомени подадоха глава от скривалището си, пробудени от думите на Маги. Бяха минали девет години, откакто баща му го беше прогонил. Девет години, откакто не бе виждал семейството си. През първите няколко години беше получавал писма от сестра си. Тя не знаеше къде се намира той, затова оставяше бележки в ловната му хижа в Уайоминг, надявайки се, че той ще ги намери.

Фил не бе посещавал хижата от четири години. Какъв смисъл имаше? Никога нямаше да може да се върне в глутницата на баща си. Тази част от живота му бе приключила.

Изведнъж Маги се разведри.

— Знам какво може да помогне. Дарси направи интервюта с момичетата от харема за онова риалити предаване преди няколко години. Тук някъде трябва да има копие.

Тя притича от кухнята към всекидневната.

— Иуу — намръщи нос заради остатъците от пица, оставени върху масичката за кафе.

— Ще ги взема — Фил затвори кутията и забърза към кухнята, за да я прибере в хладилника. Докато се върне, Маги слагаше диск в дивидито.

— Открих го! — тя му показва кутията с надпис „Най-сексапилният мъж на планетата“.

— Спомням си това предаване. — Той се настани на дивана. — В него дамите спечелиха парите, за да отворят нощния клуб.

— А Дарси спечели най-сексапилния мъж — добави Маги със смях.

Тя откри интервюто с Ванда в менюто и седна на дивана до Фил.

На екрана се появи лицето на Ванда. Тя се усмихваше на камерата, прекрасните ѝ гълъбовосиви очи блестяха, а устните ѝ бяха пълни и прекрасно оформени. Ципът на лилавия ѝ гащеризон бе

свален достатъчно надолу, за да разкрие част от деколтето ѝ. Фил откри, че ѝ се усмихва в отговор.

Маги се подсмихна.

— Толкова си затънал.

Той ѝ изшътка, щом се чу гласът на Дарси, която искаше Ванда да разкаже на зрителите малко за себе си.

Ванда започна, гласът ѝ имаше едва доловим акцент. Тя бе родена през 1917 година в малко селце в южна Полша. Майка ѝ починала, когато Ванда била на осемнадесет и като най-голяма дъщеря тя поела грижите за голямото си семейство — баща, четири братя и две сестри.

Усмивката ѝ започна да изчезва, докато говореше за смъртта на майка си. Когато стигна до частта, в която разказваше как немците и руснаците навлезли в Полша през 1939 и баща ѝ и братята ѝ заминали на фронта, вече се беше намръщила.

Лицето ѝ бе станало бледо.

— Баща ми ме умоляваше да избягам с двете си по-малки сестри. Събрах малко храна и избягахме на юг към Карпатите. Бях ходила в планината преди и знаех къде има пещери, в които може да се скрием. Аз... никога повече не видях баща си или братята си.

— Колко ужасно — прошепна Маги.

Ванда продължи да описва дългия им поход в планините. Най-малката сестра, тринадесетгодишната Фрида, се разболяла и докато открили някоя пещера, тя едва можела да върви. Ванда останала с нея и изпратила другата си сестра, Марта да донесе вода.

Марта не се върнала. На следващата сутрин Ванда направила каквото може, за да бъде удобно на болната ѝ сестра и отишла да донесе вода. До вечерта била полудяла от тревога. Марта била изчезнала, а Фрида бързо гаснела.

Отишла да търси сестра си и изпищяла от радост, когато Марта се появила на пътеката пред нея. Но Марта я нападнала, ухапала я и със свръхестествена сила я занесла в една пещера. Вампирът, който превърнал Марта, бил там и той трансформирал Ванда, която била прекалено слаба от глад и загуба на кръв, за да се пребори с два вампира.

— На следващата вечер — продължи Ванда — все още бях замаяна от това, което ми се беше случило. Но побързах да се върна

при малката си сестра, за да видя как е. Тя бе починала. Съвсем сама.

Ванда закри лицето си с ръце и Фил можеше да каже, че записът е бил редактиран. Камерата се съсредоточи върху Дарси за миг и щом по-късно се върна на Ванда, тя отново бе сдържана.

Бързо обясни, че войната била толкова тежка, затова тя се присъединила към харема, за да открие малко мир и спокойствие. След това се усмихна и каза, че е щастлива, че може да участва в предаването и интервюто приключи.

— Бедната Ванда — подсмръкна Маги. — Изгубила е всички.

— Не точно. — Фил използва дистанционното, за да изключи телевизора. — Тя има още една сестра, която може да е жива.

— Марта? — Маги направи физиономия. — Трябвало е да помогне да спасят другата им сестра.

Фил кимна.

— Ванда може да чувства, че единствената ѝ останала родственица я е предала.

Маги пое дълбоко дъх.

— Е, поне сега знаеш защо е толкова гневна.

— Все още има много, което тя не сподели. Била превърната през 1939 година.

— Прав си. — Маги седна изправена. — И дойде тук чак през 1948. Това са девет години.

— И тя ги нарече просто „трудни“ в интервюто. Имам чувството, че е минала през ада.

Очите на Маги се изпълниха със сълзи.

— Разбира се, че е така. Беше в картините ѝ. Трупове, свастиките, бодливата тел, кръвта.

И вълците. Фил преглътна тежко. Как щеше изобщо да спечели доверието на Ванда, ако тя се ужасяваше от вълци?

Маги докосна ръката му.

— Искам да я видя. Дори и ако всичко, което мога да направя, е да я прегърна.

— Разбира се. Тя е в „Палави дяволи“.

— Телепортирала съм се там и преди, така че знам пътя. — Маги се изправи на крака. — Искаш ли да се качиш на стоп?

— Да. — Той уви ръка около раменете на Маги. Сега Ванда нямаше да успее да го избегне. — Ще оценя, ако не ѝ кажеш, че съм

шейпшифтър.

Маги се намръщи срещу него.

— Ако възнамеряваш да имаш бъдеще с нея, трябва да ѝ признаеш.

— Ще го направя.

Но не сега. Тя и без това търсеше причина да избяга от него.

Фил и Маги си проправиха път през тълпата в „Палави дяволи“. Когато Маги забеляза Памела зад бара, изпищя и двете жени прекараха пет минути да се прегръщат и да се смеят. Фил едва ги чуваше през шума.

Той вдигна ръка за поздрав.

— Голяма тълпа има тази вечер.

Памела се ухили и му подаде една бира.

— Не е ли прекрасно? Онази ужасна Корки каза на всички да не идват тук, защото сме толкова нечестиви и зли — тя се разсмя. — И разбира се, те просто трябваше да проверят сами.

— Ванда знае ли за бойкота? — попита той.

— Не, слава на боговете, и трябва да си остане така. Възможно е да откачи, а не може да си позволим повече дела. — Памела забеляза Кора Лий и ѝ помахна. — Виж кой е тук!

Кора Лий притича до Маги и писъците и прегръщането започнаха отначало. След това Маги извади няколко семейни снимки от чантата си и дамите се засуетиха около това колко сладка бе дъщерята на Маги. Фил се зачуди как се беше сдобила с дъщеря, но се въздържа да попита, тъй като обяснението можеше да отнеме прекалено много време, а той искаше да види Ванда, колкото се може по-скоро.

— Здравсти, брато! — Финиъс дойде до него с две вампирки, по една на всяка ръка. — Дойдох на проверка, както поиска. Наистина беше прав за секси мацките.

— Някакъв признак от Макс? — извика Фил над шума.

— Не. — Финиъс погледна извинително към приятелките си. — Съжалявам, че трябва да го кажа, дами, но трябва да се връщам обратно на работа.

— Оу, не, доктор Фанг. — Брюнетката на лявата му ръка се нацупи. — Как можеш да ни изоставиш?

— Дългът ме зове, захарче. — Финиъс я потупа по ръката. — Но ще се връщам на всеки няколко часа, за да се уверя, че сте в безопасност.

— Оу, доктор Фанг, толкова си смел.

Блондинката от дясната му страна се отърка в него.

— Къде работиш? — попита брюнетката, опитвайки се да отвлече вниманието му от блондинката.

— Не мога да ти кажа, скъпа — отвърна Финиъс. — Строго секретни неща, знаеш как е.

— Оооу — потрепери блондинката. — Шпионин ли си?

— Всичко, което мога да кажа, е, че когато опасността се таи в сенките, те се обаждат на доктор Фанг. — Финиъс отстъпи назад и сниши глас. — Ще се върна.

— Ще те чакам — извика брюнетката, докато Финиъс изчезваше. Блондинката се приближи до Фил.

— Е, ти също ли си шпионин като доктор Фанг?

— Ние... работим заедно.

Фил забеляза, че Маги се бе запътила заедно с Кора Лий и Памела към офиса на Ванда. Той се опита да ги последва, но двете вампирки се хванаха за ръцете му.

Брюнетката погали бицепсите му.

— Изглеждаш невероятно силен за смъртен.

— Красив по един земен начин — добави блондинката.

— Всъщност не съм от лигата на доктор Фанг. — Фил се измъкна от хватката им. — Той е много по-силен от мен. И много опасен. Вероятно трябва да стоите настрана от него, ако искате да бъдете в безопасност.

Очите на брюнетката блеснаха.

— Той звучи толкова вълнуващо.

— Е, наричат го Любовния доктор, нали знаете — призна Фил.

Блондинката отстъпи назад.

— Не се обиждай, сладък, но аз ще почакам Любовния доктор.

Брюнетката се обърна към нея.

— Не, няма. Аз го видях първа.

Докато двете жени спореха за Финиъс, Фил забърза към офиса на Ванда.

Маги го забеляза да затваря тихо вратата.

— Ванда, надявам се, че нямаш нищо против, че доведох Фил с мен.

Ванда се стегна и се обърна към вратата. Усмивката изчезна от лицето ѝ, а по врата ѝ плъзна зачервяване.

Той остана до вратата.

— Здравей, Ванда.

Изчервяването стигна до бузите ѝ.

— Здравсти.

Памела и Кора Лий се ухилиха със знаещи усмивки.

Той им кимна леко, след това върна погледа си върху Ванда.

— Как си?

— Да, скъпа, как си? — попита Маги, когато Ванда не отговори.

— Фил ми разказа за онази ужасна змия и аз просто трябваше да се уверя, че си добре.

— Аз съм... добре — тихо каза Ванда.

— Много мило от страна на Фил да ти се обади — каза Кора Лий на Маги.

— Толкова се радваме да те видим отново — добави Памела.

— Радвам се да съм тук — отвърна Маги усмихната. — Клубът има невероятен успех. Никога не съм виждала такава огромна тълпа.

— Да, това ще ѝ покаже на Корки Кърант — измърмори Кора Лий.

Памела трепна и поклати глава.

Кора Лий ахна и покри устата си.

Ванда се намръщи срещу тях.

— Какво става?

— Нищо — отговориха едновременно Памела и Кора Лий.

Ванда погледна към Кора Лий.

— Казвай.

— Няма нищо! — настоя приятелката ѝ и се обърна към Памела за помощ. — Не е нищо нали? Имаме огромна тълпа. Всички дойдоха да проверят защо Корки каза, че клубът ни е опасен и лош.

— Какво? — извика Ванда.

Фил тръгна към нея.

— Всичко е наред. Корки използва предаването си, за да обяви бойкот на клуба ти, но планът ѝ явно не сработи.

Очите на Ванда блеснаха от гняв.

— Тя се опитва да ме унищожи.

— Клубът ти ще е наред — тихо каза Фил.

— Не и докато тази кучка е наоколо — изсъска Ванда и изчезна.

— Не! — Фил се опита да я хване, но вече я нямаше.

— Все светии — прошепна Кора Лий. — Къде отиде?

— Къде си мислиш, голяма уста такава? — скара ѝ се Памела. —

Тя отиде в ДВК, за да се разправи с Корки.

— Дева Мария и Йосиф — въздъхна Маги. — Трябва да я спрем.

ГЛАВА 7

— Охраната им е скапана — каза Фил, докато вървеше след Маги по коридора на ДВК. Когато се телепортираха в стаята за костюмите, не се активира никаква аларма. — Човек би решил, че след декември ще са по-внимателни.

Маги се наведе към него и прошепна.

— Хората тук не са точно от здраво стъпилите на земята.

— Виждам какво имаш предвид — измърмори Фил.

Те подминаха група актьори в коридора, един от които бе облечен като голяма кокошка и упражняваше кудкудякането си.

— Това е! — каза някой от компанията му. — Сега го направи пак, но с повече страст.

Друг актьор, облечен като пират, се приближи до тях.

— Да, моряко. Требва да поверваш, че си кокошка.

Фил изсумтя. Кокошка със зъби.

— Ето тук е.

Маги спря пред една врата, украсена с голяма златна звезда. А върху нея с големи червени извити букви беше изписано Корки Кърант.

Маги се послуша.

— Не чувам звуци от борба вътре.

— Това е добър знак — каза Фил.

— Освен ако Корки не е вече мъртва — прошепна Маги.

Фил отвори вратата и влезе вътре. Корки беше напълно жива, седеше зад бюрото си и изучаваше купчина снимки. В ъгъла един нисък гологлав мъж с камера ахна, след това се телепортира. Нямаше и следа от Ванда.

Корки вдигна поглед от снимките.

— Как смееш да нахлуваш така! — тя събра снимките и ги прибра в едно чекмедже на бюрото. — Кой, по дяволите, си ти?

— Не знаеш ли? — попита Фил. — Тази вечер публикува снимката ми в предаването си.

Корки подуши въздуха и махна пренебрежително с ръка. Големите ѝ, обсипани с камъни пръстени проблеснаха под флуоресцентната светлина.

— Не се интересувам от самоличността на един смъртен. Излез от офиса ми.

— Аз бях мъжът, който притискаше към пода танцъора от „Палави дяволи“. Как се сдоби с тази снимка?

— Аз съм журналист. Никога не издавам източниците си.

Тя погледна към ъгъла, от където се бе телепортирал niskия мъж. Бюстът ѝ потръпна, когато въздъхна с облекчение.

— Здравей, Корки.

Маги влезе в офиса, а каубойските ѝ ботуши потропваха по ламинирания под.

Корки отново седна.

— Виж ти, не е ли това малката Маги, известна с niskия си ръст и още по-късата си кариера на посредствена актриса. Какво те води в Ню Йорк? — тя огледа дрехите на Маги надменно. — Пазаруване, надявам се?

Маги се приближи до бюрото.

— Тъкмо си прекарвах страхотно в „Палави дяволи“. Благодарение на теб това е най-популярният клуб във вампирския свят.

Очите на Корки се присвиха до малки гневни цепки.

— Сега си спомних. Ти си една от приятелките на Ванда Барковски. Може да предадеш едно съобщение на откачената кучка от мен. — Корки се изправи на крака. — Ще я унищожа. Клубът ѝ също.

— Опитай се — тихо каза Фил — и ще съжеляваш.

Корки му се присмя.

— И се предполага, че трябва да се разтреперя от страх пред един обикновен смъртен и една... дребна каубойка? — тя погледна кръвнишки към Маги. — Не мисли, че съм забравила, че открадна Дон Орландо от мен.

Маги също я погледна ядосано.

— Ти вече го бе изгубила. Отнасяше се с него като с роб.

— Ха! Направих го звезда! Направих го известен. Какво може да направиш ти за него?

Маги се усмихна.

— Направих го щастлив.

Тя се обърна и излезе от офиса.

— Мога да те съсипя заедно с ранчото ти. Толкова си незначителна, че не бих си направила труда! — отвърна Корки разпалено.

Фил се спря на вратата, преди да излезе.

— Остави Ванда на мира.

— Ти какво си — подигра му се Корки, — кучето й пазач?

— Близко.

Той пое дълбоко въздух и се потопи във вътрешните си алфа сили. Знаеше, че това ще накара сините му очи да грейнат. Тялото му започна да трепери, очертанията му се размазаха. Можеше да се трансформира на мига, ако желаше или да остане в човешка форма, получавайки цялата сила на един алфа вълк.

Корки се препъна назад, гледайки го изненадано.

— Кой... какво си ти?

Остави я да се чуди. Той затвори вратата в лицето й и обузда силите си. На мига отново беше нормален.

— Добре, къде мислиш, че е Ванда?

Маги го зяпаше с отворена уста.

— Какво беше това?

— Силата на вътрешното ми... животно.

Той тръгна надолу по коридора.

Маги остана на място, все още гледаше шокирано.

— Не трябва ли да има пълна луна?

— Не. Е, къде може да е Ванда?

— Аз... аз не знам. — Маги се затича, за да го настигне. — Никога не съм чувала за шейпшифтър, който не е зависим от пълнолунието.

— Мога да се трансформирам по всяко време.

Те стигнаха до края на коридора, където той се разделяше на два нови.

— Това е невероятно — прошепна Маги. — Какво животно си?

Фил не обърна внимание на въпроса й, докато оглеждаше новия коридор. Нямаше и следа от Ванда.

— Нека се разделим. Ти тръгни надясно, аз ще тръгна наляво.

— Добре. — Маги се отправи в оказаната посока, но се върна обратно, намръщена.

— Какво не е наред?

Фил надникна надолу по десния коридор. Една русокоса жена говореше с актьора, облечен като пират.

— Това е Тифани. — Маги вдигна поглед към тавана сякаш се молеше. — Трябва ли тази вечер да срещна всяка жена, която е спала с мъжа ми?

Фил си припомни, че актьорът Дон Орландо де Корасон се смяташе за най-големия любовник във вампирския свят.

— Сигурен съм, че не е поглеждал друга жена, след като те е срещнал.

Маги изсумтя. След това се усмихна.

— Вярвам, че си прав. Благословен да си. Значи си могъщ шейпшифтър, който знае точно какво да каже на една жена? Ванда няма никакъв шанс.

— Надявам се да си права. Но все пак трябва да я открием. Какво ще кажеш аз да тръгна надясно, а ти наляво?

— Добре. — Маги забърза по коридора, отдалечавайки се от Тифани.

Фил се запъти към блондинката и пирата. Провери първата врата. Килер.

— Ахой, пицна моме. — Пиратът нагласи превръзката върху окото си. — Ти си божественъ гледкъ за умореното ми око. Би ли искълъ да дойдиш под палубата с мен?

— В мазето? — Тифани се изкиска. — Разбира се. Обожавам акцента ти. Толкова е изискан. Звучиш като някой принц.

Тя го поведе към една врата в края на коридора.

Фил се усмихна на себе си. Тифани със сигурност не линееше след загубата на Дон Орландо. Той забеляза стая с табела: Съблекалнята на Корки. Това звучеше обещаващо. Тихо отвори вратата.

Ванда се бе настанила на тоалетката. Над нея нямаше огледало, а монитор и дигитална камера. Като вампир, това бе единственият начин Корки да може да се види, за да постави избылието от грим, който носеше. Камерата в момента бе изключена, а Ванда бе изцяло погълната от задачата си, режейки дрехите с малка ножичка.

Той затвори вратата с тих клик и тя подскочи на мястото си.

— Фил! Какво правиш тук?

— Ти какво правиш, Ванда?

— Заета съм.

Тя върна вниманието си обратно към един черен сутиен и направи малък разрез на презрамката.

Той пристъпи към нея.

— Като твой наставник, предлагам да оставиш ножицата долу.

— Ти не си мой... — Ванда замлъкна и го погледна остро. —
Имам странното чувство за дежавю.

Фил се подсмихна.

— Какво правиш точно?

— Нищо — отвърна тя и направи малък разрез между огромните чашки на сутиена на Корки.

Той погледна към купчината дрехи върху тоалетката.

— Извършваш отмъщението си, като унищожаваш бельото на Корки?

— Не е унищожено — Ванда сгъна няколко чифта дантелено бельо и го прибра внимателно в едно шкафче. — Просто малко са преправени. Корки изобщо няма да забележи — тя затвори чекмеджето с усмивка. — Преди да стане прекалено късно.

Фил въздъхна.

— Ванда, това не е овладяване на гнева.

Тя сгъна един сутиен и го постави в друго чекмедже.

— Нямам нужда да овладявам гнева си. Бях леко изкушена да се нахвърля върху кучката в офиса ѝ, но се замислих за всичката оскубана коса, посинените очи и се запитах, заслужава ли си наистина?

Той не можеше да се спре и да не се усмихне.

— Мислиш, преди да действаш. Това е напредък.

— Благодаря ти. — Ванда взе последния сутиен и му показва огромните чашки. — Можеш ли да повярваш? Напълни го с ориз и може да изхраниш едно гладуващо четиричленно семейство за една седмица. — Тя го сгъна и го прибра в чекмеджето. — Мъжете наистина ли намират толкова огромни гърди за привлекателни?

— Да. Някои мъже.

Тя го погледна зловещо и затръшна чекмеджето.

— Но не и аз. — Той се приближи до стола ѝ. — Аз видях съвършенството, затова не бих могъл да искам нищо по-малко.

Ванда го погледна внимателно.

— Никой не е свършен.
— Ти си. За мен.
Тя скочи на крака, поставяйки стола между тях.
— Трябва да тръгвам. Корки може да дойде всеки момент.
— Избягваше ме.
— Бях заета. — Ванда затегна камшика на кръста си. — И не мисля, че в действителност има за какво да говорим.
Той заобиколи стола.
— Мисли ли за целувката ни?
— Не. — Тя вдигна брадичка. — Напълно забравих за нея.
Реших, че е грешка и никога не трябва да се случва отново.
— Стигнала си до това решение, след като си я забравила?
Ванда му се намръщи.
— Добре де. Спомням си я доста добре. Но само защото беше пламенна, това не означава, че трябва да се повтори.
Той се усмихна бавно.
— Беше пламенна, нали?
Погледът ѝ падна върху устата му.
— Аз... не мога да си спомня.
— Странно как спомените ти идват и си отиват.
Тя облиза устни.
— Някои неща е по-добре да си останат забравени.
Фил плъзна ръка около нея.
— Забрави ли как накарах сърцето ти да тупти?
Той можеше да го чуе и сега.
Ванда постави ръце върху гърдите му.
— Изглежда си спомням нещо подобно...
Той захвапа врата ѝ.
— Забрави ли как трепереше от докосването ми?
Тя потрепери.
— Фил... — Пръстите ѝ се вкопчиха алчно в ризата му. — Не искам да се влюбвам в теб.
— Но го правиш. — Той забеляза червения блясък в очите ѝ. — Знам, че ме желаеш.
— Не... — Тя плъзна ръце в косата му, затваряйки пръсти в юмруци, сякаш не искаше да го пусне никога. — Изобщо не те желая.
— Какъв срам. — Той целуна челото ѝ. — Защото аз те желая.

— Не трябва — отвърна Ванда и придърпа главата му, за да може да целуне устата му.

— Съкровище, даваш ми смесени сигнали.

— Знам. — Тя притисна тялото си към неговото. — Трябва да спра това, но господ да ми е на помощ... не мога.

Той завладя устата ѝ, целувайки я с цялата страст, която се бе натрупала през осемте дълги години. Устните ѝ се разтвориха със сладко предаване. Но това не бе пасивно предаване, не и от огнената му Ванда. Тя погали езика му, после го засмука с отчаяние, което накара кръвта му да закипи. Слабините му се втвърдиха и той я придърпа още по-близо до себе си. Издаде дълбок стон щом разбра точно колко добре прилепваше по всяка една извивка на тялото ѝ тънкия гащеризон — от невероятната заобленост на задника ѝ до извивката на кръста ѝ.

Тя се отърка в него и ерекцията му потръпна в отговор.

Фил разкопча гащеризона ѝ достатъчно, за да може да пъхне ръка вътре и да обхване гърдите ѝ.

— Толкова си красива, така съвършена.

Той прокара палец по зърното ѝ, и то се втвърди.

Ванда изстена.

— Фил... — Ръцете ѝ галеха гърба му.

— Ванда, искам да правя любов с теб.

Ръцете ѝ застинаха.

— Не. — Тя отстъпи назад, откъсвайки се от прегръдката му. — Аз не мога... да те обичам.

— Няма да те нараня, Ванда. Може да ми вярваш.

Тя поклати глава.

— Не мога...

Закопча гащеризона си. Сега блестящите ѝ червени очи бяха изпълнени с влага.

— Разбирам защо се страхуваш. Изгубила си цялото си семейство, освен Марта. И вероятно се чувстваш предадена от нея.

— Какво? — С преbledняло лице Ванда отстъпи назад. — Как... ти как...?

— Интервюто, което си дала преди няколко години за риалити предаването. Маги го намери в къщата и го гледахме.

Ванда застина с ужасено изражение.

— Маги ти е помогнала да ме шпионираш?

— Не сме те шпионирали. Опитваме се да ти помогнем. Ако открием начин да се справиш с нерешените проблеми от миналото си...

— Миналото ми не е твоя работа! — извика тя.

— Напротив! Предполага се, че ще ти помагам да се научиш да се справяш с гнева си и можем да постигнем това, като се изправим пред каквато и да е травма в...

— Не! Аз не съм психологичен експеримент. И трябва да поставя мотивите ти под въпрос, доктор Фил. Опитваш се да ми помогнеш от добро сърце или просто искаш да ти излезе късметът?

Той укроти надигащия се в него гняв.

— Искам да имаш щастлив, пълноценен живот. Страхът ти е причината да ме обиждаш и може да се отървем от него, като проучим травмата...

— По дяволите, остави травмата ми на мира! — Тя намести камшика около кръста си. — Не се страхувам от нищо.

Фил вдигна ръце сякаш с молба.

— Нормално е да се противопоставяш на разкриването на болезнените спомени.

Ванда стисна зъби.

— Не смей да се отнасяш снизходително с мен. Нищо няма да разкривам.

— Значи, искаш да останеш все така изпълнена със страх? Желаяш да прекараш живота си в продължение на векове, страхуваща се да обичаш друг човек?

Тя трепна, сякаш я беше ударил.

— Ванда, съжалявам — той престъпи към нея.

— Не. — Тя вдигна ръка, за да го спре. — Знаеш ли колко хора съм изгубила? — една розова сълза се плъзна по бузата ѝ. — Майка ми и баща ми. Малката ми сестра. Всичките ми братя. Карл.

— Кой е Карл?

Фил не можеше да си спомни името от телевизионното интервю.

Изпънатата ръка на Ванда се сви в юмрук. Гласът ѝ потрепери.

— Вълците го хванаха.

Фил замръзна.

Ръката на Ванда падна до тялото ѝ, а лицето ѝ се намръщи.

— Той беше първата ми любов. Смъртен. Смъртните винаги умират. — Тя избърса лицето си. — Не можеш ли да го видиш? Не мога да премина през това още веднъж.

Мамка му. Това беше прекрасен момент да ѝ каже, че е шейпшейпшифтър, който лесно може да живее още четири или петстотин години. Но тя щеше да поиска да разбере в какво се превръща.

— Ванда, никой от нас не е безсмъртен. Ти бе близо до смъртта миналия ден. Това не ти ли казва, че трябва да се радваме на живота всяка нощ, докато трае, сякаш е последна?

— Но няма да трае дълго. И аз не мога да понеса болката. Съжалявам.

— Ванда, ние...

Тя изчезна, оставяйки ръката му много близо до мястото, където беше лицето ѝ само преди миг.

Фил свали ръка. Бедната Ванда. Водеше война между желанието и страха. Желанието ѝ за него бе силно. Беше накарало очите ѝ да блестят в червено. Бе я накарало да се притиска към него със страст. Но тази вечер в битката беше победил страхът.

— Няма да се откажа от теб — прошепна той.

ГЛАВА 8

— Тази вечер има много хора — каза Маги, докато Ванда се приближаваше бавно с корвета си към входа на Роматех.

Ванда погледна в огледалото си за обратно виждане. Не можеше да види себе си, но забеляза няколко коли зад нея. Пред тях имаше две. Изглежда, че всички местни вампири бяха дошли на партито за годишна на Джак.

— Мразя партитата.

Маги се изсмя.

— Ще ти се отрази добре. Работиш прекалено много.

— Петъчните вечери винаги са най-натоварени в клуба. Трябва да съм там.

— Няма да те има само няколко часа. Кора Лий и Памела бяха щастливи да помогнат — каза Маги. — Освен това се нуждаеш от почивка. Имаше тежка седмица.

Охраната пусна още една кола през портата и Ванда придвижи корвета още малко напред.

Маги приглади полата на червената си коктейлна рокля от тафта.

— Не е ли забавно да се издокараш за разнообразие? Ако тази вечер бях вкъщи, щях да помагам на съпруга си да рине гуано^[1] от прилепи.

— Звучи по-добре от това — измърмори Ванда.

— Спри да се жалваш. Изглеждаш прекрасно в тази рокля.

Ванда изстена. Изобщо не трябваше да се съгласява да вземе назаем една от роклите на Памела. Маги, Памела и Кора Лий се бяха обединили и настояли да я облече. Но тя беше по-висока от Памела и сребърната сатенена рокля ѝ бе прекалено къса, стигаща до средата на бедрата ѝ. Бюстието бе прекалено ниско. Тя дръпна една от тънките презрамки.

— Тази рокля е прекалено разголена.

Маги изсумтя.

— А гащеризоните ти не са?

— Те са удобни. И обичам камшикът да ми е подръка.

— Няма да ти трябва камшик на годишно парти — Маги я погледна лукаво. — Просто те е страх, че Фил ще те види толкова красива и женствена.

— Не ме е страх. — Миналата нощ Фил беше казал, че тя се страхува, а сега и Маги. — Мога да се размотавам и по гол задник на партито, ако искам. Нищо не ме плаши.

— Тогава ще имаш достатъчно кураж да ми кажеш какво се случи снощи в ДВК.

Ванда стисна кормилото.

— Нищо не е станало.

— Това е странно. Фил каза абсолютно същото.

— Наистина ли?

Ванда бе облекчена, че не беше говорил за сблъсъка им. Не можеше да повярва, че отново се бе озовала в прегръдките му, целувайки го сякаш животът ѝ зависеше от това. И беше стигнала много близо до това да се предаде напълно. Този мъж бе прекалено изкушаващ. И твърде любопитен за миналото ѝ.

Още една кола премина през портата и Ванда подкара корвета си към кабината на охраната. Свали прозореца си и подаде поканата си на охранителя.

Той се наведе, за да надникне в колата ѝ.

— Имената ви?

— Аз съм Ванда Барковски, а това е гостенката ми Маги О'Калахан.

Мъжът провери списъка си и ѝ върна поканата.

— Може да минете.

Ванда вдигна прозореца си и подкара по дългата алея на Роматех.

— Предполагам, че ти си телепортирала Фил снощи в къщата?

— Да. Предложих му да го доведе в клуба, но той предположи, че няма да искаш да виждаш никой. — Маги я погледна тревожно. — Изглежда, че те разбира много добре.

— Не искам да говоря за това. — Ванда мина през паркинга, търсейки свободно място. — Не мога да повярвам, че си му показала онова интервю от риалити предаването.

— То е публично достояние. Освен това Фил мисли, че трябва да решиш някои проблеми от миналото си.

— Знам проклетата му теория. Пълни глупости. — Тя забеляза свободно място в следващия ред и настъпи газта, за да стигне до него, преди някой да я изпревари. — И не искам да се рови из миналото ми. Изобщо не му влиза в работата!

— Той просто иска да ти помогне с проблема ти с гнева.

— Аз нямам проблем с гнева!

Ванда стъпи на спирачките, когато една двойка излезе измежду две коли. Жената изпищя, когато корветът заби на няколко сантиметра пред тях.

Мъжът удари капака на колата.

— Спри да караш толкова бързо на паркинга!

— Така ли? — Ванда смъкна прозореца си. — Гледай къде вървиш, задник! — извика тя и им показва среден пръст.

Двойката се отдалечи, мърморейки.

Ванда пое дълбоко въздух. Това беше близко.

— Нямах проблем с гнева, а? — прошепна Маги.

— Те си го изпросиха.

Ванда спря на празното място и прибра ключовете си в сребърната чантичка, която Памела бе настояла да ползва.

Измъкна се от колата и провери роклята си. Проклетото бюстие бе изрязано толкова ниско, че лилавата татуировка на дясната ѝ гърда се виждаше. Тя въздъхна. Преди десет години изглеждаше като добра идея. Беше се насладила да шокира тесногръдите стари вампири на годишния гала-бал, но след няколко години шокът бе изгубил блясъка си.

Тогава подстрига косата си и я боядиса лилава. Това беше проработило добре. Шокираните хора имаха склонността да се държат настрана. По-късно започна да носи камшик около кръста си. Вещаящата заплаха от насилие, държеше настрана почти всички.

Освен Фил. Той никога не се е страхувал от нея.

— Какво знаеш за годеницата на Джак? — попита Маги, докато вървяха към входа на Роматех.

— Казва се Лара — Ванда постави дръжката на чантата си на рамо. — Чух, че била от Луизиана и че е ченге.

— Значи е смъртна?

— Предполагам.

— Колко интересно. — Маги я погледна остро. — Не е ли невероятно колко много вампири намират истинската си любов и щастие сред невампири?

— Това е нелепо.

— Мисля, че е романтично.

Ванда изсумтя.

— Ти се омъжи за вампир.

— Аз се омъжих по любов — настоя Маги. — Ако съпругът ми беше смъртен, нямаше да се поколебая нито секунда. Няма нищо по-красиво от истинската любов.

— Нуждая се от питие.

Маги ѝ се присмя.

— Отрицанието няма да те спаси, когато стрелата на Купидон те уцели.

— Ако видя някъде в района Купидон, ще откъсна малките му пухкави ръчички — каза Ванда и отвори вратата на Роматех.

Из фойето се мотаеха няколко вампира. Конър стоеше зад една маса, облечен в килт от черно-бял плейд и черно яке. Той приключи с проверката на чантата на една жена и ѝ я подаде обратно.

Маги забърза към него, усмихната.

— Здравей, Конър.

— Маги, хубавото ми девойче. — Конър се наведе през масата, за да я прегърне. — Радвам се да те видя отново.

Ванда скръсти ръце. Конър никога не беше наричал нея хубава.

— Трябва да проверя чантата ти, Маги — каза Конър.

— Искаш да видиш снимките ми?

Маги отвори чантата си и извади малка купчинка от снимки.

Конър прегледа чантата ѝ, докато Маги ровеше из снимките.

— На тази е Пиърс заедно с дъщеря ни Луси. — Маги я показа на Конър. — А това е миналият Хелоуин, когато Луси бе принцеса. Сама направих костюма ѝ.

— Тя е малка хубавица, девойче. — Конър ѝ подаде чантата. — Осиновила си я?

— Да — побърза да обясни Маги. — Биологичната ѝ майка е вуду принцеса от Ню Орлиънс, която пробутала на Пиърс любовна отвара, за да може да го прелъсти. След като забременяла, тя изтрила паметта му и го изоставила. Тогава го превърнали във вампир. Но той

имал амнезия и не си спомнял кой е или че е станал баща. По това време Корки Кърант го открила и го довела в Ню Йорк, така той се превърнал в Дон Орландо де Корасон, звездата от сапунената опера „Когато вампир се превърне“. Тогава го срещнах аз и Иън ми помогна да открия истинската му самоличност. Много е просто наистина.

Очите на Конър се бяха изцъклили още на средата от историята на Маги.

— Ясно.

— Старата история с амнезията и тайното бебе... — сухо отбеляза Ванда. — Случва се постоянно.

Маги я погледна раздражено и прибра снимките в чантата си.

— На мен ми се случи и няма как да съм по-щастлива.

— Тогава много се радвам за теб. — Конър се обърна към Ванда. — Трябва да проверя и твоята чанта.

— Помислих си, че никога няма да попиташ.

Ванда хвърли чантата си на масата. Този път бе готова.

Той отвори сребърната ѝ вечерна чанта. Очите му станаха огромни.

Тя бе доста горда, че беше успяла да напъха в малката чанта чифт белезници, превръзка за очи, масажора за гърба си и бутилка виагра. Усмихна се мило.

— Нещо не е наред ли, Конър?

— Виждам, че си дошла подготвена. — Той я погледна иронично и ѝ върна чантата. — Наслаждавай се на вечерта си.

— Ще го направя — отвърна Ванда и тръгна към залата.

Маги я настигна и прошепна:

— Какво има в чантата ти?

Ванда ѝ я подаде с усмивка.

Маги я отвори и се разсмя.

— Скъпа, толкова ми липсваше. — Тя ѝ подаде чантата с лукав поглед. — Сигурно планираш да правиш секс с някой. Чудя се кой ли може да е това?

— Беше шега, Маги. Не го мисли за нещо повече — каза Ванда и влезе в залата.

Високоволтовите вампири бяха на подиума, изпълнявайки „That’s Amore“^[2]. На дансинга имаше двойки, щастливо танцуващи в такт с музиката. Ванда изстена.

Имаше опашка от чакащи да поздравят Джак и да се запознаят с годеницата му Лара.

— О, тя е красива — отбеляза Маги. — И изглежда щастлива. Ела, нека се наредим на опашката.

Ванда огледа залата, докато вървяха към края на чакащите. Нямахше следа от Фил. Тя грабна една чаша от минаващия покрай нея сервитьор. Бе пълна с Газирана кръв — смес от шампанско и синтетична кръв. Изпи я на три глътки.

Маги се намръщи насреща ѝ.

— Добре ли си?

— Разбира се. — Ванда смени празната чаша за пълна от друг сервитьор. — Просто съм гладна.

— Мисля, че си нервна.

— Защо всеки иска да ме психоанализира?

— Не знам. Може би има нещо общо със седемте дела, заведени срещу теб през последната година — измърмори Маги със саркастичен тон. — Това може да е знак, че не се справяш добре с отношенията си.

— Ще съм много добре, ако всички ме оставят на мира.

Маги въздъхна.

— Имаш приятели, Ванда. Независимо дали ти харесва, или не, има хора, които ги е грижа за теб.

Очите на Ванда запариха, когато сълзите заплашиха да потекат.

— Не бъди мила с мен. Не мога... да го понеса.

Тя отпи още малко Газирана кръв.

Маги я погледна тъжно.

— Скъпа, не можеш да страдаш така вечно. Нуждаеш се от помощ.

Ванда пое дълбоко въздух и примигна, за да прогони сълзите си.

— Добре съм. — Тя бе силна, по дяволите. Протегна се да затегне камшика около кръста си, но тогава осъзна, че той не беше там. — По дяволите, имам чувството, че съм облякла някоя нощница.

— Изглеждаш прекрасно. Този сребърен сатен кара кожата ти да сияе, а очите ти да блестят. Фил изглежда напълно зашеметен.

— Какво? — Ванда се огледа бързо наоколо. — Къде е той?

— Тъкмо влезе от вътрешния двор. — Маги посочи към стъклената стена в дъното на залата, гледаща към градината. — Оу, сега тръгна към нас.

Ванда преглътна. Той изглеждаше невероятно красив в черния си смокинг, който прилепваше по широките му рамене и тесните му бедра. Русите и червените кичури в косата му блестяха, а прекрасните му сини очи бяха фокусирани върху нея.

— О, боже мой.

Маги се подсмихна.

— Ето я и стрелата на Купидон. Право в десетката.

Ванда сграбчи ръката на Маги.

— Задръж го. Трябва да вървя.

— Пъзла — изсъска Маги, докато Ванда бързаше да избяга.

Тя заобиколи залата, прикривайки се зад различни групи вампири, за да не я забележи. Не бе страх. Беше паника. Нервите ѝ бяха опънати дори преди Фил да се върне в живота ѝ.

В далечния тъмен край тя откри редица столове, които на практика бяха скрити от няколко големи растения в саксии и огромна ледена скулптура на близката маса. Тя завъртя очи. Беше огромен Купидон, изваян от лед. Тогава забеляза, че на масата имаше храна за смъртни. Нищо чудно, че този ъгъл беше пуст. Повечето от гостите бяха вампири, затова нямаха интерес към смъртната храна, освен ако не вървеше на два крака.

Ванда допи Газираната кръв и остави чашата си до поднос със скариди. Бутилка с червен цвят привлече погледа ѝ. Прочете етикета ѝ: Луизиански лютив сос. Може би бе тук за годеницата на Джак.

Тя отиде до редицата столове, закачи дръжката на чантичката си на гърба на един и седна. Нямаше и следа от Фил. Всъщност нямаше следа от никой. Пое дълбок дъх. Щеше да се опита да остане спокойна дори когато бе объркана каша от противоречия. Болеше я от самота, но ето я в разгара на партито, опитвайки се да остане сама. Копнееше да усети ръцете на Фил около себе си и ето я тук, криеща се от него.

Той просто бе толкова изкушаващ. Тя обичаше начина, по който се чувстваше в ръцете му. Чувстваше се красива, желана, обичана. Беше минало толкова много време, откакто се бе чувствала специална за някой.

Довери ми се, бе казал той. Тя желаше да му се довери, но как можеше да се довери на любовта? Винаги беше казвала на останалите, че няма нищо по-свещено от любовта. Вярваше на това с цялото си сърце, но дълбоко в себе си знаеше, че любовта бе за другите, не за

нея. Любовта винаги я беше проваляла, винаги ѝ бе носила болка и страдание. *Искаш да прекараш живота си в продължение на векове, страхуваща се да обичаш друг човек?* Думите на Фил все още ѝ причиняваха болка.

— Здравей, Ванда. Как си?

Тя отблъсна мрачните мисли, за да види как към нея се приближава Шана.

— Здравсти.

Красивата жена на Роман Драганести носеше новороденото им бебе, увито в розово одеяло. Тя свали торбата с памперсите от рамото си и я пусна до стола, след това се върна до масата с храна. Носейки бебето в една ръка, Шана използва другата, за да напълни една чиния с храна.

— Кълна се, трябва да я кърмя на всеки час. От това съм гладна постоянно.

— Да...

Вълна на съжаление удари Ванда. След смъртта на майка ѝ, тя бе обичала да се грижи за по-малките си братя и сестри. Но никога нямаше да може да има свои деца, тъй като беше вампир и яйцеклетките ѝ бяха мъртви.

— Добре ли си?

Шана я погледна притеснено и добави още грозде към чинията си.

Ванда стисна зъби.

— Страхотно съм.

— Добре. Тогава, ако нямаш нищо против... — Шана се върна бързо и постави бебето в ръцете на Ванда. — Много ти благодаря.

Ванда се скова.

— Но...

— Толкова е трудно с две малки деца. — Шана отново отиде до масата и си наля малко пунш. — Дадох свободна вечер на Радинка, защото беше изтощена. А Роман е зает с някакви официални неща на сборището. — Тя посочи към дансинга. — Оставих Тино да поскача с музиката. Надявам се да се изтощи.

Шана изпи чаша с пунш и си наля нова.

— Нуждая се от много течности. Е, наслаждаваш ли се на партито?

— Разбира се — измърмори Ванда.

Тя сведе поглед, не желаейки дори да погледне бебето. То имаше изненадващо силно телце, облечено в розова рокля с розови пъпки, избродирани на якичката. Закръглени розови бузи. Розова уста, която се отваряше и затваряше като на малка рибка. Големи сини очи.

Ванда преглътна трудно. Очите на Фрида бяха със същия оттенък на синьото. Обагрени с малко зелено, те изглеждаха почти тюркоазени.

— Как... — Гласът ѝ прекъсна и тя прочисти гърлото си. — Как е името ѝ?

— София. — Шана хапна едно зърно от гроздето. — Кръстена е на майката на Роман, която е загинала, когато е бил много малък.

Очите на Ванда запариха. Тя никога нямаше да може да почетете паметта на майка си, като кръсти дете на нейно име. С треперещи пръсти, дръпна одеялото от главата на София. Черна коса. Точно като на Жозеф. Старата рана в сърцето ѝ се разтвори наново и тя премигна, за да прогони сълзите. Не можеше да направи това. Трябваше да върне бебето.

Погледна към Шана.

— Аз...

— Харесва те — усмихна се младата майка. — Обикновено започва да пици, ако не разпознава кой я държи.

— Но... — Ванда погледна надолу към бебето. *Как може да ме харесваш? Вътрешно умирам.*

София размаха малко юмруче във въздуха и размърда уста, сякаш се опитваше да говори.

— Ето те, Ванда. — Маги надникна зад огромната ледена скулптура. — Търсих те навсякъде.

Сърцето на Ванда подскочи, после се успокои, виждайки, че Маги е сама. Не бе довела Фил със себе си.

— Къде е той?

— Божке, чудя се за кого ли говориш. — Маги заобиколи масата. — Здравсти, Шана.

— Как си, Маги?

Шана я посрещна с прегръдка.

— Страхотно. А това трябва да е новото ти бебе. — Маги се забърза към Ванда, за да погледне детето. — Дево Мария и Йосиф, какво красиво малко момиченце.

— Благодаря ти. — Шана се приближи с чинията си с храна.
— Къде е Фил? — Ванда прошепна на Маги.
— В момента е зает с охраната. Каза, че по-късно ще те намери.
— Устните на Маги се извиха. — Не знаех, че си толкова добра с бебетата.

Ванда стисна зъби.

— Не съм.

Шана отхапа от един крекер.

— София наистина хареса много Ванда.

— Прекалено малка е, за да знае по-добре — измърмори Ванда.

Шана се подсмихна.

— Всъщност тя има много добри инстинкти, що се отнася до хората. Винаги плюе Грегори и Радинка твърди, че го прави, защото той е женкар.

— Толкова се радвам, че се натъкнах на теб, Шана. — Маги извади една снимка от чантата си. — Искях да говоря с теб за дъщеря си Луси. Сега е на седем години. Смъртна е, тъй като Пиърс ѝ е станал баща, преди да се превърне.

— Разбирам — Шана разгледа снимката. — Много е сладка.

— Проблемът е, че Луси вече ходи на училище — продължи Маги. — И е трудно да се обясни защо родителите ѝ никога не са на разположение през деня. И се тревожим, че може да се изпусне и да спомене, че родителите ѝ са вампири, а прачичо ѝ и леля ѝ са шейпшифтъри.

Ванда трепна, а бебето изхленчи.

Шана се наведе да прошепне няколко успокоителни думи на дъщеря си.

— Оу, съжалявам, Ванда — каза Маги. — Сигурно те шокирах. Много от вампирите не знаят за шейпшифтърите.

Ванда сви рамене.

— Знам за тях.

Мускулите ѝ се напрегнаха и всепоглъщащата паника заплаши да я превземе. Тя остана без дъх.

— Добре ли си? — Шана остави чинията си на близкия стол. — Искаш ли да взема бебето?

— Аз... — погледът на Ванда срещна този на бебето и тя замръзна. Времето се забави и лекото усещане за спокойствие премина

през нея, разнасяйки се бавно. Пристъпът на паника премина. — Добре съм.

— Добре. — С усмивка Шана върна на Маги снимката на Луси. — Дъщеря ти е идеален кандидат за училището, което отваряме тази есен. Имаме няколко смъртни деца там — деца, които знаят прекалено много, като дъщерята на Хедър и Жан-Люк, Бетани.

— Звучи чудесно.

Маги прибра снимката в чантата си.

— Часовете ще бъдат през нощта, за да може родителите да телепортират децата си до училище — Шана взе обратно чинията си и се спря с парче сирене на половината път до устата си. — О, боже, току-що ми хрумна страхотна идея. Ти беше актриса в ДВК. Може да преподаваш актьорско майсторство на учениците!

Маги остана с отворена уста.

— Аз? Да преподавам?

— Да! — Шана се ухили. — Може да телепортираш Луси в училището и да оставаш за часа си. Какво мислиш?

— Е, звучи по-забавно от това да рина гуано от прилепи цяла нощ — измърмори Маги.

— Видя ли? — Шана я погледна окуражително. — Съпругът ти също е добре дошъл да преподава.

Маги кимна бавно.

— Може да използваме допълнителните пари.

— Страхотно! Ела да ти намерим две молби за работа и документите за регистрация за Луси. В офиса ми са. — Шана остави чинията си на масата и погледна към Ванда. — Може ли да наглеждаш София за още няколко минути? Благодаря ти!

— Но... — Ванда гледаше невярващо как Шана и Маги изчезват. — По дяволите — тя погледна към бебето. — Преструвай се, че не си чула това.

София погледна към нея с широко отворени, любопитни очи.

Ванда въздъхна.

— Предполагам, че временно оставаш с мен.

Бебето издаде мляскащ звук.

Ванда я нагласи в ръцете си и зачака. И чака. Докосна бузата на бебето. Кожата ѝ бе толкова мека и нежна. Последният път, когато държа бебе, бе през 1927 година, когато се роди брат ѝ Жозеф. Винаги

беше мислила за него като за свое бебе. Той бе само на дванадесет, когато отиде да се бие с баща си и братята си срещу нацистите.

Очите ѝ се изпълниха с влага. Беше го умолявала да не отива. Умоляваше го да избяга с нея и сестрите им. Но той искаше да докаже, че не е бебе, че е пораснал.

Беше прекалено млад, за да умре.

— Здравсти — поздрави я детски глас.

Ванда примигна, за да спре сълзите. Малко момче с руси къдрици и сини очи стоеше до масата с храна. Бе облечен в син костюм, но ризата му беше раздърпана, а вратовръзката накривена.

— Аз съм Тино.

Той си взе една курабийка от масата и я ухапа.

Тя и преди беше виждала Константин Драганести, но никога не бе говорила с него.

— Аз съм Ванда.

Той изяде курабийката и си взе друга.

— Знаеш ли, че косата ти е лилава?

— Да. — Очевидно малките деца не знаеха, че трябва да стоят настрана от хора с лилава коса.

— Виждала ли си моята мама? — Тино приключи и с втората курабийка. — Тя ми каза да дойда тук, щом се уморя да танцувам.

— Шана отиде до офиса си за малко. Веднага ще се върне.

Тино се приближи до Ванда, изучавайки я с любопитство.

— Какво правиш с малката ми сестричка?

— Нямам никаква идея.

Той се наведе напред, за да изучи лицето на София.

— Мисля, че те харесва. Когато не харесва някой, пици. — Момченцето изду гордо гърди. — Никой не може да пици по-силно от сестра ми.

Не си чул мен, помисли си Ванда.

— Искаш ли да видиш какво мога да правя? — попита Тино, после изчезна. — Та-да! — каза той, щом се появи седнал на стола до нея.

— Леле. — Ванда се вгледа в него. Беше чувала слухове, че синът на Роман е специален, но не бе осъзнала, че малкото момче може да се телепортира. — Това е невероятно.

— Знам. — Той се усмихна самодоволно. — Сестра ми не може да го прави.

— Предполагам, че ти вече си пораснал — отбеляза сухо Ванда, спомняйки си колко бързо искаше да порасне Жозеф.

— Така е. — Тино седна на стола до нея. — Имам повече сила от София.

— Сила?

Той кимна.

— Тя иска да ти помогне, но не е достатъчно силна. Искаш ли аз да се опитам?

Ванда го погледна внимателно.

— Какво да опиташ?

Тино сложи малката си ръка върху нейната. Носът му се намръщи и той направи физиономия.

— Боли те много силно.

— Аз съм вампир. Не се разболявам.

— Това е... стара болка — прошепна детето. — В сърцето ти.

Ванда усети изтръпване на ръката си — там, където я държеше Тино.

— Какво правиш?

И как, по дяволите, знаеше за болката ѝ?

Малкото момче трепна.

— Опитвам се да излекувам болката ти, но е прекалено дълбока.

— Не! — Ванда се отдръпна, отскубвайки се от момчето. — Нуждая се от болката си. Тя е това, което съм. — По дяволите, бе живяла с нея толкова време, че не можеше да си представи да бъде без нея. — Тя... тя ме предпазва.

— От какво?

— От... от още болка.

Тино изглеждаше объркан.

— Не разбирам.

— Това е като... да си счупиш крака. Болката ти напомня да внимаваш да не счупиш и другия си крак. Ако имаш един счупен крак, не би искал да счупиш и другия, нали?

Тино подръпна изкривената си вратовръзка.

— Не искам нито един счупен крак.

Ванда му се усмихна тъжно.

— Много си мил, че искаш да ми помогнеш, но аз... се счупих много отдавна. И не знам как да се оправя.

— Трябва да искаш да се справиш — чу се дълбок глас иззад цветето.

Ванда ахна, щом Фил се показа.

— Ти... не трябва да шпионираш хората.

Сърцето ѝ биеше като лудо. Колко беше чул? Дали наистина мислеше, че тя не иска да се справи? Тя не беше мазохист, по дяволите. Просто се опитваше да се предпази.

— Проверях периметъра.

Погледът му се плъзна бавно по тялото ѝ, след това обратно по краката ѝ, покрай бебето в скута ѝ и се спря на татуировката на прилеп върху гърдата ѝ. Устните му се извиха в усмивка.

Ванда не обърна внимание на трепета, който се спусна по ръцете ѝ, и го погледна строго.

— И всичко ли е наред?

— О, да. — Очите му блестяха. — Изглежда добре — Той се усмихна на момчето. — Здравсти, Тино.

— Здравсти, Фил. — Константин се размърда на стола си. — Искаш ли курабийка? С шоколадови парченца са.

Фил сложи малко сирене и крекери в една чиния и я подаде на малкото момче.

— Повярвай ми. Това е, което искаш.

Тино прие чинията, намръщен.

— Но аз искам...

— Тино! — повика го Шана, която тъкмо идваше заедно с Маги. — Надявам се, че ядеш и нещо друго, а не само курабийки.

— Така е! Виждаш ли? — Тино ѝ показа чинията си и лапна един крекер.

— Браво, съкровище. — Шана целуна главата му и отиде до Ванда. — Благодаря ти, че гледа София — каза тя и взе бебето, което вече спеше дълбоко. — Никога не съм осъзнавала колко си добра с децата. Трябва да направиш като Маги и да си осиновиш едно.

Ванда остана с отворена уста.

— Каква прекрасна идея!

Маги плесна с ръце и се ухили.

— Няма начин — възпротиви се Ванда. Тя трепна при развеселеното изражение на лицето на Фил. — Ръководя стриптийз клуб, забравихте ли?

— Какво е това? — попита Тино с пълна уста.

— И имам проблем с гнева — продължи Ванда. — Да не споменаваме факта, че съм мъртва през половината време.

Тя погледна към момчето. Надяваше се, че неживият статус на баща му не дойде като шок на Тино. Трябваше да знае, че баща му бе мъртъв през деня.

Зачуди се дали малкото момче прави бели, когато баща му не беше там, за да го спре. Можеше да си представи как Шана му казва: Само изчакай баща ти да се събуди от мъртвешкия си сън. Тогава ще си имаш големи неприятности.

Ванда бавно осъзна, че всички са млъкнали и я зяпат.

— Какво?

Тя погледна надолу към роклята си, за да се убеди, че не е покрита с бебешка плюнка.

— Току-що призна, че имаш проблем с гнева — каза Фил, а светлосините му очи блестяха. — Това е първата стъпка към подобрието.

— Точно така — кимна Шана. — Не можеш да поправиш един проблем, преди да признаеш, че съществува.

— Е, не е ли това прекрасно — отвърна Ванда и се изправи, премятайки чантата си на рамо. — Забавлявах се достатъчно за една вечер. Ще вървим ли, Маги?

— Още не сме се запознали с Лара — напомни приятелката ѝ.

— И не си говорила с мен — каза Фил.

— Аз не... — започна Ванда.

— Прекрасно! — прекъсна я Шана. — Ще кажа на Роман, че спазваш решението на съда и имаш среща с наставника си. Той ще е впечатлен.

По дяволите. Ванда не виждаше начин да се измъкне от това положение. Но последното нещо, от което се нуждаеше, беше още един сблъсък с Фил. Самоконтролът ѝ се изпаряваше, когато бе около него.

— Ела, Тино. Нека намерим баща ти. — Шана взе торбата с памперсите и погледна към Маги. — Ще ти се обадя — каза тя и се

отдалечи с бебето.

Константин им помахаша за довиждане и изтича след майка си.

— Трябва да довърша обиколката си — съобщи Фил. — Ще се срещнем тук след петнадесет минути — той прегърна Маги, усмихна се на Ванда и потегли.

Ванда не можа да се въздържи да не се възхити на прекрасния му задник, докато той се отдалечаваше. И все пак се питаше защо бе прегърнал Маги, но не и нея.

Разбира се! Той я пазеше в къщата и бе неин наставник. Беше му забранено да има връзка с нея и повечето от присъстващите вампири го знаеха. Значи, докато останеше в балната зала, обградена от останалите вампири, трябваше да държи ръцете си далеч от нея.

Щеше да е в безопасност от прелъстителните му маневри. И от собствената си слабост. Ванда се усмихна на себе си. Изведнъж партито не ѝ изглеждаше толкова неприятно.

---

[1] Гуаното е вещество, съставено от изпражнения, урина и останки от птици, прилепи и тюлени, понякога натрупвани на дадено място в продължение на хилядолетия. То е ценна суровина за производството на торове за земеделието. И е основна суровина, от която се добиват фосфати. — Б.р. ↑

[2] Песента е създадена през 1952 г. от композитора Хари Уорън и се изпълнява от певица, актьор и комик Дийн Мартин, известен с италианския си произход и връзки с мафията. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

— Как точно мирише една бомба? — попита Финиъс.

— На неприятности.

Фил прекоси паркинга пред Роматех, подушвайки всяка кола, за да бъде сигурен, че Бунтовниците не са планирали някаква изненада.

— Как се научи да правиш това? — попита Финиъс и го последва. — Да не се обучава с кучешкия отряд на полицейското управление на Ню Йорк?

— Много смешно. — Фил побутна младия чернокож вампир. — Паркингът е чист. Нека се върнем вътре.

Те се насочиха към входната врата. Заради партито тя бе отключена и всеки можеше да влезе. Гостите бяха инструктирани да дойдат с коли до Роматех, така че първо да бъдат проверени от охраната на входа. След това Конър проверяваше всички във фойето. Хауърд Бар беше в офиса на охраната, наблюдавайки мониторите, за да се убеди, че никой няма да се телепортира в градината.

Фил и Финиъс правеха обиколки из градината и сградата. Засега всичко вървеше по план.

Фил беше запазил една конферентна зала близо до банкетната. По-рано през деня той се бе обадил на свещеника и му беше обяснил теорията си за миналото на Ванда, отец Андрю бе поискал да види диска с интервюто ѝ. Сега той беше в залата и го гледаше.

Фил влезе във фойето.

— Всичко е наред — докладва той на Конър.

— Добре — отвърна шотландецът. — Сега може да си починете. — След това погледна сурово Финиъс. — Не прекалявай с пиенето, момко.

— Ай, ай, капитан Конър.

Финиъс му козирува, след което се втурна към банкетната зала.

Фил го последва в шумната зала и погледна към далечния край, където беше открил Ванда по-рано. Той се усмихна на себе си, припомняйки си колко красива изглеждаше тя в сребърната си рокля и

колко сладка бе с бебето, сгушено в ръцете ѝ. Притежаваше толкова любов, която да раздаде само ако можеше да преодолее болката от миналото си.

— Здравсти, Фил — поздрави го весел глас.

— Лара. — Той прегърна годеницата на Джак. — Как си?

— Изтощена. — Тя отметна златисточервената си коса през рамото си. — Мисля, че ми отне цял час да се запозная с всички. Челюстта ме боли от цялото това усмихване и вече не помня дори половината от имената на хората.

Фил кимна.

— Ще ги запомниш с времето.

— Джак каза, че някъде тук има истинска храна.

— Ето там.

Фил посочи към далечния ъгъл.

— Добре. Ще взема нещо да хапна набързо, докато Джак танцува с ЛаТоя. Запозна ли се със съквартирантката ми?

— Все още не. Досега работех.

Лара погледна притеснено към дансинга.

— ЛаТоя отказа да ми бъде шаферка, докато не ѝ кажем истината за Джак, така че ѝ признахме снощи. Джак искаше да е там, в случай че напълно откачи и се наложи да изтрие паметта ѝ.

Фил забеляза Джак на дансинга заедно с една чернокожа жена с червена рокля.

— Как е тя?

— Малко е... откачила. Винаги е знаела, че в Джак има нещо различно. Но мислеше, че е супергерой, затова сега е разочарована. Разбира се, аз мисля, че той е супергерой.

— Разбира се.

Лара се наведе към него.

— Не ѝ казах за твоята тайна.

— Благодаря ти.

— Е, най-добре е да хапна нещо.

Тя побърза да тръгне и помахна на Финиъс, когато той се върна с чаша, пълна догоре с Криски.

Той отпи голяма глътка от сместа от синтетична кръв и уиски и трепна.

— По дяволите, това е добро.

Фил поклати глава, усмихвайки се.

— Конър ще научи.

— Не и ако взема едно от тези след това — отвърна Финиъс и му показа пакетче Вампос^[1], след това го върна в джоба на черните си панталони.

Фил знаеше, че вампирските бонбони за след хранене можеха да премахнат миризмата на кръв, но за тази на уискито не беше сигурен. Както и да е, това не бе негов проблем. Погледна към мястото, където би трябвало да се срещне с Ванда след пет минути.

— Някакви новини от Макс Мини Члена?

Финиъс изсумтя.

— Прекръстил си копелето. Харесва ми. Но все още никой не го е открил. — Той отпи отново от Крискито. — Няма проблем да продължавам да ходя в „Палави дяволи“, за да се убедя, че дамите са в безопасност.

— Като двете жени миналата вечер?

— Какво мога да кажа? Дамите обичат да бъдат с доктор Фанг — каза Финиъс и намести папийонката си. — В този смокинг приличам на Джеймс Бонд, не мислиш ли? Ще изглеждам страхотно за срещата си тази вечер с Лиса. Тя мисли, че съм супер шпионин.

— Коя беше Лиса? Блондинката?

Финиъс се намръщи, замисляйки се.

— Така мисля. Или може да е брюнетката. — Той сви рамене. — Няма значение. Любовния доктор е истински магнит за мацки, а едно секси маце е точно толкова бомбастично, колкото всяко друго.

Фил изсумтя.

— Един ден тези думи ще ти се върнат. — Той си представи Ванда. — Един ден ще срещнеш някоя специална, някоя, която ще те постави на колене с една обикновена усмивка. Някоя, която ще улови душата ти само с един поглед на красивите си очи. И в един миг целият ти свят ще се завърти и ще се съсредоточи изцяло върху нея. И тогава ще разбереш, че си срещнал съдбата си.

Прас.

Фил се обърна рязко, щом чашата на Финиъс се разби на пода, парчета стъкло стърчаха в локва от Криски. Ръката на младия вампир бе замръзнала във въздуха. Той изглеждаше зашеметен.

— Финиъс? — Фил докосна рамото му. — Добре ли си?

Той остана неподвижен, а очите му широко отворени и немигащи.

— Финиъс.

Фил го разтърси, но нямаше ефект. Младият вампир изглеждаше напълно парализиран.

Беладона? За един миг Фил се зачуди дали някой не бе сипал парализиращия наркотик в чашата на Финиъс. Да не би сред тях да се спотайваше някой Бунтовник? Но не, не можеше да е беладона. Тя щеше да накара Финиъс да падне на пода, преди да го обхване парализата.

— Коя? — прошепна Финиъс толкова тихо, че Фил не бе сигурен, че го е чул.

Но това бе добър знак. Ако Финиъс беше дрогиран с беладона, нямаше да може да говори.

— Коя... коя е тя? — прошепна той.

Фил проследи погледа на вампира. Дансингът.

Там имаше няколко двойки. Шана танцуваше със съпруга си. Жан-Люк танцуваше с Хедър. Грегори танцуваше с модела Инга. А Джак танцуваше с...

— ЛаТоя? Момичето с червената рокля?

— Ла... ЛаТоя? — Финиъс я зяпаше.

— Тя е съквартирантката на Лара.

— Тя е богиня.

— Тя е главната шаферка.

— Тя е ангел — въздъхна Финиъс.

— Тя е полицай.

Финиъс примигна. Той потрепери видимо и се обърна към Фил с ужасено изражение.

— Аз... аз не се разбирам добре с ченгетата. Имам действаща заповед за арест.

Фил трепна.

— Това може да е проблем.

Погледът на Финиъс отново се върна към ЛаТоя и кафявите му очи я гледаха благоговеещо. Той изпъна рамене.

— Нищо няма да ме спре — каза и пристъпи напред.

Когато обувката му смачка парчетата от разбитата чаша, Фил го издърпа обратно назад.

— Чакай малко — той повика един сервитьор да почисти бъркотията.

Изведнъж Финиъс се скова и хвана ръката на Фил.

— Видя ли това? Тя ме погледна!

Фил погледна към дансинга и наистина ЛаТоя оглеждаше Финиъс.

— Влюбен съм — прошепна Финиъс.

Това беше бързо. Фил потисна една усмивка.

— А срещата ти с Лиса?

— Коя?

— Лиса. Блондинката... или брюнетката. И двете са вампирки като теб. ЛаТоя е смъртна.

Въпреки че много от вампирите се влюбваха в смъртни жени, Фил знаеше, че мъжете дълбоко съжаляваха, че в един определен момент щеше да им се наложи да превърнат жените си или да ги изгубят заради опустошителното действие на времето.

Финиъс въздъхна.

— ЛаТоя е Ла-единствената. Ла-ангел.

— Добре, Пепе ле Пю^[2], но ти все още не си се запознал с нея.

Финиъс отстъпи назад, когато двама сервитьори се приближиха с лопата, кофа и парцал.

— Сега ще се запозная с нея. — Той хапна един Вампос и прибра опаковката в джоба на панталона си. — Трябва да се държа готино, човече. Да включа моджото. Да я впечатля с такта и вежливостта си.

Той разкопча сакото на смокинга си и разкри яркочервения си пояс.

— Любовния доктор е тук. Хайде, брат. Може да си моят асистент. Ще ме накараш да изглеждам добре.

— Ще се постарая. — Фил придружи младия чернокож вампир до дансинга.

Финиъс беше поставил едната си ръка на пояса и изведнъж започна да върви като Джон Уейн.

— Какво правиш? — прошепна Фил.

— Това е походката ми на сводник. Дамите не могат да й устоят.

— Сигурен ли си, че това е правилният подход с полицейски служител?

— О, да — Финиъс се ухили. — Работи, брат. Тя не може да откъсне очи от мен.

— Не съм убеден, че това е хубаво — измърмори Фил.

Музиката спря и Джак ги забеляза.

— Фил, Финиъс, как сте? Запознахте ли се с приятелката на Лара, ЛаТоя?

Фил се ръкува с нея.

— Приятно ми е да се запознаем. Мога ли да ви представя Финиъс МакКинли, важен член от екипа на МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс.

— И главнокомандващ на отряда за борба с Бунтовниците, но не мога да обсъждам това. — Финиъс помахна ръка. — Свръхсекретни неща, нали знаеш.

Джак го погледна остро.

— Това е добре пазена тайна.

ЛаТоя се намръщи.

— Ама ти сериозен ли си?

— Естествено — Финиъс взе ръката на ЛаТоя. — Не се тревожи, сладка. Няма да те плаша с ужасяващи подробности от мисиите ми като супер шпионин, кодовото ми име е доктор Фанг.

— Фанг? — ЛаТоя издърпа ръката си и се наведе към Джак. — Той вампир ли е?

— Той е от добрите вампири — прошепна Джак. — Като мен.

— Съдът все още не се е произнесъл за това — измърмори ЛаТоя.

Джак въздъхна.

— И той има идеален слух.

ЛаТоя се обърна отново към Финиъс и изпуфтя, щом го видя да я зяпа.

— Изобщо не гледай врата ми, кръвопице.

— Той пие синтетична кръв, както останалите от нас — каза Джак.

Финиъс се поклони галантно.

— Мога да се опивам от величествената ти красота цяла вечност.

— Няма да пиеш нищо от мен — отвърна ЛаТоя и се обърна обратно към Джак. — Видях онези дупки на врата на Лара, когато се

върна от мисията си под прикритие. Тогава не осъзнавах какво означават, но ако отново го направиш...

— Нямаше как да се избегне — прекъсна я Джак. — Представях се за Бунтовник, затова трябваше да се държа като такъв.

— Просто те предупреждавам. — ЛаТоя му размаха пръст. — Ако видя още следи от ухапване по приятелката си, ще те погна като алигатор мъртва кокошка. А ти... — Тя се обърна към Финиъс. — Да не си помислил да ми излезеш с номера за супер моджото върху мен. Що се отнася до мен, ти си още един труп, облечен в изискан смокинг.

— Аз съм Любовния доктор, сладка. Имам лека...

— Ти си мъртъв доктор. Не ми пука колко си хубав. Не съм заинтересована! — каза ЛаТоя и се отдалечи.

Джак трепна.

— Съжалявам, приятел. Тя е малко чувствителна на тема вампири в момента.

Фил потупа Финиъс по гърба.

— Може би с времето ще размисли.

Финиъс се усмихна бавно.

— Тя каза, че съм хубав. Чухте ли това? — Той приглади назад късата си коса. — Доктор Фанг уцели отново. Ловът започна.

— Трябва да я караш бавно — предупреди го Фил, но Любовния доктор пое след ЛаТоя.

Фил въздъхна. Дори той не можеше да последва съвета си. Сега, когато знаеше, че Ванда наистина е привлечена от него, той я ухажваше колкото бързо можеше. Поздрави Джак, след това се запъти към конферентната зала, за да провери дали отец Андрю беше готов.

След това трябваше да накара Ванда някак си да се появи на срещата.

Оказа се, че не бе нужно Ванда да се реди на опашка, за да се запознае с годеницата на Джак. След като двете с Маги си взеха нови чаши, пълни с Газирана кръв, те се върнаха в ъгъла зад масата с храната за смъртни и откриха Лара там.

Тя ги запозна със сватбените им планове, след това Маги ѝ показа семейните си снимки и описа ранчото си в Тексас. Ванда седеше и отпиваше от Газираната си кръв, докато чакаше Фил да се

върне. Не че беше особено нетърпелива да го види отново. Все още бе раздражена заради това, че се беше ровил из миналото ѝ.

Константин се върна и поиска още курабийки, затова Маги отвлече вниманието му със снимките на ранчото.

— Мога ли да дойда? — попита Тино. — Искам да яздя кон.

— Ще се радвам да ни дойдеш на гости — отвърна Маги и го прегърна. — Ще попитам майка ти.

Лара напълни чиния със скариди, след това сипа върху тях от лютия сос.

— Е, Ванда, кажи ми, ти какво работиш?

— Аз управлявам ъ... — Тя погледна към малкото момче. — Денс клуб.

— Мога ли да дойда? — попита Тино.

— Не — бързо отговориха Ванда и Маги.

— Но аз обичам да танцувам.

Тино отскочи до масата, за да си открадне още една курабийка.

— Той е само за възрастни — обясни Маги, след което очите ѝ се ококориха. — Лара, там ще е идеалното място за моминското ти парти.

Лара повдигна вежди.

— Значи е такова място?

— Точно — отвърна Ванда. — Само че... танцуват мъже вампири.

— Аз искам да танцувам — каза Тино.

Лара въздъхна.

— Звучи интересно, но не знам дали ще успеем да накараме шаферката ми да се съгласи. Тя е малко...

— Казах ти да стоиш далече от мен! — висок глас прекъсна Лара. — Само се приближи отново до мен и ще те ритам чак до другата седмица. Ясно ли ти е? — Млада чернокожа жена в червена рокля се появи при тях. — Лара, Блекола^[3] ме преследва.

— Кой, Финиъс? — Лара помахна на младия вампир, посочвайки му да стои настрана. Тя сниши глас. — ЛаТоя, той е много мил. Според мен прилича на Дензъл.

Приятелка ѝ скръсти ръце с пуфтене.

— Един мъртъв Дензъл.

— Той беше един от вампирите, които ме спасиха от Аполо — продължи Лара. — Помогна да спасим всички момичета. Той е смел и

лоялен...

— Не ме интересува — измърмори ЛаТоя. — Все още е един от тях. Не знам как можеш да понасяш да си сред тях.

Лара трепна.

— ЛаТоя, това са Константин, Маги и Ванда.

Приятелка ѝ им се усмихна.

— Здравейте — поздрави тя и потупа Тино по главата. — Не си ли сладък? С майка си ли дойде?

ЛаТоя отново погледна към Маги и Ванда сякаш се опитваше да разбере, коя беше майката на детето.

— Да — каза Тино. — Искаш ли курабийка?

— Може. — ЛаТоя взе една чиния и заобиколи масата с храна, избирайки си. — Слава на бога, че открих къде се мотаят нормалните хора.

Ванда остави празната си чаша под стола.

— Е, какво имаш против вампирите?

— Оу, обичайното — отвърна ЛаТоя и метна едно зърно от гроздето в устата си. — Те са мъртви и гадни, вероятно миришат през деня...

— Това не е мило.

Константин се намръщи, докато вземаше последната курабийка.

— ЛаТоя, стига вече — прошепна Лара. — Аз съм влюбена във вампир.

— Знам — отговори приятелката ѝ, направи гримаса и хвърли една скарида в чинията си. — И сега искаш да напуснеш полицията и да работиш за тази глупава вампирска компания.

— МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс — обясни Лара. — Ще мога да работя заедно с Джак.

— Аз харесвам Джак.

Тино се приближи до масата, наблюдавайки как спорят жените.

— Както и да е. — ЛаТоя сипа от лютия сос върху скаридата си. — Всичко, което знам, е, че дойдох в Ню Йорк, за да бъда полицай заедно с теб, а сега ти напускаш. Сега спокойно мога и да си отида вкъщи. Поне там няма да се налага да се разправам с група зловещи вампири.

— Откъде си? — попита Маги.

— Ню Орлиънс — отвърна ЛаТоя и лапна скаридата.

Маги покри устата си, за да скрие усмивката си, но Ванда не беше толкова учтива.

Тя се подсмихна.

— В Ню Орлиънс няма вампири, а?

— По дяволите. — ЛаТоя постави чинията си върху масата. — Няма измъкване от тези чудовища.

— Те не са чудовища — измърмори Тино.

— Прав си, миличък. — Лара приглади къдриците на малкото момче. — Те са истински хора. И имат истински чувства — заяви тя и погледна ЛаТоя остро. — Ти нараняваш чувствата на Финиъс. Той не заслужава това.

— Добре. Ще дам на Блекола да разбере точно колко съжалявам — отвърна приятелката ѝ и си тръгна.

Лара я наблюдаваше как се отдалечава, след това се обърна към Ванда и Маги с объркано изражение.

— Това ми се струва прекалено лесно. Обикновено е по-упорита.

— Може би е размислила — предположи Маги и се изправи, за да огледа тълпата. — Къде отиде?

— Там — Лара посочи към бара. — Току-що взе една от вампирските напитки.

— Може би ще я занесе на Финиъс — предположи отново Маги. — Това ще е мил жест.

Ванда се приближи до масата и я огледа по-отблизо.

— Не мисля, че ще му предложи примирие. Лютивият сос го няма.

— Онова червеното нещо? — попита Тино. — Видях я да го взема.

Лара ахна.

— Трябва да я спра — каза тя и изтича след съквартирантката си.

— Трябва да предупредим Финиъс. — Маги огледа тълпата. — Виждаш ли го?

Ванда се заоглежда из залата, след това погледна надолу, когато нещо дръпна полата ѝ.

Константин беше хванал полата ѝ в юмрук, очите му се бяха разширили от тревога.

— Нещо лошо ли ще се случи? Защо тази жена не харесва Финиъс?

— Тя не го познава — обясни Ванда. — Щом веднъж го опознае, сигурна съм, че ще го хареса.

— Виждам го — каза Маги и посочи към дансинга. — Той е ето там, при групата.

Ванда бързо наля чаша с пунш и я бутна в ръцете на малкото момче.

— Ще можеш ли да занесеш това на майка си? Тя ожаднява много бързо.

— Добре — отвърна Тино и се запъти към дансинга, внимателно носейки чашата с пунш.

Маги я погледна преценяващо.

— Ти наистина си много добра с децата.

Ванда сви рамене.

— Хайде, нека стигнем до Финиъс преди ЛаТоя.

Двете с Маги заобиколиха масата, но спряха рязко, когато Корки Кърант влезе със замах в залата. Операторът ѝ я последва, камерата беше поставена на рамото му, докато той записваше.

— Страхотно — прошепна Ванда. — Кой я покани?

— Тя отразява всички големи партита. — Маги придърпа Ванда зад голямата саксия. — Ако те види, ще започне да ти крещи.

— Е, и? Не ме е страх.

Ванда отново излезе иззад растението.

Маги я издърпа обратно.

— Ще се опита да те провокира да се сбиете. Желанието ѝ е всички да мислят, че си избухлива.

— Аз съм избухлива — отвърна Ванда и пристъпи напред.

— Не искаш да направиш сцена. — Маги я дръпна за ръката. — Това ще съсипе партито за годеежа на Лара.

Ванда забеляза ЛаТоя на дансинга, подаваща питието на Финиъс.

— Изглежда някой друг ще го съсипе преди мен.

Междувременно не трябваше да се притеснява, че Корки ще я забележи. Група от добре облечени вампири бяха заобиколили репортерката без съмнение, надявайки се, че ще се появят в следващото ѝ предаване.

— Не се тълпете около мен — изсъска им Корки.

Тя бе облечена в лъскава черна рокля с ниско изрязано деколте, което показваше огромния ѝ бюст. Блещукащата черна пола стигаше

точно под коленете ѝ.

Ванда си спомни, че един от сутиените, които саботира, беше черен. И бе преправила и малко черно бельо. Усмихна се лукаво на Маги.

— Корки може и да изложи на показ малко повече, отколкото е планирала.

Маги се намръщи.

— Какво имаш предвид?

Корки позира пред камерата и заговори в микрофона, а гласът ѝ заглуши тихия шум от останалите.

— Аз съм Корки Кърант и вие гледате „На живо с неживи“. Тази вечер присъствам на шикозното парти по случай годиша на Джакомо ди Венеция, познат още като Джак сред близките си приятели, като мой. Напоследък се носят разни слухове. Аз, разбира се, знам истината и ще потвърдя, че Джак в действителност е син на прочутия развратник Джакомо Казанова.

Корки придоби трагично изражение.

— Опасявам се, че останалите слухове също са верни. Натъжавам се, че трябва да го кажа, но Джак наистина е незаконороден. И не просто е копеле, но се е влюбил в обикновена смъртна. Още веднъж богат мъж, който е страхотна партия, носи срам на вампирското общество, женейки се много под възможностите си.

— Достатъчно! — Джак мина през тълпата, за да застане пред репортерката. — Няма да търпя да обиждат бъдещата ми съпруга.

— Джак! — Корки се ухили злобно. — Колко мило от твоя страна да ми дадеш интер...

— Аарг! — чу се дрезгав вик.

На дансинга се разби стъкло.

Тълпата се обърна, за да види какво се случва. Финиъс бе паднал на подиума и беше сграбчил гърлото си с ръце, докато се гърчеше в агония. Лара бе коленичила до него, докато ЛаТоя бързаше да се отдалечи, заобикаляйки тълпата, за да стигне до изхода.

— Отровили са го! — извика някой от наблюдателите.

Джак разбута тълпата, за да стигне до Финиъс. Жан-Люк и Роман го посрещнаха там. Лара им прошепна нещо, докато шушукането за отрова се разпространи бързо из залата.

— Нападат ни! — извика един вампир. — Включете алармата!

— Бунтовниците са! — извика някой друг. — Отровили са всички ни!

Из цялата зала започнаха да се разбиват чаши, а звукът на трошачното се стъкло подсилваше уплашените викове. Ужасените вампири се запрепъваха към фойето.

Конър блокираше изхода, а сабята му с широко острие бе извадена.

— Никой няма да напуска периметъра, докато не открием виновника.

Вампирите му се развикаха, настоявайки да им бъде позволено да напуснат. Други се събираха на групи пиццейки и оглеждайки се диво наоколо.

Ванда поклати глава. Каква сбирщина от страхливци. Обмисли дали да не отиде до Конър и да му каже какво се случи, но забеляза, че Джак се е запътил към него.

Корки се приближи до група пиццяци вампири и се усмихна радостно към камерата.

— Отвориха се портите на ада! В целия си живот не съм виждала такова катастрофално парти!

Тя махна с ръце към сцената зад нея.

— Дево Марио и Йосиф — прошепна Маги. — Корки ще има да говори за това със седмици.

Репортерката посочи към Финиъс, който лежеше на пода, гърчещ се от болка.

— Дали този беден вампир ще умре? Останете с нас и след рекламата на спонсора ни, Вампос, за да разберете!

— Мога ли да се скрия тук при вас? — прошепна някой зад Ванда.

Тя се обърна и откри ЛаТоя да се промъква зад саксията.

— Не те е срам — изсъска й Маги. — Финиъс го боли.

— Не знаех, че ще боли толкова много — отвърна ЛаТоя и постави бутилката с лютия сос на близкия стол. — Просто исках да ме остави на мира. А сега шотландецът блокира изхода и не мога да изляза.

— Трябва да признаеш на Конър какво направи — каза Маги. — Всички мислят, че ни нападат Бунтовниците.

— Мисля, че Конър знае — заяви Ванда и посочи към мястото, където Джак и Конър си говореха тихо.

— По дяволите. — ЛаТоя се намръщи към Финиъс, който все още лежеше на пода. — Не мислех, че ще го нарани толкова много. Имам предвид, той вече е мъртъв. Как може да стане по-лошо.

— Можем да бъдем по-уязвими, отколкото си мислят хората — обясни Маги. — Бедната Ванда почти загина миналата вечер, когато я нападна една змия.

ЛаТоя остана с отворена уста.

— Искаш да кажеш, че вие двете сте...?

Ванда се усмихна широко, показвайки кучешките си зъби.

— Мамка му — изруга ЛаТоя и потърка челото си. — Сега вече я свърших.

— Ето ни отново след рекламите! — Гласът на Корки изпълни залата, когато заговори в микрофона си. — Както можете да видите, отровеният вампир не е умрял... все още. Но надеждата умира последна.

— Госпожице Кърант — обади се Джак и пристъпи към нея, а операторът се извъртя, за да го улови в кадър. — Нека ви успокоя, че това не е нападение на Бунтовниците. Един от гостите ни по погрешка е погълнал малко лютив сос. Това е всичко. Очакваме бързо и пълно възстановяване.

Корки изгледа Джак със съмнение.

— А ако беше нападение от Бунтовниците, щяхте ли до го признаете? Кажете ми истината. Дали ужасното ви годишно парти не предвещава също толкова ужасен брак?

Джак се наежи.

— Разбира се, че не!

Корки му се усмихна подигравателно.

— Доказателствата са ясни. Бракът ви е обречен!

Прас!

Корки подскочи, когато една от презрамките на суетиена ѝ изскочи от бюстието ѝ. Тя погледна надолу точно когато и втората се скъса и я удари в лицето. Тежките ѝ гърди се отпуснаха надолу.

— Ааа!

Тълпата, която само преди миг трепереше от страх, сега избухна в смях.

— Спрете! Ще съсия всички ви!

Корки се опита да прикрие гърдите си, когато погледна нагоре и извика на оператора.

— Стоп!

Маги ахна и се обърна към Ванда.

— Какво направи?

Ванда се ухили.

— Поставих ѝ капан — обясни тя и пристъпи напред, за да може да вижда по-добре. — Ако имаме късмет...

— Аагх! — Черните бикини на Корки паднаха до глезените ѝ. Лицето ѝ почервения от гняв, докато оглеждаше кикотещата се тълпа. — Някой ме е саботирал! Ще те открия и ще те накарам да си платиш!

Силни ръце хванаха Ванда и я издърпаха назад.

Тя се препъна.

— Фил! Какво правиш тук?

— Какво правиш ти, Ванда? — Той погледна към Корки, която сега подхвърляше обиди към отделни членове от тълпата. — Не ѝ позволявай да те види. Ще разбере, че ти си виновна — каза той и я дръпна назад.

— Не ме е страх от нея. И къде ме водиш?

— Зад сцената има аварийен изход.

Ванда се опита да забие токчета в земята, но те само се разклатиха.

— Никъде не отивам с теб.

Той я погледна развеселено.

— Страхуваш се от мен?

— Не, по дяволите.

Да, по дяволите. Когато беше сама с него, губеше целия си самоконтрол и накрая свършваше, целувайки го.

Той я придърпа през някакви двойни врати в един пуст коридор.

— Насам.

— Дори не се опитвай да ме целуваш отново. Забранено е. Мога да те изпортя и ще си навлечеш големи неприятности.

— Или мога да ти дам такъв разтърсващ секс, че ще ме умоляваш за още.

— Ха! Никога не се моля за нищо.

Той спря рязко и я дръпна в ръцете си толкова бързо, че тя се блъсна в гърдите му. Въздухът излезе от нея и пулсът ѝ полудя.

Той се наведе напред, дъхът му беше горещ срещу челото ѝ.

— Никога не казвай никога, съкровище. Харесва ти да ме целуваш.

— Не е така.

О, боже, усещането за него беше толкова хубаво.

Устните му се плъзнаха по скулата ѝ.

— Преди години ти бе забранена и аз се придържах към правилата. Бях млад и глупав. Вече не съм — каза той и захапа леко врата ѝ.

— Фил — прошепна тя и се притисна към него.

Той беше толкова силен и топъл.

— Не се нуждаем от правилата. Ние сме бунтари — заяви той и засмука ухото ѝ.

— Да — отвърна тя и уви ръце около врата му. — Целуни ме. Сега.

Той се отдръпна назад, устата му се изви.

— Молиш ли ме?

— Не — отрече Ванда и погледна към него. — Ще те накарам ти да се молиш.

Той се подсмихна.

— Мислех си, че вече го правя. Но първо трябва да свършим малко работа.

Той я поведе по коридора.

— Каква работа?

Фил отвори вратата и я бутна вътре.

— Първият ти час за справянето с гнева.

— Моят какво?

Тя ахна, щом видя изображението си, замръзнало на телевизионния екран.

— Добър вечер, дете мое — поздрави отец Андрю, който стоеше до масата за конференции.

Фил беше показал интервюто ѝ на свещеника? Как можеше да ѝ причини това? През нея премина ярост.

Ванда вдигна един стол.

— Искаш гняв? Ще ти дам гняв! Справи се с това!

---

[1] вампирския вариант на бонбоните Ментос. — Б.пр. ↑

[2] Рере Ле Рев е анимационен герой от сериите на „Шантави рисунки“ и „Весели мелодии“ на Warner Bros. Той е скункс, истински Казанова, говори с френски акцент и е в постоянно търсене на любовта. Но лошата му миризма и отказването му да приеме „не“ като отговор му носят само беди. — Б.р. ↑

[3] Герой от едноименния американски филм на ужасите от 1972 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

— Залегни! — извика Фил на свещеника, когато Ванда хвърли стола през масата.

Столтът се разби в стената и направи вдлъбнатина по повърхността ѝ на около два метра от отец Андрю, който пропълзя под масата. С вампирска скорост Ванда грабна нов стол, но Фил го издърпа от нея и сграбчи китките ѝ.

— Пусни ме!

Тя го ритна по пиццала.

Не беше силна като мъж вампир, но разгневена до краен предел, бе доста близо. Фил се мъчеше да я удържи. Винаги можеше да освободи вълка в себе си и да я усмири на мига, но се въздържа. Тя вече беше достатъчно разстроена.

Той я избута до стената и притисна китките ѝ от двете страни на главата ѝ.

— Като твой наставник в преодоляването на гнева, трябва да ти кажа...

— Ти не си мой наставник.

Тя се опита да го удари с коляното си в слабините.

Фил се извъртя и пое удара с бедрото си.

— Трябва да кажа, че не владееш гнева си добре.

— Пусни ме, предател такъв.

Ванда посрещна погледа му, а очите ѝ бяха буреносно сиви. След това сниши гласа си почти до шепот.

— Ще му кажа.

Значи заплашваше да каже на свещеника, че той се отдаваше на забранени целувки с повереницата си. Фил се наведе към нея и прошепна в ухото ѝ:

— Направи го. Тогава той ще ме уволни и ще мога да спя с теб още тази вечер.

Дъхът ѝ изсвистя срещу бузата му.

— Проклет да си — отвърна тя, след това повиши глас. — Вече съм добре. Можеш да ме пуснеш.

Той се отпусна назад.

— Без повече хвърчащи столове?

— Само ако ти седиш на някой по това време.

Той я пусна.

— Знам, че си разстроена, но ние наистина искаме да ти помогнем.

Ванда се отдалечи от него, разтривайки китките си.

— Наричаш това помощ? Вие двамата, наговарящи се срещу мен? Мразя тези глупости с терапията. Искате да разгледате всичките ми стари рани и да ровите и човъркате из тях, докато не прокървят отново. Какъв е смисълът? Това няма да накара нищо от тях да изчезне.

— Да не им обръщаш внимание също няма да помогне.

— Казах ти да оставиш миналото ми на мира. — Тя го погледна намръщено. — Вярвах ти.

— Предаване на доверието — измърмори отец Андрю, докато изваждаше някакви листи от една папка и ги постави на масата. — Мисля, че това ще е добро място да започнем — той погледна към Ванда. — Извинявам се за... необичайното организиране на първата ти среща, но се страхувахме, че иначе може да откажеш да присъстваш.

— Дяволски сте прави, че щях — намръщи се Ванда. — Не се нуждая от терапия за справяне с гнева.

Свещеникът погледна към напуканата стена, където се бе разбил столът.

— Не съм съгласен. Моля те, седни.

Той седна и сложи очилата си за четене.

Ванда тръгна бавно към края на масата, но не седна. Фил можеше да усети напрежението, което се излъчваше от нея. Тя беше като дива котка, обикаляща в заключена клетка.

Отец Андрю написа нещо върху един от листите.

— Забелязах, че нарече Фил предател.

Тя се намръщи срещу Фил.

— Такъв е.

— След като изгледах интервюто ти, разбирам защо предателството може да бъде чувствителна тема за теб — продължи

свещеникът. — Вярваш ли, че сестра ти Марта, те е предала?

— Не вярвам нищо за нея — отговори Ванда и отиде до телевизора, за да го изключи. — Тя е мъртва за мен, точно като останалите от семейството ми.

— Превърнала те е във вампир — каза Фил.

— Не! — Ванда се обърна, за да бъде лице в лице с него. — Зигизмунд ме превърна. Марта само ме ухапа и пи от мен, докато не станах прекалено слаба, за да се боря с нея. Тогава ме представи на новото си гадже като предястие за вечерята му.

— Определено таиш гняв към нея — отбеляза отец Андрю.

— Защо трябва да съм гневна? — Ванда извади диска от плейъра. — Марта не направи нищо. Тя просто стоеше там и наблюдаваше, докато гаджето ѝ ме превърна, а малката ни сестра лежеше умираща в близката пещера. Тя не направи нищо!

— На мен ми звучи като предателство — отбеляза Фил.

— Не искам да говоря за това! — Ванда счупи диска на две и хвърли парчетата по Фил. — Остави ме на мира.

Той избегна летящите парчета.

— Няма — каза той и тръгна към нея.

Ванда изръмжа и се протегна за друг стол. Той го сграбчи, държейки го долу, двамата се наведоха напред и се вгледаха един в друг. Тя повдигна вежда и отказа първа да отмести поглед.

Свещеникът прочисти гърлото си.

— Наистина съжалявам, дете мое, за членовете от семейството ти, които си изгубила. Знаеш ли дали Марта е още жива? Или трябва да кажа нежива.

Ванда пусна стола и се извърна от Фил.

— Не знам. Кой го е грижа?

— Тя може да е единствената ти останала роднина — продължи свещеникът. — Мисля, че трябва да я видиш.

— Няма начин.

Отец Андрю освободи химикала си и записа нещо върху листите.

— Имам добър приятел в Полша. Един свещеник, който учеше в семинарията заедно с мен преди години. Ще го помоля да провери за местонахождението на сестра ти.

— Не искам да я виждам!

Свещеникът погледна остро Ванда над ръба на очилата си за четене.

— Имам задача за теб. Искам да помислиш сериозно за възможността да простиш на сестра си.

— Какво?

Ванда погледна свещеника, сякаш изведнъж му бе пораснала втора глава.

— На колко години беше Марта, когато сте избягали в планините? — попита Фил.

Ванда стисна зъби.

— На петнадесет, но...

— Тя е била дете — каза отец Андрю.

— А Зигизмунд вероятно е контролирал съзнанието й — добави Фил.

— Не ме интересува! — извика Ванда. — Тя остави Фрида да умре! Няма да й го простя. Не мога.

Отец Андрю свали очилата си.

— Прощката не означава, че гледаш леко на действията й. Не трябва да й прощаваш заради нея. Трябва да го направиш заради себе си, за да можеш да оставиш на мира цялата тази болка и да започнеш да живееш отново.

— Защо аз трябва да живея, когато всички те загинаха? Всеки, който обичах, е мъртъв! Сега остава да ми кажеш да простя на проклетите нацисти. — Ванда изтича до вратата и я отвори. — Оставете ме сама, по дяволите! — извика тя и избяга по коридора.

Фил застана на вратата, наблюдавайки я.

— Ще отида да се убедя, че е добре.

Свещеникът въздъхна и прибра листите си в папката.

— Може би я притиснахме прекалено много — каза той, изправи се и прибра очилата си. — Доста се притесних, когато тя избухна, но ти очевидно можеш да се справиш с гнева й.

За нещастие, това беше всичко, за което можеше да мисли Фил тези дни.

— Даде й доста храна за размисъл. Нека да поулегне за известно време.

Отец Андрю кимна и събра нещата си.

— Ще поддържаме връзка. Благодаря ти за помощта.

Той потупа Фил по рамото, след което се запъти към банкетната зала.

Фил тръгна в обратната посока, търсейки Ванда. Със свръхразвития си слух, той дочу тихия заглъхващ звук от обувките ѝ по мраморния под, преди да изчезне напълно. Трябва да бе напуснала коридора и да е влязла в някоя стая с килим. Но коя? За щастие, можеше да разчита и на свръхразвитото си обоняние. Последва сладкото ухание на жасмин от гела ѝ за коса и я проследи до края на коридора, където беше разположен параклисът.

Утре вечер отец Андрю щеше да проведе литургия в параклиса на Роматех. Обикновено присъстваха около двадесетина вампира повече, ако са дошли за безплатната синтетична кръв, която се предлагаше след това в залата.

Фил спря пред двойните врати на залата до параклиса. Уханието на Ванда се носеше там, сякаш беше стояла на мястото няколко минути, чудейки се какво да прави. Той погледна към процепа под двойната врата. Все още бе тъмно. Заради свръхразвитото си зрение, тя не си бе направила труда да светне лампите.

Фил отвори тихо вратата и влезе вътре. Зрението му също беше идеално въпреки тъмнината и той забеляза няколко празни маси в средата на стаята и редица столове, наредени до стената. Огледа тавана. Нямаше камери. Каквото и да се случеше тук, щеше да остане само между тях.

В другия край на стаята Ванда стоеше до прозореца, гледайки към звездите. Вратата издаде тих звук, щом той я затвори.

Тя се скова, но не се обърна.

— Върви си.

Фил трепна, когато долови болката в треперещия ѝ глас. Тя или плачеше, или бе много близко до това. Той се приближи бавно към нея.

— Тревожеш се за теб.

— Никога не следваш нарежданията, нали? Казах, върви си — отвърна тя и се обърна, за да го погледне. — Също така ти казах да спреш да се ровиш из миналото ми, но ти съзнателно действаш против желанието ми. Дори си привикал свещеника. Как можа? Не мислиш ли, че съм достатъчно съсипана? Трябваше да покажеш старите ми рани, за да може да ги види целият свят?

Той се спря до масата.

— Раните ти са дълбоки. Дори Константин, едно малко дете, може да види това.

Очите ѝ потъмняха, в сивите им дълбини се заформи буря.

— О, да, нека помогнем на бедната жена, преди тя да откачи напълно. Не искам съжалението ти, Фил!

Енергията от силните ѝ чувства събуди вълка в него и предизвика прилив на мощ в същността му. Мили боже, той искаше да я хвърли върху масата и да ѝ покаже колко красива бе тя. Присви юмруци, за да запази контрол.

— Изпитвам много неща към теб, но нито едно от тях не е съжаление.

Тя присви вежди.

— За това е цялата работа, нали? Осемте години на несподелена страст. Искаш да съм умствено здрава, за да можеш да ме изчукаш.

Той стисна юмруците си по-силно. Животното в него го приканваше да ѝ скочи, но той бе Алфа и господар на звяра.

— Не ме обиждай, Ванда. Искам да бъдеш щастлива. Искам да си достатъчно здрава, за да можеш да изградиш собственото си бъдеще, вместо да тънеш в болезненото си минало.

— Това ли е всичко? — присмя му се тя и тръгна към него. — Ето ти нещо ново. Мога да изградя бъдещето си съвсем спокойно. Притежавам цялата увереност и смелост, от която се нуждая.

Ванда спря пред него с вдигната предизвикателно брадичка.

— Фалшиво перчене — измърмори той.

Тя докосна с ръка слабините му.

— Това фалшиво ли ти изглежда?

Той преглътна. Скитащите ѝ пръсти бързо откриха члена му. Не беше много трудно, като се има предвид колко бързо се възбуждаше.

— Това искаш, нали? — Тя потърка дланта си нагоре-надолу по дължината му. — Желаяш го от години.

Фил шумно изпусна дъха си.

— Знам какво правиш. Избягваш въпроса, който обсъждаме.

— Напротив — отвърна тя и го стисна.

Той изстена. Усещането беше толкова хубаво. Но Фил знаеше, че тя използва секса като отдушник на чувството си за безсилие и за да го извади от релси. Беше грешно. Беше божествено. Той искаше още.

Тя откопча колана му.

— Ставаш толкова голям. — Откопча панталона му. — Какво животно си само.

Нямаше си никаква идея. Звярът в него започна да се измъква от контрола, който му беше наложил. Как можеше да се възползва от Ванда, когато тя очевидно бе отчаяна? Какво ѝ се бе случило в миналото, че би предпочела да се хвърли в обятията му, вместо да го обсъдят?

— Мисля, че трябва да спреш.

— Накарай ме.

Тя уви пръсти в ластика на бельото му и го дръпна надолу.

Ерекцията му се освободи. Звярът в него нададе вой. Вземи я. Вземи я сега.

— О, боже. — Тя уви ръка около твърдия му член. — Прекрасен си.

Фил изръмжа, когато пръстът ѝ погали гладкото връхче. От него изби влага и пръстите ѝ се плъзнаха по мъжествеността му хлъзгави и бързаци.

Да върви по дяволите благородството. Той бе благороден в продължение на осем години и всичко, което това му бе донесло, беше постоянна ерекция и множество студени душеве. Какво като тя се опитваше да го манипулира със секс? Щеше да ѝ се върне, когато се обвържеше емоционално с него. Той можеше да използва секса, точно като нея. Вече не бе онзи млад мъж, който беше запленил от нея. Фил бе Алфа вълк, който беше избрал своята спътница в живота. Нищо не можеше да го спре да я бележи като своя.

— Хмм, обзалагам се, че си вкусен — каза тя и се наведе напред.

— Спри — той я издърпа да се изправи и улови погледа ѝ със своя. — Искаш да свърша, добре. Но ще го направя дълбоко в теб.

Очите ѝ се разшириха. Сърцето ѝ заби толкова силно и бързо, че предположенията му се потвърдиха. Той беше отвърнал на блъфа ѝ. Намеренията ѝ бяха да му направи свирка, мислейки си, че това ще е достатъчно да го разсее. Тя искаше да извърши услуга, а не да се забърка с него. Не беше планирала да го допусне до тялото си.

Фалшивият ѝ кураж се съживи и тя повдигна брадичка.

— Защо не? Това е просто секс.

Не беше просто секс. Беше един вълк, бележещ своята спътница. Бе господство и сила.

Хватката му върху раменете ѝ се затегна.

— Предупреждавам те, Ванда, че щом веднъж ми отдадеш тялото си, ще взема сърцето ти.

Тя се подсмихна.

— Предупреждавам те, Фил, че тялото ми е всичко, което ще получиш. Сега легни долу и се дръж като мъж.

— Аз не лягам долу.

Той я сграбчи за кръста и я постави на масата.

Свали сандалите ѝ с висок ток и ги пусна на пода, след това улови глезените ѝ и вдигна краката ѝ до гърдите си.

— Погледни ме!

Очите ѝ се вдигнаха нагоре, гледайки го тревожно.

Все още държейки глезените ѝ, той изведнъж разтвори широко краката ѝ. Тя ахна.

— Отпусни се — нареди Фил и постави глезените ѝ върху раменете си. — Както каза, това е просто секс.

Ванда присви очи.

— Точно така.

Той плъзна ръцете си по прасците ѝ към коленете ѝ.

— Искам да видя как очите ти стават червени. Искам да ги накарам да блестят.

Фил плъзна ръка под коляното ѝ и погъделичка деликатната кожа там.

Краката ѝ потрепериха и тя затвори очи.

— Легни назад. — Той прокара ръце надолу по бедрата ѝ. — Погледни ме.

Тя отвори очи и се вгледа в него.

— Спри да ми нареждаш.

Въпреки че му се сопна, очите ѝ бяха станали червени от страст.

Фил се усмихна.

— Съкровище, ако не ти е прекалено трудно, ще ти бъда вечно задължен, ако любезно застанеш в полулегнала поза, за да мога да те изучукам, докато мозъкът ти изпуши.

— Така ми харесва повече — отвърна Ванда, а очите ѝ блестяха яркочервено и предизвикателно. — Накарай ме.

— С удоволствие.

Той пхна ръце под задника ѝ и повдигна бедрата ѝ толкова внезапно, че тя падна назад с едно Ууф. С бързо движение Фил смъкна бельото ѝ до глезените. Докато плъзгаше черните копирени бикини по краката ѝ, той можеше да усети колко влажни бяха те. Ноздрите му се разшириха от аромата на възбудата ѝ. Ерекцията му потръпна в отговор и той хвърли бикините на масата.

Фил смъкна панталоните и бельото си до коленете си.

— Готова си за мен, нали? Влажна и гореща.

Краката ѝ се притиснаха към раменете му, докато се опитваше да се доближи до ерекцията му.

— Направи го. Сега.

Нямаше никакъв начин той да прибърза с това. След осем години, най-накрая тя бе изложена на милостта му. Щеше да я накара да крещи отново и отново.

Той бавно избута роклята ѝ над бедрата ѝ и я остави да се набере на кръста ѝ. След това плъзна пръсти по голия ѝ корем. Мускулите ѝ се свиха в малки спазми.

— Направи го — нареди му Ванда, бе започнала да се задъхва.

Той прокара пръсти през срамните ѝ косми. Кафявите къдрици блестящи от влага.

— Захващай се на работа — изви се тя.

— Спокойно. Както каза, това е просто секс.

Ванда стисна зъби.

— Престани да ми напомняш... аах!

Тялото ѝ подскочи, когато пръстите му се плъзнаха между важните ѝ гънки.

Той я изследва, тържествувайки колко влажна беше, колко задъхана, колко трепереща. Вече беше близо до ръба. Ерекцията му се втвърди болезнено и бе необходим целият му контрол, за да не се зарови в нея.

Вместо това Фил проникна с два пръста и потърка вътрешната страна на влагилицето ѝ. Тя изстена и повдигна бедра. Вътрешните ѝ мускули се свиха около пръстите му. Почти там. Той направи кръгообразно движение около клитора ѝ, а след това го пощипна.

Ванда извика. Влага обля пръстите му и тялото ѝ бе завладяно от конвулсии. Фил помилва клитора ѝ и вътрешните ѝ стени, изтръгвайки от нея още викове и трепети.

Най-накрая тя се отпусна напълно и повдигна ръка до челото си.

— О, господи. Това беше... това беше...

— Просто секс?

Тя го погледна раздражено.

— Да.

— Добре. Колко време ти трябва да се съвземеш?

— Никакво. Добре съм.

— Добре — отвърна Фил, дръпна бюстието ѝ и разкри гърдите ѝ.

— Не носиш сutiен? Щастливият ми ден.

Той забеляза, че връхчетата на розовите ѝ зърна бяха твърди.

— Нямах такъв, който да подхожда на тази рокля — измърмори тя.

Той очерта с пръст пурпурната ѝ татуировка.

— Имаш този малък прилеп, за да плаши всеки далеч от сърцето ти. Мен не ме плаши. — Фил се наведе и целуна татуировката. — Винаги съм искал да направя това. И това — продължи той и засмука с уста едно от зърната ѝ.

Тя ахна. Краката ѝ се стегнаха около кръста му.

Той засмука едната гърда, а след това и другата.

— Трябва да те вкуся — повдигна бедрата ѝ и се наслади на едно дълго облизване на женствеността ѝ.

Ванда потръпна.

— Фил...

Той прокара език върху клитора ѝ. Женственият ѝ аромат изпълни ноздрите му. Нищо не възбуждаше вълка в него повече от миризмата. Вълкът се бореше с контрола му, заплашвайки да го надвие. Не можеше да си позволи да бъде Алфа точно сега. Той можеше да остане в човешка форма, докато силата на вълка е освободена, но това щеше да уплаши Ванда прекалено много.

Фил достигна пределната точка и със стон нахлу в нея. Тя свърши мигновено, проплаквайки, докато вътрешните ѝ мускули го стискаха силно. Той хвана бедрата ѝ и я издърпа към себе си, докато нахлуваше в нея отново и отново. Гърдите ѝ порозовяха. Дишането ѝ стана накъсано.

Телата им се движеха заедно. Той отпусна главата си назад и се наслади на всеки тласък. Това беше неговата жена. Никога нямаше да

се откаже от нея. Вълкът нададе вой и слабините му се стегнаха. С шумен стон той се задвижи все по-бързо.

Ванда извика и свърши още веднъж. Вътрешните ѝ мускули се стегнаха и той се заби в нея. Отново и отново. Задържа я близо до себе си, докато и последната му конвулсия не отшумя.

Тъмната стая беше изпълнена със звука от дишането им. Умът му бавно се проясни. Вълкът в него се хилеше победоносно. Той бе белязал своята жена. Мъжът, от друга страна, се питаше дали не бе прекалил. Намерението му беше да я обвърже със себе си. Ами ако се бе поддад на страстта само за да прогони любимата си?

Ванда допря ръка до бузата си и затвори очи, докато вдишваше бавно и дълбоко. Изглеждаше спокойна, но той все още можеше да чуе как препуска сърцето ѝ.

Фил се дръпна назад и излезе от тялото ѝ.

— Все още ли си добре?

Тя отвори очи, но погледна настрана.

— Разбира се.

Той докосна бузата ѝ.

— Мечтаех да направя това от осем години. Беше дори по-хубаво от това, което си представях.

— Това е добре.

Тя се опита да седне, но ръцете ѝ трепереха.

— Трябва ли ти помощ?

— Не. Добре съм — отвърна и се протегна за бикините си.

Е, значи щеше да се държи резервирано. Фил можеше да се справи с това. Вдигна бельото и панталоните си обратно.

— Благодаря ти, Ванда. Страхотна си.

Брадичката ѝ се вирна нагоре, а очите ѝ пламнаха.

— Да не си посмял да ми говориш като на... — Тя присви очи.
— Да не се опитваш да ме ядосаш? Що за наставник за справяне с гнева си?

— От типа, който участва в забранен секс. Кога може да го направим отново?

Ванда се разсмя.

— Няма нужда. Получи това, което желаше.

— Ти също го желаше. Извика поне три пъти.

Пръстите ѝ трепереха, докато се опитваше да обуе отново бикините си.

— Това беше... просто секс.

— Беше дяволски много повече и ти го знаеш.

Тя го погледна остро, докато скачаше от масата.

— Трябва да се върна обратно в клуба. В петък вечер винаги е натоварено. — Оправи бюстието си и приглади полата на роклята си.

По дяволите, току-що бяха правили невероятен секс, а тя се държеше сякаш това не беше голяма работа.

— Не искаш ли да те поддържа за малко? Мислех, че жените харесват това.

— Не, благодаря. — Ванда взе сандалите си, след което седна на един стол, за да ги обуе. — Направи си услуга и не храни големи надежди. Никога повече няма да обичам.

Прекалено късно е, искаше му се да ѝ извика. Тя вече беше негова. Просто не го осъзнаваше.

Тя приключи с обуването си.

— Карл беше първата и последната ми любов.

Фил трепна вътрешно. Тя със сигурност знаеше как да нанесе удар. Вълна от ревност премина през него. Беше споменавала този Карл и преди. Логично, той знаеше, че Ванда е почти на сто години, затова не бе голяма изненада, че е имала една или две други връзки. Въпреки това негодуваше срещу този мъж, който бе притежавал сърцето ѝ преди него.

— Какво беше толкова специално в него?

Тя сви рамене.

— Той ме обичаше, въпреки че бях нежива и изпълнена с гняв.

Фил отвори уста, за да ѝ каже, че той също я обича точно такава, каквато бе, но се спря. Не искаше да изглежда сякаш се състезава с един мъртвец. Или пък с който и да е друг мъж.

— Карл е мъртъв.

Тя му се намръщи.

— Благодаря ти, че ми напомни. — Обърна глава и погледна през прозореца. — Нацистите пратиха вълците си след мен, за да ме открият и да ме убият. Карл се опита да ме защити, но вълците... те...
— Ванда направи гримаса и отпусна глава в ръцете си.

По дяволите. Тя бе станала свидетел как вълци разкъсват любимия ѝ? Слава на бога, че Карл е успял да я защити, но мамка му — как щеше да ѝ каже, че е шейпшейпшифтър?

— Ванда, съжалявам. — Фил седна до нея и уви ръка около раменете ѝ. — Карл звучи като много смел мъж.

Тя се облегна на него, отпусвайки глава на рамото му.

— Такъв беше. Той бе водачът на съпротивата в южна Полша. След като загина, никога не исках да обичам отново. Тогава срещнах Иън и не можах да устоя. Приличаше толкова много на Жозеф и сякаш отново имах по-малък брат. Но миналият декември той едва не умря и всичко се върна отново. Страхът. Болката. За това не мога да обичам. Особено смъртен. Смъртните винаги умират около мен.

Фил потърка брадичката си в челото ѝ. Само ако можеше да ѝ каже, че е върколак и че би могъл да живее в продължение на векове.

Ванда се скова.

— Нещо вибрира в панталоните ти. Или си научил някой секси трик, или...

— Това е уоки-токито ми — обясни той и се изправи, за да може да извади малкото двупосочно радио от джоба на панталоните си. — Фил е.

— Ела в офиса на охраната — Конър звучеше сякаш бе спешно. — Току-що се чухме с Ангъс. Касимир и двама от последователите му са се появили при Аполон. Имало е битка, но Касимир е избягал. Трябва да обсъдим следващия ни ход.

— Веднага идвам. — Фил пусна уоки-токито обратно в джоба си. — Съжалявам, Ванда...

— Разбирам. Жалко, че не са убили Касимир.

Фил оправи ризата си, след това и колана на панталоните си.

— Познаваш ли го?

— Никога не съм го срещала, но Зигизмунд говореше много възвишено за него. Искаше да е най-добрият приятел на Касимир, но тази чест се падаше на Иван Петровски и Йедрек Янов.

Фил си спомни, че Иван беше господар на Руско-американското сборище, докато две от жените в харема му не го убиха.

— Йедрек беше онзи, който нападна ДВК?

Ванда кимна.

— Той бе голямо другарче с нацистите. Преследваше ме с години, след като Карл загина. Живеех в постоянен ужас, винаги се страхувах, че вълците ще ме разкъсат на парчета, докато лежа безпомощна в мъртвешкия си сън — призна тя и потрепери.

— Ванда, скъпа — каза Фил и погали бузата ѝ. — Сега си в безопасност. Да те заведе ли отново при Маги?

Тя пое дълбоко въздух.

— Ще се оправя. Върви, аз ще те последвам след около пет минути. Не искаме хората да ни видят да се връщаме заедно на партито.

Той се поколеба, нежелаящ да я оставя.

— Мразя да те виждам наранена.

— Ще се оправя. Ще взема Маги с мен в клуба. Там винаги съм щастлива. Чувствам, че държа всичко под контрол, когато съм там.

— Тогава ще те видя в къщата преди изгрев.

Той се наведе, за да я целуне, но тя извъртя глава.

— Лека нощ, Фил.

ГЛАВА 11

Това е просто секс. Ванда се наведе в стола си, облягайки глава на ръцете си. Сълзите заплашваха да се проляят от очите ѝ. Каква глупачка беше.

Не беше просто секс. Бе божествен секс. Най-хубавият, който беше преживявала. Цялата ѝ тяло звънеше от остатъчна енергия. Тя искаше още. Човек би си помислил, че преживявайки три разтърсващи оргазма един след друг, би било достатъчно, но не. Имаше чувството, че Фил беше разбудил някакъв страстен звяр в нея. Той бе лежал спокоен в продължение на петдесет години и сега настояваше да бъде задоволен. Настояваше за Фил.

Тя притисна бедра едно в друго, наслаждавайки се на напрежението и на все още неотшумялата възбуда. О, господи, Фил, беше в нея. Беше я докосвал и вкусвал. Беше я накарал да крещи.

Трябваше да е просто секс. Мислеше си, че физическият акт ще бъде добре дошло освобождаване на чувството за безсилие и гнева, които я бяха преследвали през изминалата седмица. По онова време изглеждаше като добра идея: да разсее Фил от задълженията му в борбата ѝ с гнева и миналото ѝ и да се позабавлява малко. Все пак това беше просто секс.

Седна в изправено положение и се вгледа в масата, където се бе гърчила и крещяла. Беше се случило. Не можеше да го върне обратно.

Проклет да е! Фил знаеше точно какво прави с нея. Тя искаше всичко да бъде само физическо и безлично, но той бе настоял да го погледне. И всеки път, когато го правеше, сърцето ѝ се свиваше от прекалено много чувства. Можеше да се преструва, че е страст, възхищение или привързаност, но кого залъгваше?

По бузите ѝ се стекоха сълзи. Всичките ѝ усилия да държи света на безопасно разстояние, бяха напразни. Фил се беше върнал в живота ѝ и само за няколко дни, я бе съкрушил напълно.

В него имаше нещо различно. Вярно, беше изпълнил силното си тяло с повече мускули и бе по-красив от всякога, но имаше нещо друго,

нещо дълбоко и едва доловимо. Сега излъчваше толкова много самочувствие и сила. Изобилие от енергия и мъжествена сексуалност се таяха под повърхността и я зовяха. Привличаха я и тя бе безпомощна да устои.

Ванда избърса лицето си. Добре, значи физическото привличане беше огромно. И сърцето ѝ се поддаваше бързо. Но тя все още притежаваше упорит ум и силата на волята си. Ковчегът с ужасите, скрит в дълбините на съзнанието ѝ, все още бе здраво затворен. През последните няколко дни имаше няколко пропуквания, но тя щеше да сложи край на това. Просто щеше да откаже да споделя каквато и да било повече информация. Миналото ѝ щеше да е забранена територия. Сърцето ѝ също. А за да играе на сигурно, и да запази сърцето си непокътнато, тялото ѝ също щеше да е забранена територия.

Нито един мъж няма да я завладее. Дори и Фил.

Той трябваше да спечели сърцето на Ванда, без значение колко щеше да се съпротивлява тя. Фил знаеше, че тя го желае. Бе отвърнала на ласките му толкова бързо и сладко. Макар да го дразнеше, че тя се прави на резервирана сега, за него беше очевидно, че държанието ѝ е просто преструвка. Тя се опитваше да се предпази. Страхуваше се да обича отново, страхуваше се да бъде уязвима за още болка. Но любовта не беше нещо, което може да се спре като кранче за вода. Това се случваше без значение дали тя искаше да го признае, или не.

Офисът на охраната бе в другия край на Роматех, затова на път за там, Фил се отби до тоалетната, за да измие миризмата ѝ от себе си. Вампирите имаха много силно обоняние, почти толкова добро, колкото на върколаците, а той искаше да запази връзката си с Ванда лична.

Влезе в банкетната зала. Групата си бе тръгнала заедно с Корки Кърант и повечето от гостите.

— Фил — Маги се приближи към него, носейки нейната чанта и тази на Ванда. — Къде е Ванда? Мислех си, че е с теб.

— Беше. Заведох я при отец Андрю за срещата ѝ за справянето с гнева, а след това... говорихме. Тя искаше да остане сама за малко, за да премисли нещата.

— Говорили сте? — Маги го погледна със съмнение, след това се наведе напред и прошепна. — Панталоните ти са разкопчани.

Мамка му. Фил се обърна към стената и бързо вдигна ципа си. Маги погледна настрани, за да му даде лично пространство.

— Тя добре ли е?

— Да.

— Знам, че се преструва на жилава, но всъщност е много деликатна. Ще бъда страшно бясна, ако я нараниш по някакъв начин.

— Няма да я нараня. Аз съм влюбен в нея.

Маги се обърна, за да го погледне.

— Каза ли й това?

— Не. Не мисля, че може да се справи с това точно сега.

Маги кимна бавно.

— Вероятно си прав — отвърна тя и се огледа в почти празната стая, след това се приближи до него. — Трябва да ти кажа нещо. Порано, докато говорех с Шана, се изпуснах, че някои от новите ми роднини са шейпшифтъри.

Той пое шумно въздух.

— Как го прие тя?

— Стана призрачно бледа и реших, че е от шок, но после Ванда призна, че вече знае за тях. Мислех си, че трябва да си наясно с това.

Предишният му оптимизъм се стопи. Може би щеше да му отнеме повече време да спечели сърцето на Ванда, отколкото бе предполагал.

— Къде е тя? — попита Маги.

— В стаята до параклиса, в края на коридора. — Фил посочи към двойната врата зад подиума за музикантите. — Каза, че скоро ще дойде тук, но може би ще искаш да я провериш.

— Ще го направя.

Маги забърза към вратата.

Фил се запъти към фойето, чудейки се колко знае Ванда за шейпшифтър.

Финиъс влезе през входната врата и се присъедини към него.

— Тъкмо приключвах с обиколката си, когато Конър се обади — каза той с дрезгав глас.

— Как се чувстваш? — попита Фил.

— По-добре. Роман ми даде малко Криски с лед и това помогна с изгореното ми гърло. — Финиъс постави ръка върху сърцето си. — Но

болката от предателството... как може моята сладка ангелска ЛаТоя да бъде така жестока?

— Дай ѝ време. — Фил тръгна по коридора. — Просто трябва да те опознае.

Финиъс се намръщи.

— Точно от това се опасявам. Какво ще стане, ако открие полицейското ми досие? Ще съм късметлия, ако не се опита да ме арестува. Как може любовта да е толкова жестока?

— Знам какво имаш предвид. Дамата, която обичам, се плаши до смърт от вълци. Как мога да ѝ кажа какъв съм?

Финиъс въздъхна.

— Съдбата може да бъде толкова жестока. — Той погледна любопитно Фил. — В кого си влюбен?

— То е нещо... сложно.

Финиъс се изкикоти.

— Ти си влюбен в нещо?

— Тя е вампирка. Вярвам, че вие твърдите, че сте нещо като хора.

Финиъс се подсмихна.

— Тогава какъв е проблемът, брато? Нали вие, големите лоши вълци, живеете доста дълго време?

— Тя е... забранена.

— Мамка му, брато, това е най-хубавото.

Фил се усмихна.

— Поне тя вече знае за шейпшифтърите. Няма да е пълен шок, когато ѝ съобщя новината.

— За кого говориш? — Финиъс сниши глас. — Не е Ванда, нали?

Фил спря.

— Толкова ли съм прозрачен?

— Само за Любовния доктор. Аз съм настроен да улавям сладките вибрации на любовта. — Финиъс поклати глава, намигайки. — Но трябва да ти призная нещо, човече. Бях в клуба на Ванда, когато онзи позьор, Йедрек го нападна и Карлос се превърна в черна пантера — имам предвид истинска черна пантера. Тя се разстрои и го изхвърли от клуба. Не мисля, че въобще харесва шейпшифтърите.

Фил преглътна трудно.

— Благодаря за предупреждението.

— По всяко време, брато — въздъхна Финиъс. — Значи сме прецакани. Ванда мрази шейпшифтъри. ЛаТоя мрази вампири. Как може животът да е толкова...

— Жесток? — Фил довърши въпроса вместо него, желаейки да знае отговора.

Животът определено бе поднесъл на Ванда някои жестоки удари. Но тя бе оцеляла, и той нямаше да се откаже от надеждата.

Фил прокара картата си през устройството и активира сензора за пръстови отпечатъци, за да отвори вратата на офиса на охраната.

Вътре беше пълно с хора. Фил бе изненадан от броя на присъстващите, които не бяха част от охраната, например Роман и Жан-Люк, заедно със съпругите си, но очевидно всеки искаше да научи последните новини.

Конър кимна на Фил и Финиъс.

— Информирах всички. Преди тридесет минути Касимир и двама от поддръжниците му са се телепортирали в главния храм в собствеността на Аполон в Мейн. Ангъс и екипът му са ги изненадали и е имало битка. Касимир е заповядал на хората му да го защитят, след това се е телепортирал, оставяйки ги да се бият за живота си.

— Типично за копелето — измърмори Жан-Люк.

— Да — кимна Конър. — Единият от последователите му е успял да се измъкне, но вторият е заловен. Всичко, което знаем за него, е, че използва името Хермес. Той отказва да разкрие друга информация.

Джак изсумтя.

— Сигурен съм, че Ангъс може да промени решението му.

Конър се усмихна злоещо.

— Вързали са Хермес със сребърни вериги, за да му попречат да се телепортира. Ангъс иска да го докара тук, в сребърната стая, в Роматех, където разполагаме със засилена охрана, но разбира се, не могат да го телепортират тук с цялото сребро по него. Затова го карат насам с кола.

Фил сметна, че пътуването от Мейн трябва да е повече от осемстотин километра.

— Не мисля, че ще се справят преди изгрев.

— Няма да могат, затова Остин и Дарси ще шофират микробуса — обясни Конър. — Те ще оковат и заключат Хермес в ковчег, за да му

попречат да избяга или да изгори от слънцето. Междувременно Ангъс и останалите от екипа ще останат в къщата, в случай че Касимир се върне с още мъже и се опита да спаси Хермес.

— Колко вампири има с Ангъс? — попита Джак.

— Трима — отвърна Конър. — Ема, Дугъл и Золтан.

— Нуждае ли се от още? — попита Жан-Люк. — Аз мога да отида.

— Аз също — добави Джак.

Конър се усмихна.

— Ако искате да отидете, Ангъс няма да ви откаже. Но вероятно ще е безполезно. Касимир никога не е бил известен като някой, който спасява последователите си.

— Вярно е — съгласи се Джак. — Той ги смята за заменими. Въпреки това бих искал да отида за всеки случай.

Лара се приближи до него с разтревожено изражение.

— Да дойда ли с теб?

— Изморена си. Почини си малко — отвърна Джак и я целуна по челото. — Изчакай ме в градската къща. Ще се върна преди изгрев.

Жан-Люк целуна жена си, след което двамата с Джак отидоха до оръжейната, за да вземат някакво оръжие.

— Йо. — Финиъс вдигна ръка. — Аз също искам да отида.

Конър премести погледа си към младия чернокож вампир.

— Оценявам това, но имаме специална задача за теб.

Финиъс се ухили.

— Яко! Много екшън, а?

— Аз поисках помощта ти. — Роман се приближи до него. — Вярвам, че преди си доставял на Бунтовниците съставките за направата на Беладона?

Усмивката на Финиъс се стопи.

— Да, затова ме превърнаха. Искаха наркопласъор. — Той скръсти ръце и се намръщи. — Вече не се занимавам с този боклук. Сега съм от добрите момчета.

— Знам, че е така — отвърна Роман. — Но ако имахме Беладона, щяхме да можем да телепортираме затворници като Хермес. Когато Бунтовниците отвякоха Ангъс преди две години, те го парализираха с Беладона и не се наложи да използват сребърни вериги. И са могли да го телепортират.

— Знам — Финиъс запристъпва от крак на крак. — Чувствам се наистина зле, че им помогнах, но те заплашиха, че ще убият семейството ми...

— Не се обвинявай, момко — каза Конър.

— Наистина ще ни е от голяма полза, ако разполагаме с малко Беладона — призна Роман. — За нещастие, не знам как се приготвя.

— Лошо — измърмори Финиъс.

— Точно — продължи Роман. — Но мисля, че ще мога да разгадая формулата, ако имам правилните съставки. Помниш ли ги? Ще можеш ли да ги доставиш за мен?

— Да, спомням си ги. — Финиъс се намръщи. — Говорим за наистина нелегални боклуци.

Конър го погледна остро.

— Имаме ти пълна вяра.

— Да. Благодаря. — Финиъс се наклони към Фил и прошепна: — Ако ЛаТоя разбере за това, ще е много ядосана.

— Не е нужно никой да разбира — заяви Конър, когато го чу. — Щом се сдобиеш с наркотиците, можеш да изтриеш спомените на смъртните.

— Погледни го така — каза Фил на Финиъс. — Махаш от улицата опасни наркотици.

Очите на младия вампир блеснаха.

— Прав си. Ще направя услуга на света.

Роман се усмихна.

— Благодаря ти. Това може да е много ценно оръжие във войната ни срещу Бунтовниците.

— Доктор Фанг на вашите услуги — изпъчи се Финиъс.

— Тръгвай — нареди Конър и го погледна остро.

— Добре — кимна Финиъс. — Първо трябва да мина през градската къща, за да се преоблека. Не мога да се появя в квартала така — обясни той и се телепортира.

Конър помахна на Фил.

— Можеш ли да заведеш Хедър и Лара до къщата?

— Разбира се — Фил се намръщи. — Но бих предпочел да отида с Джак и да съм в центъра на нещата.

— Не мисля, че ще има още нещо в Мейн тази вечер — прошепна Конър. — И щом Остин и Дарси доведат затворника,

екшънът ще бъде тук. Разчитам на помощта ти със затворника, така че си почини сега, докато можеш.

Беше почти като едно време, с пълна къща за охрана. Фил докара до градската къща Лара Баучър, Хедър Ешарп и дъщеря ѝ Бетани. След това се извини и отиде в мазето, за да поспи няколко часа. Трябваше да остане буден през деня, когато охраняваше вампирите.

Събуди се малко преди зазоряване. Ванда, Кора Лий и Памела се телепортираха от нощния клуб. Джак и Жан-Люк се върнаха от имението на Аполон в Мейн и съобщиха, че там не е имало движение. Ангъс и останалата част от екипа бяха решили да останат там. Финиъс се върна с добри новини. Бе успял да намери всички наркотици, които щяха да са необходими на Роман, за да разгадае формулата за Беладоната.

Къщата утихна, щом всички вампири се оттеглиха по стаите си, за да изпаднат в мъртвешкия си сън. Около 11:00 часа пристигнаха Остин и Дарси.

Дарси, бивш член на харема на Роман, бе срещнала Остин Ериксън, когато той работеше за оперативната група на ЦРУ, с кодово име Колове. Сега бяха женена двойка и ценни смъртни служители в МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс. Преди да пристигнат в къщата, бяха доставили затворника до сребърната стая в Роматех. Изтощени, те се насочиха право към една спалня.

Хауърд Бар се обади към 18:00 часа следобед, за да повика Фил и Остин в Роматех и да подготвят затворника за разпит. Тъй като вампирите все още спяха, Дарси и Лара поеха охраната. Фил съжаляваше, че няма да види Ванда. Не бе имал възможност да говори с нея, откакто правиха любов. Тя можеше да го нарича „просто секс“, ако искаше, но за него това си беше правене на любов.

Щом пристигнаха в Роматех, двамата с Остин се запътиха направо към стаята в мазето. Ангъс бе проектирал стаята, изцяло изградена от сребро, за да попречи на вампирите да се телепортират в и извън нея. На пода имаше голям дървен сандък, а в него се намираще Хермес.

Фил забеляза, че капакът беше закован. По него имаше няколко дупки, за да влиза въздух. Част от пътуването през Мейн е било през

нощта и през това време Бунтовника е бил жив и е дишал.

Остин беше оставил железен лост по-рано в стаята и сега повдигна капака с няколко сантиметра. Фил го улови и го дръпна силно.

Спящият вампир беше увит в сребърни вериги. Изглеждаше на около тридесет и пет години с високо, мършаво тяло. Бледото му белязано лице имаше хлътнали очи и бузи, а косата му бе оредяла. Бил е болен, когато е бил превърнат във вампир и сега беше хванат в капана да изглежда блед в продължение на векове. Но бледата му кожа и слабото тяло бяха подвеждащи. Като вампир той притежаваше свръхестествена сила и скорост.

Фил се огледа из стаята.

— Къде искаш да го сложим?

— Леглото и креслата изглеждат прекалено удобни. — Остин взе едни от кухненските столове и го постави в средата на стаята. — Това ще свърши работа.

Фил му помогна да вдигне вампира от сандъка.

— Малко се е вкочанил.

Те сложиха тялото на стола, поставяйки краката на Хермес на пода, а раменете му до облегалката. Тялото не се сви, за да пасне на стола, а остана право като дъска.

Остин изсумтя.

— Пресвето вкочаняване.

Фил се подсмихна.

— Може би трябва да го сложим да легне на кухненската маса. Може да го завържем върху нея.

Скоро след това бяха приковали Хермес върху дървената маса, която бяха подпрели на стената.

— Може да се упражняваме да мятате ножове — предложи Остин. — Сякаш сме от някоя циркова група.

— Добра идея — ухили се Фил. — Но мисля, че ще е по-ефективно, когато той се събуди. — Той погледна часовника си. — Което трябва да се случи след около десет минути.

— Нека намерим нещо за хапване.

Остин отиде до частта, отделена за кухнята, и се разрови из шкафовете. Откри самун хляб и някакъв чипс.

Фил провери хладилника. Беше пълен със синтетична кръв, но имаше и бутилки с вода и нарязано месо.

Те седнаха на креслата и вечеряха, докато чакаха Хермес да се събуди.

Остин разказа на Фил за някои от приключенията, които бе имал като бивш агент от екип Колове на ЦРУ.

— Веднъж застрелях един Бунтовник с множество сребърни патрони и въпреки това той успя да избяга, телепортирайки се.

— Наистина ли? — Фил отхапа от сандвича си. — Това е интересно.

Остин отхапа от своя сандвич.

— Попитах Ангъс за това и той ми каза, че среброто трябва да е извън вампира, за да му попречи да се телепортира. Действа като граница, през която не могат да преминат. Но пък среброто вътре във вампира ще боли адски много и евентуално ще го убие. Предполагам, че сребърните куршуми биха убили и твоя вид?

— Да. Вътре в мен среброто е като отрова. Но външно, не е проблем. Мога да го докосвам, без да ме изгори.

— Роман може да докосва сребро, но той е единственият вампир, за когото знам, който може да го прави.

Остин отхапа нова хапка от сандвича си.

— Забелязах, че старите вампири могат да правят неща, които младите не могат — каза Фил. — Виждам съм Ангъс да телепортира по двама смъртни наведнъж. Джак и Иън са успявали да ме телепортират, докато съм бил въръжен със сребърни куршуми.

Той си спомни как Ванда не можа да го телепортира, когато имаше сребърна верига в джоба си.

— Да, колкото по-стари стават, толкова по-голяма става силата им. Чудя се колко ли е стар този. — Остин посочи към затворника им. — О, виж, събужда се.

Тялото на затворника им подскочи. Гърдите му се повдигнаха, изпъвайки се срещу сребърната верига, когато пое първия си дъх. Очите му се отвориха, след това се съсредоточиха върху Фил и Остин. Ноздрите му се присвиха. Той започна да се бори с веригите, разклащайки масата.

— Знаеш ли — Остин извади шепа чипс от пакетчето, — мисля, че иска да ни ухапе.

Фил отпи от водата.

— Забелязах, че са ужасно гладни точно когато се събудят.

— Да — съгласи се Остин. — Чувал съм, че може да стане ужасно болезнено.

Хермес ги изгледа свирепо.

— Вие сте низши създания — измърмори той със силен акцент. — Мислите си, че може да ме задържите? Къде сте ме довели?

Остин погледна объркано към Фил.

— Въпроси ли ни задава?

— Така ми изглежда. — Фил довърши сандвича си. — Може да не е осъзнал още, че той е затворникът и ние задаваме въпросите.

Остин кимна.

— Понякога могат да бъдат изключително тъпи. Човек би си помислил, че са натрупали някаква мъдрост през вековете, но не...

— Замълчи, смъртен! — изръмжа Хермес.

Вълна от студен въздух притисна челото на Фил. Затворникът се опита да използва контрол върху съзнанието им.

Веднага ще ме освободите.

Фил бързо се обърна към силите на вълка в себе си, за да защити съзнанието си. Той погледна към Остин, за да се убеди, че другият мъж не е засегнат. Беше чул, че Остин притежава способности на медиум, но не бе сигурен колко силен е.

— Добре ли си?

— О, да.

Остин вдигна ръка и една от бутилките с вода прелетя от кухненския шкаф и се приземи в ръката му.

Фил пое рязко въздух.

— Владееш телекинеза? Трябва да имаш повече физическа сила от вампирите.

— Да — Остин отвъртя капачката на бутилката си. — Наистина ги вбесява, когато разберат, че не могат да ме контролират.

— Няма да бъда игнориран! — извика Хермес. — Подчинете ми се! — изсъска срещу тях той и кучешките му зъби се показаха.

— Е, това вече е гадно.

Остин отпи от водата си.

— Наистина. — Фил си взе от чипса. — Някой трябва да му каже за избелващите шини.

Нова вълна студен въздух премина през стаята.

Ела при мен, смъртен. Трябва да се нахраня.

Остин погледна накриво Фил.

— На теб да ти приличам на закуска?

Фил изучаваше затворника.

— Мисля, че гладът го завладя. Потисе.

— А краката му треперят — добави Остин. — Мисля, че щеше да падне, ако не го бяхме оковали.

Хермес им изсъска. Ръцете му се извиваха срещу веригите, дланите му бяха свити в юмруци.

— Ако не бе толкова груб, можеше и да му предложи глътка синтетична кръв — Фил подаде чипса обратно на Остин. — Има предостатъчно в хладилника. Но той не ни е казал дори истинското си име.

— Няма да измъкнете никаква информация от мен — отрязва ги Хермес. — Предпочитам да умра, отколкото да пия от онази синтетична пикня.

— Явно иска да умре.

Остин занесе чипса обратно в кухнята.

— Е, технически, той вече е умрял веднъж — каза Фил. — Досега трябва да е станал доста добър в това.

Вратата на сребърната стая се отвори и Финиъс влезе бавно.

— Какво става?

Затворникът му изръмжа.

— Знам, кой си. Предателят. Твоето време ще дойде.

Финиъс го изглежда остро.

— О, да, разтреперих се от страх.

— Искаш ли закуска? — Фил отиде до хладилника. — Имаме тип О, А, АВ, каквато предпочиташ.

— Ще си взема АВ отрицателна, благодаря. — Финиъс седна на едно от креслата. — Може ли да я стоплиш, брато?

— Разбира се.

Фил постави бутилката в микровълновата.

Миризмата на кръв изпълни стаята. Тялото на Хермес се разтрепери. Лицето му блестеше от пот.

— Ето.

Фил подаде на Финиъс една чаша, пълна до ръба с топла кръв.

Финиъс изпи половината чаша, след което облиза устни.

— Мамка му, това е много хубаво.

— Е, къде е Конър? — попита Остин и седна до Финиъс в другото кресло.

— Той е в офиса заедно с Джак. Наблюдават ни — Финиъс посочи към камерата за наблюдение над леглото. — Конър прегледа базата с данни за Бунтовниците, за да разбере кой е този Хермес.

— Готов съм — обяви Конър, щом влезе в стаята.

Той погледна затворника предизвикателно и се върна към клипборда в ръката си.

— Хермес е поляк, на около четиристотин години, който се е бил на грешната страна във Великата Вампирска Война през 1710.

— Майната ти — изръмжа затворникът.

Конър повдигна вежда.

— Както виждате, английският му е малко ограничен.

— Как се казва? — попита Фил.

— Зигизмунд.

ГЛАВА 12

Фил изръмжа тихо, освобождавайки силите си. Всичко наоколо изглеждаше окъпано в синя светлина, защото очите му блеснаха. Зрението му се изостри, докато не видя идеално вените по врата на плячката си. Подуши страха, който се излъчваше от него. Чу как сърцето му подскача като на подплашен заек.

Тялото му потрепери, близо до момента да се превърне. Засега успяваше да го контролира и се придвижи към плячката си.

Зигизмунд залепи гръб към масата.

— Какъв... какъв шейпшифтър си?

Фил позволи на лицето си да се промени. Носът и челюстта му изпукаха, докато се издължаваха. Кучешките му зъби изскочиха навън. Той изръмжа.

— Не! — Зигизмунд се бореше ужасен срещу веригите. Той погледна отчаяно към Конър. — Извикай вълка си!

Конър сви рамене.

— Той не е моят вълк.

Фил се спря пред затворника. Примитивно желание да убива премина през него, по-силно от когато и да било. В миналото беше убивал животни, докато бе във вълча форма. Върколаците винаги се наслаждаваха на добрия лов, когато луната бе пълна. А той беше убивал Бунтовници, когато бе участвал в битки. Но никога не се бе изкушавал да извърши убийство... досега.

Зигизмунд показва зъбите си в безполезен опит да се защити. Фил знаеше, че ако се приближи прекалено много, вампирът щеше да се опита да го ухапе. Но той бе воден от убийствена ярост, която отричаше всякаква заплаха. Тялото му вибрираше от сурова мощ. Със светкавична бързина сграбчи врата на затворника с една ръка. Натисна го надолу със свръхсилите си.

Зигизмунд извъртя врата си, напразно опитвайки се да го ухапе.

Фил изпрати вълна от алфа сили към ръката си и тя се преобрази. Показа се козина. Ноктите му се удължиха и извиха, превръщайки се в

остри и животински.

Очите на Зигизмунд се изпълниха с ужас.

— Извикай го обратно! Извикай... — той се задави, когато ноктите на Фил пробиха кожата му.

Остин се приближи напред, за да има по-добър изглед.

— Свети шейпшифтър, Фил! Само отделни части от теб са се променили. А и луната все още не е пълна. Как можеш да правиш това?

Фил изръмжа. В сегашното му състояние сетивата му бяха изострени, но главата му се бе променила и не можеше да говори.

— Той е Алфа — отвърна Конър вместо него. — Фил притежава способности, за които другите шейпшифтърци могат само да мечтаят.

— Мамка му — измърмори Остин. — Радвам се, че е на наша страна.

— О, да! — Финиъс удари въздуха с юмрук. — Той е голям! Той е лош! Той ще издуха къщата ти, кръвопиецо.

Фил изръмжа, когато миризмата на кръв достигна до удължения му нос. Кръвта капеше от врата на затворника, където той бе забил нокти.

Конър пристъпи по-близо.

— Фил, може ли да намалиш малко силата си? Затворникът няма да може да отговори на въпросите ни, ако е в безсъзнание.

През синята завеса на погледа си Фил осъзна, че очите на Бунтовника са станали безжизнени. Той прибра ноктите си, озапти силите си и с едно последно потрепване тялото му се върна в пълна човешка форма. Пусна затворника и отстъпи назад.

Загизмунд се бореше за глътка въздух, докато се въртеше във веригите.

— Не... не го оставяйте да ме нарани. Аз... аз ще ви кажа всичко, което знам.

— Много добре. — Конър кимна на Фил с благодарност, блестяща в очите му. — Добра работа, момко.

— Страшен си, човече — Финиъс удари юмрука си в неговия. — Получовек, полувълк, полукучи син.

Фил изсумтя. Технически погледнато всички мъжки вълци бяха кучи синове. Той отиде до кухнята и извади една бутилка с вода от

хладилника. Болезнено осъзнаваше, че Остин и Финиъс му хвърляха възхищаващи му се погледи. Самият той беше смутен. Дори засрамен.

Беше се трудил упорито в резервата на племето Навахо в Ню Мексико, за да получи своя Алфа статус. Старият му приятел шаманът Джо, който му бе и ментор, му бе обяснил за голямата отговорност, която идва със силите на Алфата. Фил се бе заклел да бъде верен на благородния характер на вълка и да използва силите си, за да защитава тези, които зависят от него. Трябваше да развива уменията си, за да побеждава винаги в битка. И над всичко трябваше да уважава вълка.

Никога не трябваше да използва силите си за лична изгода или отмъщение. Той бе избран, съдбата му беше да бъде лидер сред вида си.

И току-що за малко да убие един мъж в яростта си. Припомни си думите на Ванда, когато си мислеше, че е убил Макс Мега Члена.

Разбирам гнева, който може да доведе човек до това да отнеме нечий живот.

Дали това бе тайната ѝ? Дали Ванда е била толкова травмирана от жестокостта на войната, че се е подхлъзнала? Беше споменала, че Карл е бил лидер на съпротивата, затова бе логично да предположи, че и тя е била намесена в опасни дейности. Нацистите бяха пратили вълци, за да я убият, защото очевидно ги бе разгневила. Той си спомни още от думите ѝ.

Не искам още смърт да тежи на съвестта ми.

— Къде се крие Касимир? — попита Конър, връщайки вниманието на Фил към настоящето.

— Той се движи постоянно, всяка вечер е на различно място — каза с дрезгав глас Зигизмунд. — Трябва да се нахраня.

— А аз се нуждая от истинска информация — отвърна Конър. — Финиъс, има ли останало Криски в кухнята?

— Ще проверя.

Финиъс се разрови из шкафовете.

— Няма да пия от тази синтетична пикня — изръмжа Зигизмунд.

— Нямах избор — отвърна Конър и седна в един от кухненските столове до затворника.

— Открих една бутилка! — Финиъс отвори Крискито и го подуши. — По-добре да го проверя, за да се убедя, че е добро. — Той

отпи глътка. — О, да, бейби! Това е друго нещо — каза и напълни една чаша догоре.

Фил откри една сламка и я постави в кехлибарената течност. Хладилникът беше пълен с обикновена синтетична кръв, но той реши, че Конър се надява Крискито да развърже езика на Зигизмунд. Тъй като бе доста съмнително затворникът да е пил някакво уиски през последните четири столетия, щеше да се отреже много бързо.

— Какво се надява да постигне Касимир тук в Америка? — попита Конър.

Зигизмунд изсумтя.

— Какво си мислиш? Че е дошъл тук, за да ви стане другарче ли?

— Световно господство — измърмори Финиъс, докато се приближаваше към затворника с чаша пълна с Криски. — Вие, лошите момчета, сте толкова предвидими. Не се ли отегчавате от себе си?

Зигизмунд му се ухили подигравателно.

— Ще ни достави голямо удоволствие да ви видим как умирате всички. — Той извъртя глава от чашата, която му подаде Финиъс. — Доведете ми някой смъртен.

— Не знаеш какво изпускаш, човече — Финиъс поклати чашата под носа на затворника. — Мирише много хубаво, нали? На вкус е направо божествено.

Ноздрите на Зигизмунд се разшириха и зъбите му изскочиха.

— Трудно е да спреш тези рефлексии, а? — Финиъс бутна сламката в устата на Зигизмунд.

Затворникът изпи Крискито за секунди. След това се разкашля и очите му се изпълниха със сълзи. Зъбите му се прибраха.

Финиъс се изкиска.

— Страхотен боклук, а?

— Не е същото като смъртен. — Зигизмунд погледна към празната чаша. — Донеси ми още.

Финиъс изсумтя.

— Не искаш да признаеш, че е добро.

Той се върна в кухнята да налее нова чаша.

Фил забеляза, че по лицето на Зигизмунд отново имаше цвят.

— С колко голяма армия разполага Касимир?

— Достатъчно голяма, за да ви унищожи. И продължава да расте — усмихна се Зигизмунд. — Касимир знае как да се възползва от

слабостите ви.

— И кои ще да са те? — попита Конър.

Финиъс донесе нова чаша Криски и Зигизмунд я изпи до дъно.

Той облиза устни.

— Вие твърдите, че сте добри, защото пиете синтетична кръв. Но ако изгубите запасите си, отново ще се върнете към това да хапете смъртни. Стотици вампири ще осъзнаят колко харесват хапането и никога няма да се върнат обратно към синтетичната кръв. Те ще се присъединят към нас. Вие ще бъдете толкова малко, че няма да имате никакъв шанс.

Конър се изправи.

— Възнамерявате да нападнете запасите за доставките ни?

Зигизмунд изсумтя, след това изхълца.

— Ще ви спрем, дори да произвеждате този боклук.

Всички сгради на Роматех бяха в опасност. Фил знаеше, че в страната има няколко. Сградата в Уайт Плейнс доставяше кръв за Източното крайбрежие, но имаше и други в Охайо, Тексас, Колорадо и Калифорния.

— Трябва да предупредя Ангъс — каза Конър, докато излизаше от стаята и извика: — Ще изпратя Джак долу. Накарайте го да продължи да говори.

— Ще го направим — Фил се приближи към Зигизмунд. — Често ли ходите в къщата на Аполон?

— Разбира се. Беше страхотно с всички онези глупави момичета, които направо ни се молеха да ги захапем и да ги чукаме.

Фил стисна юмруци, за да се спре да го удари.

— Купонът свърши. Ние освободихме момичетата. Убихме Аполон и Атина.

Зигизмунд го изгледа кръвнишки.

— Смъртта им ще бъде отмъстена.

Фил изсумтя.

— Мислиш си, че Касимир дава пукната пара за така наречените си приятели? Той знае, че си бил пленен миналата вечер, но не се е върнал, за да те спаси.

— Той отмъщава за приятелите си — настоя Зигизмунд. — Има си списък. До една седмица всички в него ще бъдат мъртви.

— Кой е в този списък? — попита Остин.

— Отговорните за клането в ДВК и убийството на Йедрек Янов — усмихна се презрително Зигизмунд. — Начело в списъка са Иън МакФий и смъртната му кучка, Тони.

— Съпруга — поправи го Фил. — Те са женени.

И докато останат скрити на медения си месец, би трябвало да са в безопасност. Но все пак трябваше да ги предупредят.

— Следващи в списъка са онези проклети убийци Джакомо и Золтан Заквар — продължи Зигизмунд. — След това Дугъл Кинкейд и предателят Финиъс МакКинли.

— Яко — каза Финиъс. — Щях да се чувствам наистина гадно, ако ме бяхте забравили.

— Някой друг? — попита Фил. Той знаеше, че Карлос Пантера, Хауърд Бар и Грегори също бяха в ДВК онази нощ, но Касимир може и да не бе наясно с намесата им.

— Има още едно име — измърмори Зигизмунд. — Онази откачена кучка от Полша — Ванда Барковски.

Сърцето на Фил подскочи в гърдите му.

— Това не е правилно. Тя не е убила никого.

— Тя беше там, причинявайки неприятности, както прави винаги — изръмжа Зигизмунд. — Не си мислете, че е невинна. Йедрек с години се опитваше да я убие. Касимир просто иска да свърши с тази работа веднъж завинаги.

Фил преглътна трудно.

— Тези нападения започват след седмица, нали?

Той трябваше да я скрие някъде, където никой нямаше да може да я открие.

— Всички те ще бъдат мъртви до седмица — изкикоти се Зигизмунд. — Похищенията започват тази вечер.

Фил сграбчи ръката на Финиъс.

— Веднага ме телепортирай в клуба! — Той издърпа младия вампир в коридора точно когато Джак излезе от асансьора. — Отиваме в „Палави дяволи“. Остин ще те информира.

— Добре.

Джак влезе бързо в сребърната стая.

— Да вървим! — Фил чу подигравателния смях на Зигизмунд, докато всичко стана черно.

Ванда погледна към гладките гърди без косми на Терънс Бомбастичния и реши, че животът не е честен. Тя беше правила секс с Фил и дори не знаеше как изглеждат гърдите му. Но мошеникът определено знаеше как изглежда тя. Цялата.

Терънс завъртя бедра в ритъма на бонго барабаните.

— Харесва ли ти музиката, която избрах?

— Много е весела.

Памела потупваше с крак по пода.

Ванда въздъхна. Всеки месец танцьорите ѝ представяха танците за следващите четири седмици за одобрение. Кора Лий и Памела обичаха тази част от работата. Ванда също я обичаше преди, но сега откри, че сравнява всеки мъж, който види, с Фил. И те никога не бяха равнопоставени.

Докато Терънс въртеше бедрата си, той отлепи велкрото, което придържаше фалшивата леопардова пелерина около врата му. Хвърли пелерината и тя падна на главата на Кора Лий. Кискайки се, тя я дръпна в скута си.

Сега Ванда можеше да види голите рамене на Терънс, но те не изглеждаха толкова широки и мускулести като тези на Фил. Разбира се, бе трудно да се каже, защото тя всъщност не бе видяла раменете на Фил. По дяволите! Трябваше да настоява той да свали смокинга си.

Терънс лудееше из офиса в своята лъскава препаска около бедрата като Тарзан.

— Чувате ли звука от тромпета? Щом прозвучи, тогава ще се залюлея над сцената с лианата.

Памела плесна с ръце.

— Прекрасна идея.

— И тогава, когато музиката достигне кресчедо, ще издърпам препаската си!

Терънс хвърли препаската през офиса, разкривайки прашката си с телесен цвят, украсена с бръшлянови листа.

Памела изръкопляска.

— Невероятно!

— Йее хуу! — извика Кора Лий.

Ванда погледна прашката на Терънс. Определено не бе в една категория с Фил и в това тя можеше да е сигурна. Това беше

единствената част от анатомията на Фил, която бе видяла, и докоснала. Той наистина бе невероятен. Дълъг и дебел. Невероятно твърд, но покрит с най-меката кожа. Усещаше го толкова добре в себе си, изпълвайки я, галейки я.

Тя притисна бедрата си едно към друго, когато внезапно желание се обади дълбоко в нея. По дяволите! Как щеше да му устои? Въздишайки, тя осъзна, че няма да може. Желаете го; и веднъж не беше достатъчно. Сто пъти нямаше да е достатъчно. Влюбваше се в него. Ако изобщо имаше някаква воля, никога повече нямаше да го види.

Вратата се отвори рязко и Фил влезе вътре.

Дотук с волята. С безмълвен стон тя изключи плейъра. Музиката от джунглата спря.

— Фил! Колко мило от твоя страна да наминеш. — Терънс зае поза. — Какво мислиш за костюма ми?

Той погледна бегло към танцъора.

— Хубав цвят. Пази вратата. Не пускай никой вътре.

— О, разбира се. Всичко за теб, Фил — каза Терънс и хукна към вратата.

— Някой се е увлякъл по теб — прошепна напевно Кора Лий.

— Достатъчно — измърмори Ванда. — Какво правиш тук, Фил?

И защо се оглеждаше наоколо толкова предпазливо?

Той заобиколи бюрото ѝ.

— Финиъс и Хюго проверяват основната зала. Видяла ли си някой подозрителен тук тази вечер?

Ванда сви рамене.

— Повечето от клиентите ни изглеждат малко странно. Какво става?

Той се приближи до бюфета, където стояха принтера и факс машината ѝ.

— В голяма опасност си.

Той да не би да душеше офис апаратурата ѝ?

— В опасност от какво? Надценени тонер касети?

— Трябва да е Макс Мега Члена — прошепна драматично Памела. — Върнал се е, за да извърши крайното си отмъщение.

— Крайното? — сухо попита Ванда. — Той вече се опита да ме убие. Накъде по-крайно от това?

— Той ще те убие по невероятно ужасен начин — обясни Памела. — Мисля, че ще е трудно да бие питона, но съм сигурна, че ще измисли нещо наистина ужасяващо.

— За което ти благодаря.

Ванда продължи да наблюдава Фил. Сега той душеше около шкафа ѝ с папките.

— Може да е Корки Кърант — предположи Кора Лий. — Тя се закле, че ще те съсипе.

— Благодаря, че ми напомни. — Ванда се изправи и се приближи до Фил. — Ще ми кажеш ли кой...

Изведнъж той се вцепени.

— Кора Лий, Памела отидете и кажете на всички да се телепортират незабавно.

— Какво? — Ванда сложи ръце на кръста си. — Да не се опитваш да съсипеш бизнеса ми?

— В шкафа ти с папките има бомба — тихо каза Фил.

Кора Лий и Памела ахнаха и скочиха на крака.

Сърцето на Ванда се запъна в гърдите ѝ. Тя погледна към шкафа.

— Сигурен ли си? Ти дори не погледна вътре.

Той вдигна ръка, за да я спре.

— Не го отваряй. Може да бъде активирана. Не може да сме сигурни. Може да е с таймер и да избухне всеки момент. Опитай се да останеш спокойна...

— Ауу!

Кора Лий избяга от офиса. Тя избута Терънс настрана.

— Вътре има бомба!

В основната зала прозвучаха писъци.

Памела избяга към вратата.

— Ще се убедя, че всички са си тръгнали. Ще се видим в къщата.

— Не! — извика Фил. — Къщата може да не е безопасна.

Памела погледна към него ужасена.

— Тогава в апартамента!

— Но... — Фил започна да казва, че в апартамента също не е безопасно, но Памела вече бе изчезнала.

Тя извика на тълпата.

— Телепортирайте се! Напуснете незабавно!

Ванда остана неподвижна, сякаш студена мъгла се бе разстлала над нея. Бомба. Клубът ѝ щеше да бъде разрушен. Тя не можеше да остави това да се случи.

— Хайде — Фил я сграбчи за ръката. — Телепортирай ни от тук.

Тя стоеше вгледала се в шкафа.

— Откъде знаеш, че е вътре?

— Аз съм експерт по откриването на бомби. Хайде, да вървим.

— Ти си експерт? Тогава я дезактивирай!

— Не е толкова лесно. — Той я задърпа към вратата. — Дори само отварянето на вратата на шкафа може да я активира. Трябва да отидем на безопасно място.

— Но... но...

Тя се огледа наоколо, щом влязоха в празното хранилище. Всички се бяха телепортирали. Лазерните светлини премигваха, осветявайки празния дансинг, сцената и бара. Как можеше да си тръгне? Тя обичаше това място. То бе всичко за нея.

Фил я метна на рамото си и хукна към изхода. Отчаянието му разкъса студената мъгла, която бе помрачила мисленето ѝ. Някой искаше да я убие. Някой желаше толкова силно да я убие, че изобщо не му бе трепнало окото да убие стотици невинни хора.

Отново я преследваха.

Фил спринтира по алеята, след това зави по улицата. Тя сграбчи ризата му. Трябваше да ги телепортира надалеч.

Бум!

Експлозията заглуши ушите ѝ. Тя извика. Тухли полетяха във въздуха и пламъци се изстреляха към лицето ѝ.

Ванда трепна от топлината, а телата им бяха изхвърлени. Тя задържа Фил, докато светът ставаше черен.

ГЛАВА 13

— Ууф.

Ванда се приземи на пода на апартамента си с Фил до себе си. Той се изправи на колене.

— Добре ли си?

— Да.

Може би не. Тя усещаше лицето си ужасно горещо. Но поне не бяха изгорели.

— Ето ви! Благодаря ти, господи!

Памела затича към тях и помогна на Ванда да се изправи.

— Опасявахме се, че не сте се измъкнали — Кора Лий я погледна изненадано. — Бога ми!

Ванда докосна горещите си бузи.

— Толкова ли е лошо?

— Не, не — бързо отвърнаха Памела и Кора Лий, след това се спогледаха.

Страхотно. Ванда прокара пръсти през косата си и усети опърлените ѝ краища. Поне веднъж да е благодарна, че не може да зърне отражението си в огледалото. Но се срамуваше, че Фил я вижда в това състояние. За щастие, не гледаше към нея. Той се забърза към големия прозорец, където отвори алуминиевите щори.

Ванда се приближи до него и видя дима, издигащ се нагоре от клуба, който бе на две пресечки от сградата. Нейният клуб. В далечината се дочуваха сирени. По улицата профуча пожарна кола, лампите ѝ светеха и сирената ѝ бе пусната.

Клубът ѝ го нямаше. Всичките ѝ мечти за независим живот изгоряха с него.

— Много ли те боли? — тихо попита Фил.

Гърлото ѝ се стегна.

— Да.

— Кожата ти ще се излекува по време на съня.

Зрението ѝ се замъгли от сълзи.

— Но не и сърцето ми.

Той докосна рамото ѝ.

— Не бива да стоиш тук до прозореца.

— Трябва да видя.

Тя можеше поне да бъде близо до клуба си, докато той изгаряше заедно с мечтите ѝ.

— Ванда, не можеш да си позволиш да бъдеш видяна. — Той я издърпа от прозореца. — И не трябва да оставаме тук за дълго. Ако осъзнаят, че не си загинала в експлозията, ще дойдат да те търсят. Но засега най-вероятно предполагат, че си мъртва.

— Кой са те? — Тя погледна за последно към дима, преди Фил да затвори щорите.

— Аз залагам на Корки. — Кора Лий извади голяма бутилка затоплена Шококръв от микровълновата.

— Аз мисля, че е Макс Мега Члена. — Памела постави три чаши с чинийки на кухненския плот. — Но може да е всеки от стотиците хора, които си вбесила през годините.

— Не съм вбесила стотици хора.

Ванда се замисли, за да е сигурна в това.

— Ще обясня — започна Фил. — Получихме малко информация от затворника, който Ангъс е пленил миналата вечер.

— О, да. — Кора Лий сипа Шококръв в трите чаши и подаде една от тях на Ванда. — Дарси ни разказа за това. Двамата с Остин са го завели в Роматех.

Ванда седна на дивана и отпи от горещата кръв, смесена с шоколад. Приятелките ѝ седнаха срещу нея в двете кресла.

Фил крачеше из стаята.

— Затворникът ни каза, че Касимир има списък... с вампири, които са участвали в това, което Бунтовниците наричат клане в ДВК. Той иска да отмъсти за смъртта на приятеля си Йедрек Янов.

Ванда трепна. Приятелите ѝ Иън и Тони бяха убили Йедрек Янов. Тя остави чашата и чинийката си на масата.

— Иън и Тони в списъка ли са?

— Те са начело на списъка — призна Фил. — Но докато са на меден месец, ще са в безопасност.

Кора Лий отпи от своята Шококръв.

— Кой друг е в този списък?

— Джак, Золтан, Дугъл, Финиъс — Фил погледна към Ванда. — Ти.

Тя преглътна.

— Касимир ме иска мъртва? Защо? Аз не съм наранила никой в ДВК. Аз дори не влязох вътре.

— Това е така — настоя Памела. — Ванда беше там само за морална подкрепа.

— Очевидно Касимир знае за опитите на Йедрек да убие Ванда в миналото — каза Фил. — Той се опитва да свърши работата, вероятно за да почете паметта на приятеля си.

Ванда стисна ръце. Касимир имаше хиляди последователи. Хиляди вампири, които нямаха търпение да изпълнят заповедите му. В нея се надигна паника, която растеше и заплашваше да я завладее напълно. И преди я бяха преследвали. Йедрек и вълците му я преследваха повече от година. Това беше ужасяващо, но поне бяха половин дузина. Сега можеше да са хиляди... нямаше къде да бяга. Нямаше къде да се скрие.

Фил докосна рамото ѝ и тя подскочи.

— Всичко е наред. — Той разтри рамото ѝ. — Те ще мислят, че си загинала при експлозията. Просто ще те държим скрита...

— Не мога да се крия в продължение на векове!

Ванда скочи на крака и започна да обикаля из стаята.

— О, скъпа... — Памела се изправи и извади телефон от джоба на панталона си. — Това е ужасно, просто ужасно.

— За помощ ли се обаждаш? — попита Кора Лий.

— Ще проверя дали принцеса Джоана все още е будна в Лондон. — Памела набра номера. — Усещам лека носталгия по добрата стара Англия.

Ванда тръгна към нея.

— Ще избягаш от мен?

— Не се засягай, скъпа, но не си най-безопасният човек, с който да бъда сега... О, Джоана! Как си? Ще имаш ли нещо против да ти дойда на гости?

— И аз ще дойда — Кора Лий се изправи на крака. — Винаги съм искала да видя Англия.

— Чу ли това, Джоана? — попита Памела. — Да, ще бъдем две... О, напълно съм съгласна. Ще бъде прекрасна почивка.

— Не мога да повярвам, че ме изоставяте! — извика Ванда.

— Изчакай за секунда, моля те. — Памела притисна телефона към гърдите си. — Ванда, знаеш, че те обичаме, но просто няма смисъл да оставаме тук. Само ще пречим.

— Това наистина е така — каза Фил. — По-лесно е да се пази един човек, вместо три. А ти не би искала приятелките ти да бъдат в опасност.

Ванда му се озъби. По дяволите, беше прав. Тя не искаше Памела или Кора Лий да бъдат в опасност. Но това болеше. Очакваше малко повече лоялност от приятелките си.

— Клубът го няма — добави Кора Лий. — Вече не сме ти необходими.

Сърцето на Ванда се сви в гърдите ѝ. Да, клубът го нямаше, но Кора Лий го спомена сякаш не беше по-важно от това да изгуби счупена чиния. Те не осъзнаваха ли, че това бе нейният живот? Това бе най-голямото ѝ постижение. Той бе свободата ѝ, независимостта ѝ, ценността ѝ, нейната сигурност. И тя го бе изгубила.

— Давайте, заминавайте! Кой се нуждае от вас?

Памела трепна.

— Опасявам се, че не сме толкова смели, колкото си ти.

Долната устна на Кора Лий потрепери.

— Аз винаги съм искала да бъда смела, но съм прекалено уплашена.

Ванда се извърна от тях, за да не видят сълзите в очите ѝ. Беше изгубила клуба. Губеше и приятелките си.

— Фил — прошепна Памела. — Обещай ми, че ще се погрижиш за нея.

— Ще го направя. Имаш думата ми.

— Нега Бог бъде с теб, Ванда — каза Памела.

Тя погледна точно навреме, за да види как Кора Лий и Памела се навеждат към телефона, за да се съсредоточат върху гласа на Джоана. След това изчезнаха.

Срина се на дивана. Клубът ѝ го нямаше. Приятелките ѝ ги нямаше. Кошмарът бе започнал отново. Кошмарът, в който бе изгубила всеки, който обичаше, а лошите я преследваха, за да я убият.

Тракащ шум привлече вниманието ѝ. Фил бе занесъл всички чаши и чинийки в кухнята. Внезапно я осени една мисъл. Тя не беше

сама. Фил бе с нея. Той се бе закълел да я защитава. Сърцето ѝ се изпълни с нежност и топлина.

След това я осени друга мисъл и сърцето ѝ се сви. Карл също я бе защитавал и това му бе коствало живота.

Ванда не можеше да причини това на Фил. Със силната болка, която кънтеше из цялото ѝ тяло, тя знаеше със сигурност, че го обича. Затова не можеше да позволи да му се случи нещо.

— Ти... — Тя прочисти гърлото си. — Не е нужно да чистиш след нас.

— Всъщност трябва. — Той постави съдовете в миялната. — Не може да оставим следи, че сте били тук. Трябва да тръгнем скоро. Ако решат да потвърдят смъртта ти, първо ще дойдат тук.

Тя се нуждаеше от място, където да се скрие. Но къде? Бе прекарала по-голямата част от живота си в Америка на сигурно място в харема в Ню Йорк. Не можеше да се скрие в Лондон при приятелките си от бившия харем, без да ги изложи на опасност. Не можеше да се скрие в Тексас при Маги, без да застрашава цялото ѝ семейство.

— Не мислиш, че градската къща е безопасна?

— Не — Фил се приближи към нея. — Бунтовниците знаят за нея. Има добра алармена система, но това няма да ги спре да нахлуят вътре.

— Роматех?

— Всички сгради на Роматех са в опасност — Фил извади телефона от джоба си. — Хауърд има хижа в планината Адирондак. Бил съм там няколко пъти за... за да ловувам. Ще се обадя и телефонният секретар ще се пусне. Тогава може да се съсредоточиш върху съобщението на Хауърд и да ни телепортираш там. Става ли?

— Не.

Фил се спря на средата на номера.

— Какво?

Ванда се изправи.

— Няма да отида с теб.

Той присви очи.

— Не ти давам право на избор.

Тя вдигна брадичката си.

— Аз съм тази, която ще извърши телепортирането. Мога да отида, където поискам. Сама.

Той пристъпи към нея.

— Къде ще отидеш?

Тя сви рамене.

— Аз... познавам Карпатите много добре.

— Планираш да се криеш в пещери? Звучи много удобно.

— Щом заспя, няма голямо значение дали съм на мръсната земя, или на мек матрак.

Той се приближи още повече.

— И кой ще те пази през деня?

— Никой — Тя затегна камшика около кръста си. — Преди оцелях така. Мога да го направя отново.

Челюстта му се раздвижи и той стисна зъби.

— Преди си била сама, но сега не си.

— Бях сама, защото Карл загина, защитавайки ме. Няма да позволя това да се случи и с теб.

— Няма да се случи. Аз съм доста по-костелив от Карл.

— Ти не го познаваше...

— Знам достатъчно! И няма да ти позволя да минеш през това сама.

— Нямах избор.

Тя претърси паметта си за разположението на някоя пещера в Карпатите.

Той я сграбчи за раменете.

— Не прави това. Там може да е ден.

По дяволите! Можеше и да е прав. Да се телепортира на изток, бе доста рисковано.

— Няма да е светло в пещерата.

— Колко време е минало, откакто си била там? Повече от петдесет години? Пещерата може да се е променила. Можеш да свършиш телепортирана в някоя скала.

Тя преглътна трудно.

— Ще се телепортираш в хижата и ще ме вземеш със себе си. — Той набра номера. — Край на дискусията.

Тя го погледна.

— Винаги ли си толкова заповеднически настроен?

— Когато става въпрос за безопасността ти, да. — Фил я хвана здраво и вдигна телефона до ухото ѝ. — Направи го!

Ванда се съсредоточи върху записаното съобщение и след няколко секунди се материализира в една тъмна стая. Фил я пусна и прибра телефона си. Тя огледа кафявите стени и сивите камъни на огромната камина. Лунната светлина се процеждаше през прозореца и осветяваше... очи.

Тя ахна и се завъртя, търсейки Фил. Той се движеше през кухнята към задната врата.

— Фил?

— Тук съм — каза той и включи осветлението.

Тя се обърна към очите. Главата на една сърна бе закачена на стената, а над камината висеше огромна глава на лос. Някакъв вид диво прасе с бивни висеше над етажерката с книги.

— По стените има умрели животни.

— Това е ловна хижа.

Тя потрепери.

— Те ме наблюдават. — И казваха ти си следващата. — Изненадвам се, че нямате меча кожа като килим на пода.

Той трепна.

— Хауърд не би си паднал по това. И те не те гледат, защото очите им са стъклени.

Фил отвори хладилника и погледна вътре.

— Предполагам, че двамата с Хауърд сте ги убили?

— Да. — Той остави бутилка на тезгяха и я отвори. — Ние сме... ловци.

Ванда уви ръце около себе си. Някога и тя бе ловец. Беше започнала като използваше силите си да се телепортира, за да ловува за баща си и братята си в затворническите лагери. Но тогава бе видяла ужасяващата жестокост и нещо в нея се прекърши. Вместо да ловува за тези, които обича, тя ловуваше онези, които мразеше — пазачи на затворени нацисти. Един вампир трябваше да се храни всяка вечер, затова защо да не го прави и да се отървава от чудовищата в същото време?

Но Йедрек Янов бе разкрил плана ѝ и тя се бе превърнала в плячката.

Ванда приседна отстрани на един кафяв кожен диван.

— Малко съм чувствителна на тема лов.

— Тук си в безопасност. — Фил отпи. — Само Хауърд, Конър и аз знаем за това място.

— Това е добре.

Тя се огледа наоколо.

На облегалката на дивана имаше ръчно изтъкано одеяло с индиански мотиви. Диванът гледаше към камината, а пред него имаше масичка за кафе, цялата надраскана и с петна от чаши. Стар фотьойл и лампа стояха близо до етажерката за книги. Имаше стълбище, което водеше към тавана. Тя можеше да види няколко легла там, всичките покрити с шарени завивки.

Фил все още беше в кухнята, отпивайки от бирата си. Топлината от експлозията трябва да го е направила жаден. Наблизо имаше дървена маса и столове, поставени върху плетен килим.

Ванда пое дълбоко въздух и се опита да се убеди, че тук наистина бе в безопасност.

— Има ли някаква синтетична кръв в хладилника?

— Не. Гладна ли си?

— Не сега, но обичайно хапвам преди зората и ще бъда много гладна, щом се събудя.

— Ще уредя доставка, щом докладвам на Конър. Трябва да се уверя, че Финиъс е стигнал невредим до Роматех.

Тя се зачуди дали Фил щеше да има неприятности, защото бе избягал с нея, вместо да се върне в Роматех.

— Къде ще спя? Тук има ли мазе?

— Има, но е с прозорци — той отвори една врата под стълбището. — Когато Конър идва тук, обикновено спи в килера.

— Ох. Добре.

Фил се усмихна и се върна в кухнята. Взе фенерче от един шкаф.

— Ще проверя околността. Чувствай се у дома си.

Той излезе през задната врата.

Въздишайки тежко, тя погледна към мъртвата сърна.

— Животът е кофти, а?

Ванда провери резето на входната врата. Някой Бунтовник можеше просто да се телепортира вътре, за да я убие, но резето поне щеше да спре всякакъв опит за отмъщение на сърни или лосове.

Килерът под стълбището бе изненадващо просторен. Беше празен, с изключение на един ред с етажерки в единия край. Тя дръпна

едно одеяло и юрган от един рафт и ги разстла върху дървения под. След това се разходи из малката кухня. Върху сушилнята имаше натрупани малко чисти дрехи: фланелено долнище от пижама, тениски, синя хавлия за баня.

Близката врата водеше до банята. Тя взе хавлията и се заключи вътре. Погледна към огледалото над тоалетната масичка. Нищо. Единственото нещо, което можеше да види отразено в него, беше ваната с лапи на мечка зад нея. Ванда свали ботушите си. Господи, как мразеше огледалата. Те я караха да се чувства като... нищо. Малка и негодна за нищо.

Мисля, следователно съществувам, напомни си тя. Имаше чувства, надежди, мечти — точно като жив човек.

Но мечтите ѝ току-що бяха разбити. Очите ѝ се овлажниха с непролети сълзи.

Тя разви камшика си и свали гащеризона си. Докато ваната се пълнеше с топла вода, тя изпра бельото и сутиена си в мивката. Преметна ги да съхнат върху стойката за хавлията.

Настани се в дълбоката вана, позволявайки на топлата вода да достигне до измръзналите ѝ кости. Затвори очи, надявайки се да се отпусне, но умът ѝ бе изпълнен с образи на дим и огън.

Беше обичала този клуб. Беше го проектирала, бе избрала мебелите, беше го декорирала. Тя прослушваше танцьорите и бе наела сервитьорите. Той бе убежището ѝ от жестокия свят. Място, където контролираше всичко и всеки правеше това, което тя наредеше. Той бе светилище, където никога не се налагаше да се чувства малка и никога не усещаше болката от миналото си.

По бузите ѝ се плъзнаха сълзи. Какво щеше да прави сега? Щеше да прекара остатъка от вечността, криейки се, треперейки от страх, без да има какво да прави, освен да преживява отново и отново ужасите на миналото си?

Ванда насапуниса опърлената си коса, след това се потопи във водата, за да я изплакне. Лицето ѝ бе изгоряло и вината беше нейна. Не трябваше да чака толкова дълго, за да телепортира Фил и себе си от опасността. Но не беше повярвала напълно на историята за бомбата. Как, по дяволите, той можеше да знае, че бе в шкафа ѝ с документите?

Тя излезе от ваната, изсуши се и облече хавлиената роба. Бе очевидно, че е изработена за мъж. Шевът на раменете висеше чак до

лактите ѝ, а ръкавите скриваха пръстите ѝ. Нави ръкавите и я върза стегнато около кръста си. Хавлията бе изработена за широки мъжки гърди, затова тя сви яката навътре в опит да прикрие бюста си.

Взе камшика си и влезе в кухнята. Светлините бяха изгасени, а в камината гореше голям огън. Тя пушна камшика си на масичката за кафе. Дали Фил се опитваше да направи мястото да изглежда романтично? На полицата над камината имаше запалени свещи. А лосът, който висеше преди малко там, го нямаше. Тя се огледа наоколо. Сърната и дивото прасе също бяха изчезнали.

Една врата се отвори и тя забеляза Фил на най-горното стъпало на стълбата, водеща към мазето. Той изключи осветлението, след това влезе в основната стая.

Усмихна се и сините му очи заблестяха, щом я погледна.

Коленете ѝ омекнаха, но тя го прикри като внезапно седна на дивана и прокара ръка през късата си мокра коса.

— Какво стана с животинските глави?

— Преместих ги в мазето. Реших, че няма да имаш нищо против.

— Не.

Тя сви крака под себе си на дивана и оправя хавлията си, за да е сигурна, че бе покрита.

Той се приближи по-близо, все още гледайки я и все още усмихвайки се.

— Проверих наоколо. Заплашват ни две ожесточено изглеждащи миещи мечки, които живеят под една ръчна количка — погледът му се премести към масичката за кафе. — Слава на бога, че камшикът ти е тук.

Тя знаеше, че той се опита да разведри настроението, но малкото сълзи, които бе проляла в банята, бяха само върха на това, което чувстваше като огромен айсберг в гърдите си. Извърна глава, за да не може той да види сълзите в очите ѝ.

— Обадох се на Конър, за да му съобщя, че сме тук. Той беше облекчен да разбере, че си в безопасност.

Тя отвори уста да подхвърли някоя хаплива забележка за Конър, но бе прекалено изморена, за да измисли някоя.

— Финиъс ще дойде преди зазоряване, за да ти донесе синтетична кръв — продължи Фил. — Така че все пак няма да ти се наложи да ме ухапеш.

Тя кимна. Заля я облекчение, заплашвайки сълзите ѝ да надделеят. Само ако Фил направеше нещо ужасно, тогава тя можеше да му се развика и да избухне. Трепна вътрешно. Това ли бе правила през всички тези години? Осланяше се на гнева, за да не се занимава с истинските чувства?

— Ванда. — Той изчака, докато тя не погледна прикрито към него. — Съкровище, всичко ще е наред.

Сълзи опариха очите ѝ и тя бързо погледна настрани.

— Ще отида да се измия.

Тя чу как вратата на банята се затвори. По дяволите, нямаше да плаче. Какъв беше смисълът? Изправи се и започна да марширува до кухненската маса и обратно. Нямаше нищо, което да разсее ума ѝ от неприятностите. Нямаше телевизор. Нямаше компютър.

Ванда се спря пред етажерката с книги. Как да изкормим риба в пет лесни стъпки. Препариране на животни за начинаещи. Любовен роман? Издърпа книгата и се загледа в полуголата двойка на корицата. Усмихна се на себе си, чудейки се, кой бе донесъл тази книга в хижата. Хауърд, Фил или Конър? Може би те четяха любовните сцени, за да извлекат някои напътствия. Не че Фил се нуждаеше от някаква помощ в тази насока.

Беше невероятен: толкова силен, толкова секси... Беше я накарал да се разтопи.

— Да не ти е прекалено топло?

Тя подскочи и се обърна към гласа му. Той тъкмо бе излязъл от банята. Беше гол до кръста. Книгата падна от ръцете ѝ.

Фил кимна към камината.

— Искях да направя мястото по-удобно, но огънят може да е прекалено топъл за юли.

— Той... добре е.

Ванда грабна книгата от пода и я постави на един от по-долните рафтове, хвърляйки един последен поглед към гърдите на героя от корицата. Не можеше да се сравнява. Моделът изглеждаше фалшив. Заел поза. Обезкосмен.

Погледът ѝ се върна отново към Фил. Това вече беше истински гръден кош. Широк в раменете. Кафяви косъмчета, все още блещукащи от банята и къдрещи се, докато изсъхваха. Тънка линия от

косъмчета разделяха коремните му мускули и изчезваха във фланеленото долнище на пижама от плейд, което той носеше.

Той тръгна към нея, носейки нещо в ръка.

— Намерих нещо в банята, което може да те накара да се почувстваш по-добре.

Дали му трябваха батерии?

— Какво е?

Той ѝ показва прозрачна бутилка, пълна със зеленикава течност.

— Това е алое вера. Помага при изгаряния.

— О — тя докосна лицето си. — Ще се излекувам по време на съня.

— Което ще е след около седем часа.

Фил седна на дивана и потупа възглавницата до себе си.

Ванда приседна на ръба и вдигна ръка, за да вземе шишенцето. За нейна изненада той не ѝ го подаде. Изстиска малко в ръката си и остави шишенцето на масичката за кафе до камшика ѝ.

— Не мърдай.

Той се приближи, след това намаза малко от лосиона по брадичката ѝ с пръст.

— Мога да го направя и сама.

— Не можеш да видиш къде си изгорена — отвърна той и намаза малко върху челото ѝ.

Наистина го усещаше прекрасно хладно.

— Сигурно изглеждам ужасно.

— За мен винаги си красива. — Той намаза малко от лосиона по бузите ѝ. — Плакала си.

Самото споменаване на сълзите върнаха ужасните неща обратно в очите ѝ.

— Изгубих всичко — клуба си, приятелите си...

— Приятелите ти все още ги е грижа за теб. Не си ги изгубила.

Той намаза малко лосион върху носа ѝ.

Тя подсмръкна.

— Изгубих клуба си. Той беше всичко за мен.

Фил разтри ръцете си една в друга, за да ги намаже с алое вера, след това прокара длани по гърлото ѝ.

— Той не беше всичко.

— Да, беше. Сама го създадох. Аз вземах всички решения. Бето мое творение. Беше... свършен. — Ръцете му също бяха свършени.

— Носеше ти голямо чувство за реализация.

— Да. Точно. — Ванда се радваше толкова много, че той я разбираше. — Аз бях щастлива там. Чувствах се... в безопасност и сигурна.

Фил се облегна назад на дивана.

— Клубът беше от тухли и хоросан, дърво и цимент — нищо повече.

Тя се вкамени. В крайна сметка той не я разбираше.

— Изобщо ли не ме слушаше какво ти говорех?

— Чух те. Чувствала си се реализирана. Била си щастлива и в безопасност. И всички тези чувства са били свързани с клуба.

— Да.

По бузата ѝ се плъзна една сълза.

— Ванда, клубът не притежава чувствата ти. Те са в сърцето ти. — Фил избърса сълзата. — Нищо — нито Бунтовниците, нито експлозията или пък огъня — не може да вземе чувствата ти от теб.

Айсбергът в гърдите ѝ се разтопи и по лицето ѝ започнаха да се спускат още сълзи.

— Знаеш ли какво виждам, когато те погледна?

— Откачена нежива жена с пурпурна коса и злобен характер?

Той се усмихна и прокара пръсти през мократа ѝ коса.

— Виждам красива млада жена, която е умна и смела и може да постигне всичко, което реши.

— Мислиш ли, че мога да бъда щастлива?

— Знам, че можеш.

Още сълзи се изплъзнаха от очите ѝ.

— Казваш прекрасни неща, Фил.

Той целуна сълзите ѝ.

— Всъщност аз съм повече мъж на действието.

Тя можеше да си представи какво действие има предвид.

— Фил, ако нещо се случи с теб, това ще ме убие.

— Аз ще съм добре. — Той целуна челото ѝ. — Довери ми се.

— Затова се отказах от помощта ти, нали знаеш. Не съм неблагодарна или упорита. Просто аз... аз...

Фил целуна върха на носа ѝ.

— Започнала си малко да ме харесваш?

— Да. — Ванда усети как лицето ѝ отново гори. — Само малко.

— Добре. — Той взе индианското одеяло от дивана и го постели на пода пред камината. — Аз също те харесвам малко.

Погледът ѝ се сведе към издутината в долнището на пижамата му.

— И въпреки това го показваш по такъв голям начин.

Фил се ухили.

— Ела тук. Искам да целуна някои части от теб, които нямат вкус на алое вера. — Сините му очи горяха. — Сигурен съм, че ще успея да открия точното място.

Знаеше, че може. Тя заобиколи масичката за кафе и застана пред него.

Той докосна бузата ѝ.

— Ванда, обичам те.

Сърцето ѝ се разтвори.

— Фил... — Тя обви ръце около врата му. — Какво ще правя без теб?

Беше се влюбила. Не бе искала, но той беше прекалено неустоим. И прекрасен. И секси.

— Ще се любиш ли с мен? Сега?

— Мислех си, че никога няма да попиташ — отвърна той и сведе глава надолу.

ГЛАВА 14

Ванда се наведе към Фил, докато той я целуваше. Това беше бавна, спокойна целувка. Нямаше съмнение, че той възнамеряваше да я люби бавно и старателно. Но ритмичното движение на езика му срещу нейния, усещането за меката му кожа под търсеците ѝ ръце и земната му мъжествена миризма изпълваха сетивата ѝ и караха костите ѝ да се топят, сърцето ѝ да бие като полудяло, а желанието ѝ да излиза от контрол.

Тя заби пръсти в гърба му и се изви към него. Притисна бедра към слабините му, търкайки се в твърдата му дължина. Болезнената празнота между краката ѝ стана още по-силна и настоятелна.

Да върви по дяволите бавното правене на любов. Можеха да го направят по този начин втория път. Или третия.

Ванда прекъсна целувката.

— Нека да се захващаме с това.

Тя се забори с колана на хавлията си. Всичко беше оцветено в червено, така че тя знаеше, че очите ѝ са почервенели.

— Съкровище, страшно харесвам нетърпението ти, но първо трябва да поговорим.

— Сигурно се шегуваш.

Ванда свали хавлията си и я хвърли на пода.

Фил си пое рязко въздух.

— Мили боже, красива си.

— Благодаря ти. — Тя забеляза, че изглеждаше още по-възбуден.

— Стига приказки.

Сграбчи ластика на долнището на пижамата му.

Той улови китките ѝ, за да я спре.

— Наистина трябва да поговорим.

— Защо? — Ванда издърпа ръцете си от хватката му и го погледна. — Зарязваш ли ме?

— Не! Аз те обичам. Искам да прекарам живота си с теб.

Сърцето ѝ се извиси.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

— Тогава какъв е проблемът? Не мога да забременея. Нямам болести. Прекрасното ти тяло няма да бъде наранено по никакъв начин. — Тя взе камшика от масичката за кафе. — Освен, разбира се, ако ме ядосаш.

Той се разсмя.

Ванда изпуфтя.

— Това се предполагаше, че ще те изплаши и ще те накара да се подчиниш. Камшик или личен любовен роб — какво ще бъде?

Сините му очи блеснаха.

— Не е нужно да ме заплашваш. С удоволствие ще предлага услугите си.

Ванда хвърли камшика си на масичката.

— Тогава спри да говориш и ме целуни. Накарай ме да викам. Това е заповед.

Той запристъпва от крак на крак.

— Първо трябва да ти призная нещо.

Ванда изръмжа от чувство на безсилие.

— Спомняш ли си как каза, че нацистите са изпратили вълци след теб?

Тя замръзна. Кожата ѝ настръхна въпреки близкия огън.

— Не искам да говоря за това. — Тя не можеше да позволи Фил да научи. Той никога нямаше да погледне отново към нея по същия начин. — Миналото си отиде. Няма смисъл да говорим за него.

— Но това...

— Не! Ти ме обичаш, нали? — Сълзите отново бликнаха от очите ѝ. — Не се ли предполага, че любовта е достатъчна?

Той потърси очите ѝ.

— Надявам се да е така.

— Така е. — Ванда уви ръце около него. — Моля те. Просто ме вземи такава, каквата съм. Обичай ме.

— Наистина те обичам. Повече от всичко друго.

— Добре — отвърна тя и дръпна долницето му надолу. — Тогава побързай.

— Имаме цяла вечер. Не ме карай да бързам.

Но той беше готов. Толкова готов.

— Искам те — каза тя, протегна се и го докосна.
— Почакай малко.
Той я положи на пода и тя веднага обви крака около кръста му.
— Любовни робе — Ванда повдигна бедра, за да се отърка в него, — вземи ме сега.
Той бутна бедрата ѝ надолу.
— Не сега.
— Да, сега. Какво в термина любовен роб не ти е ясно?
Той се подсмихна.
— Аз пръв признах любовта си. Затова първият път е за мен.
— Ще се редуваме?
— Да. Аз съм първи.
Тя потисна една усмивка. За любовен роб той беше много властен. Но дори и малката им битка за надмощие я възбуждаше.
— Мислиш си, че ти командваш тук?
— Знам, че съм аз — отвърна той и издърпа колана от хавлията ѝ.
— Може би аз просто те оставям да мислиш така. — Ванда се намръщи, когато той уви колана около китките ѝ. — Какво правиш?
— Възнамерявам да те изследвам старателно. Няма да мога да го направя, ако не спреш да ме караш да бързам.
Фил издърпа ръцете над главата ѝ и върза краищата на колана за крака на масичката за кафе.
Тя дръпна колана и се усмихна. Той я бе вързал толкова хлабаво, че можеше да освободи ръцете си, когато поиска.
— Та, кой те направи шеф?
— Аз. Чувствай се свободна да изложиш оплакванията си.
— Ще го направя. Ти... ти си... — Остана без въздух, когато езикът му погъделичка врата ѝ. — Ти си арогантен.
— Ммм-хмм.
Той си прокара път надолу към гърдата ѝ с облизвания.
— Ти си неандерталец — потрепери Ванда, когато езикът му обиколи зърното ѝ. — Нахакан и напълно про... про...
Фил пое зърното ѝ в устата си.
— Противен!
Той подръпна втвърдилото се връхче и тя изстена.
Болката между краката ѝ стана още по-отчаяна.

— Фил, моля те.

— Нали не ме умоляваш? — попита той и захапа корема ѝ.

— Никога.

— Добре, защото това няма да ми повлияе. Все още е мой ред и не съм свършил с теб — отвърна той и плъзна два пръста в нея.

Ванда подскочи.

— Толкова си влажна. — Фил завъртя пръстите си. — Толкова красива.

Тя се задъха, останала без въздух. О, господи, усещането беше толкова хубаво.

Краката ѝ се стегнаха. Бедрата ѝ се повдигнаха.

И пръстите му се оттеглиха. Издигащото се кресцедо се прекърши и спадна.

— Акх! — Ванда никога не се бе чувствала толкова отчаяна. — Какво беше това?

— Довери ми се.

Той се наведе между краката ѝ.

Тя изпищя от усещането за езика му. Той я гъделичкаше и закачаше, засмукваше и захапваше.

Напрежението се завърна с пълна сила, отнемайки дъха ѝ. О, господи, така ли щеше да прекара своя ред той, това можеше да продължи цяла вечер. Дори две седмици. Погледът ѝ се замъгли. Ушите ѝ бучаха. Всичките ѝ чувства и мисли се съсредоточиха върху порочната му уста.

Ванда извика, когато огромна вълна разтърси тялото ѝ. Тя се изви, забравила всичко друго, освен невероятния трепет.

Ахна, когато той внезапно проникна в нея.

— Фил — простена тя и освободи ръцете си от колана. — Да не се опитваш да ме убиеш?

Той се усмихна и я целуна по челото.

— Дръж се, съкровище. Все още е мой ред.

След няколко часа Фил лежеше по гръб в задоволен унес.

— Фил — прошепна Ванда в ухото му.

Той изстена. Пак ли беше негов ред? Бе изгубил бройката. След последния път, когато бе негов ред, той мислеше, че е напълно

изразходван. Бе полузаспал, когато тя беше започнала да го масажира с топла, влажна кърпа. Ванда бе толкова нежна, че той беше потънал в сънено, полувъзбудено състояние.

Но тогава тя го бе поела в устата си. На мига Фил бе напълно буден и възбуден. Тя го измъчваше, докато той не се замоли за милост, и тогава го възседна. Не знаеше, кое е по-вълнуващо: усещането за топлината ѝ, плъзгаща се нагоре-надолу по пениса му, или да я наблюдава да прави любов с него. Той обожаваше да гледа изражението ѝ, зачервената ѝ кожа, подскачащите ѝ гърди. Той се наслаждаваше да слуша тихите ѝ стонове и дрезгавите ѝ викове. Никога не бе преживявал нещо толкова прекрасно и еротично.

Тя почти го бе убила.

— Фил — прошепна тя отново.

Той изстена.

— Заспа. Вече е четири сутринта.

— Хубаво. — Той отвори очи, но те веднага се затвориха. — Аз спя през нощта. През деня те пазя.

— Знам. Но всички тези упражнения отвориха апетита ми.

— Много хубаво — отвърна Фил и отново се унесе.

— Фил.

— Ммм.

— Гладна съм.

Ванда прокара пръст по сънната му артерия.

Очите му се отвориха мигновено.

Тя се ухили.

— Сигурна бях, че това ще привлече вниманието ти. Щях да се обадя на Конър, но си мислех, че трябва първо да ти кажа, в случай че някой от момчетата се телепортира тук със синтетичната кръв и те види заспал гол на пода.

Той седна.

— Виждам какво имаш предвид. — Щеше да е ясно, че двамата с Ванда са се занимавали със забранени дейности. Примигна, за пръв път забелязвайки, че тя носи фланелени панталони и мъжка тениска. — Облечена си.

— Да. Открих тези дрехи в сушилнята. И си взех нов душ. Вампирите наистина имат много добре развито усещане за миризма.

Върколаците също, а миризмата на Ванда бе навсякъде по него.

— По-добре да се измия.

Той се забърза към банята, за да се изкъпе.

Когато излезе с кърпа, увита около бедрата си, откри, че тя бе заредила пералнята с одеялата и всичко друго, което миришеше на секс, и се разхождаше из стаята.

— Мисля, че събрах всичко. Не искам да те изгубя като моя охрана. Ако Конър разбере какво правим, може да те назначи някъде другаде.

— Тогава ще напусна. — Фил откри последната тениска и чифт фланелени панталони в сушилнята. И ги облече. — Няма да те изоставя.

— Фил... — Тя го погледна с толкова много любов в нежните си сиви очи. След това очите ѝ се преместиха на врата му. Взорът ѝ заблестя и тя се обърна. — Обади се, моля те.

— Добре.

Той не се страхуваше от зъбите на Ванда, но знаеше, че ако го ухапе, ще осъзнае, че вкусът му не е като на обикновен човек. Не това бе начинът, по който искаше тя да разбере истината. По-рано се беше опитал да ѝ каже, но тя бе отказала да го чуе.

Фил беше на половината път до банята, за да вземе телефона, който бе оставил в панталоните си, когато се сети, че в хижата нямаше добро покритие. Щеше да е опасно някой вампир да се телепортира тук, използвайки нестабилната връзка. Отиде до телефона на кухненския плот и набра номера на офиса на охраната в Роматех.

Конър отговори.

— Как е там?

— Тихо. Ванда е гладна, затова може да приемем доставка.

— Ще изпратя Финиъс. Очаквай обаждането му след няколко минути — отвърна Конър и затвори.

Фил се намръщи, докато оставяше слушалката.

— Нещо не е наред ли? — попита Ванда.

— Конър изглежда по-... рязък от обикновено. Сигурно става нещо. Ще разберем, когато дойде Финиъс.

Ванда кимна и тръгна към камината. Огънят беше утихнал, оставяйки няколко светещи въглена в пепелта.

Телефонът иззвъня и той вдигна слушалката.

— Здравсти, Финиъс. Радвам се, че си се измъкнал от клуба.

От ехото на гласа му Фил разбра, че е на високоговорител. Той продължи да говори, за да може гласът му да насочва Финиъс към правилното място. Щом младият вампир се появи, носещ голяма картонена кутия, Фил затвори.

— Здравсти, брато. — Финиъс остави кутията на кухненския плот и се обърна да поздрави Ванда. — Леле, маце, изглеждаш леко препечена.

Тя го погледна раздражено.

— Много ти благодаря. — Изражението ѝ се смекчи, когато приближи кухнята. — Всъщност наистина искам да ти благодаря. Не само, че донесе храна, но и че помогна на всички да се измъкнат от клуба.

— Няма проблем — отвърна Финиъс. — Съжалявам за взривяването. Знаеш ли, охранителят ти наистина беше бесен. Настоя да се телепортира заедно с мен в Роматех, за да предложи услугите си в борбата срещу Бунтовниците. Ангъс го нае с удоволствие.

— Сега Ангъс в Роматех ли е? — попита Фил.

— О, да! — Финиъс отстрани пластмасовия калъф от кутията и го постави пред Фил. — Това са някои оръжия, които Конър искаше да имаш.

— Добре — Фил отвори калъфа и откри два пистолета и доста пълнители.

— Ще ми се да можех да ти донеса няколко сребърни куршума — каза Финиъс, — но не мога да се телепортирам с тях.

— Разбирам. — Фил зареди пълнителя в единия от пистолетите.

— Ами храната ми? — Ванда погледна в кутията.

— Точно тук, госпожице Тости^[1].

Финиъс започна да вади бутилки синтетична кръв и да ги подрежда върху плота.

Ванда сграбчи една, отвори я и изпи съдържанието ѝ на един дъх.

— Леле, бейби. — Финиъс погледна развеселен към Фил. — Чудя се защо ли е толкова гладна?

Фил не му обърна внимание и прибра останалите бутилки в хладилника.

Финиъс поглеждаше ту към Фил, ту към Ванда.

— Еднакви костюми на дървосекачи. Колко... интересно.

Ванда остави празната си бутилка на плотта.

— Млъкни, доктор Фанг, преди да стана креативна с тази бутилка.

— Оу, извратено — ухили се Финиъс. — Харесва ми.

Фил зареди и другия пистолет, дръпна предпазителя и го подаде на Ванда.

— Някога използвала ли си един от тези?

— Не. — Тя огледа предпазливо оръжието, след това погледна саркастично към Финиъс. — Но знам накъде да се прицеля за упражнение.

— Оу, извратено и необичайно — намигна й Финиъс.

— Ще станеш ли сериозен? — изръмжа Фил. Той отново подаде пистолета на Ванда. — Това ти е необходимо.

Тя го взе с неохота.

— Предпочитам камшика си.

Финиъс изсумтя.

— Обзалагам се, че е така.

— Трябва ли да избия зъбите ти? — изръмжа Фил.

— Добре де, добре. — Финиъс вдигна ръце, сякаш се предава. — Любовния доктор просто се забавлява малко, това е всичко. Нещата са толкова... мрачни в Роматех. Тук, във вашето любовно гнездо, е много по-хубаво.

— Това е ловна хижа — поправи го Фил.

— Фил и Хауърд са ловци. — Ванда отиде до масичката за кафе и остави пистолета до камшика си. — По стените беше пълно с глави на трофеите им, но Фил ги премести в мазето, защото не ги харесах.

— Да, знам какво си направил — измърмори Финиъс. Когато Фил го удари с лакът, той прошепна: — Не се притеснявай, брато. Няма да кажа на никой.

— Хм, това е странно. — Ванда се завъртя, оглеждайки се из хижата. — Тук не виждам никакви ловни пушки. Как сте убили тези животни?

Фил трепна вътрешно. Не бяха необходими никакви пушки. Една напълно превърнала се мечка и един вълк можеха да убиват по старомодния начин.

Финиъс изпусна бавна, подсвиркваща въздишка и погледна знаещо към Фил.

Последният прочисти гърлото си.

— Хауърд никога не държи пушки тук. Някой може да влезе и да ги открадне.

— Оу. Ясно.

Ванда приседна на страничната облегалка на дивана очевидно доволна от отговора му.

— Е, какво става в Роматех? — смени темата Фил.

Финиъс премести празната кутия на пода.

— Ангъс пристигна преди няколко часа. Той превърна конферентната зала срещу офиса на охраната във военна стая.

— Военна стая? — попита Ванда изненадана.

— Има голяма вероятност нещата да ескалират — обясни Фил.
— Особено сега, когато Касимир е в Америка.

Тя направи физиономия.

— Защо не можа да остане в Източна Европа? Там висят всички откачени вампири.

Фил трепна. Трябваше да каже на Ванда, че откаченият вампир Зигизмунд, също бе тук.

— Има смисъл в това Касимир да дойде в Америка. Той иска да унищожи всички модерни, хранещи се от бутилка вампири, а тук живеят повечето от тях. Основната им база е тук.

Финиъс кимна.

— Ангъс каза същото.

— Е, водачът им може да е тук, но последователите... — Ванда изстена. — Видя ли онези момчета на партито миналата нощ? Когато помислиха, че Финиъс е отровен от Бунтовниците, откачиха и искаха да избягат. Нашата страна е група от ревльовци!

Финиъс се стегна.

— Аз не съм ревльо.

— Нито пък аз. Имаме достатъчно добри бойци — настоя Фил.

Но знаеше, че Ванда има право. Вампирите, които бяха избрали да пият от бутилираната кръв, го правеха, защото не харесваха да нападат смъртните. В самата си природа бяха мирни, подчиняващи се на закона създания.

Последователите на Касимир, от друга страна, бяха агресивни и опасни. Убийци и гангстери като смъртни, жестоката им природа се бе влошила след превръщането им във вампири. Дай на един престъпник

свръхскорост, сила и способност за контрол над съзнанието и резултатът бе ужасно чудовище с алюзията за величие и непобедимост. Как добрите вампири можеха да се надяват, че ще ги победят? Но ако не го направят, нямаше да има кой да спре Бунтовниците да тероризират света. Добрите вампири трябваше да се бият, без значение дали им харесва, или не, не само заради оцеляването си, но и за да защитят света на смъртните.

Фил отиде до задната врата и обу чифт гумени ботуши.

— Не съм проверявал периметъра скоро. Искаш ли да дойдеш?

Той погледна Финиъс, подсказвайки му да го последва.

— Да, разбира се, брато.

Фил се усмихна на Ванда.

— Ще ни отнеме само няколко минути.

Тя кръстоса ръце, намръщвайки се.

— Ясно ми е. Искате да говорите за кървави военни неща, без да плашите малката дама. Е, аз съм минавала през война и преди, нали знаеш. Жилава съм, по дяволите.

Не толкова, колкото претендираше. Фил искаше да може да я вземе в ръце и да целуне бръчките по лицето ѝ, за да ги накара да изчезнат, но не можеше да го направи пред свидетел.

— Веднага се връщаме — каза той и излезе навън с Финиъс.

Изчака няколко секунди на тъмната веранда, докато очите му свикнат с тъмнината. След това слезе по стълбите до алеята, покрита с чакъл. Луната, която бе пълна в третата си четвърт, висеше ниско над тъмния силует на дърветата. Бризът полюшваше клоните, изпълвайки въздуха с аромат на бор.

Фил тръгна по алеята, чакълът пукаше под гумените му ботуши. Финиъс вървеше до него, оглеждайки се в тъмните гори.

— Насам.

Фил се обърна, за да обиколи хижата по посока на часовниковата стрелка. Щом стъпиха на тревата, стъпките им станаха тихи. Той се послуша внимателно и долови птича песен и тичането на малки лапи в шубрака.

— Колко лошо е? — попита той.

Финиъс ритна една шишарка.

— Руските Бунтовници нападнаха градската къща. Там нямаше никой, но алармата се включи в Роматех и докато отидем, те се бяха

телепортирали.

— Страхливци — измърмори Фил.

— Ще останем в Роматех, докато нещата се поуталожат — въздъхна Финиъс. — Ако изобщо се уталожат. Онзи пич Зигизмунд звучи така, сякаш всички сгради на Роматех са в опасност. Ангъс изпрати Микаил, Золтан, Джак и Дугъл по другите сгради, за да подсилят охраната.

Фил погледна към предната веранда на хижата, докато минаваха покрай нея.

— Ще съм ти благодарен, ако не споменавах Зигизмунд пред Ванда. Искам сам да ѝ съобщя новината.

— Тя познава ли го?

— Той е превърнал нея и сестра ѝ.

Финиъс подсвирна.

— Мамка му, брато. Нищо чудно, че почти му откъсна главата. Това беше наистина страхотно, между другото, начинът, по който ръката ти се превърна в лапа.

— Ще съм ти благодарен, ако не споменавах и това.

Финиъс спря.

— Още не си ѝ казал?

— Не. Опитах се, но...

Фил изстена вътрешно. Трябваше да се опита по-упорито. Ванда беше толкова непреклонна в отказа си да говори. Какво се опитваше да скрие от него?

Финиъс поднови обиколката им около хижата.

— Конър иска да ти предам едно съобщение. Дръж косматите си лапи настрана от Ванда, докато я пазиш.

Фил се вгледа в тъмните гори, без да каже нищо.

— Очевидно, предупреждението на Конър идва прекалено късно — измърмори Финиъс.

— Няма да обсъждам това.

Фил заобиколи ъгъла на къщата и тръгна към задната веранда.

— Не е нужно, брато. Любовния доктор усеща тези неща. Освен това ти си животно. Естествено е да действаш като такава — отбеляза Финиъс и изви като вълк.

— Достатъчно — изръмжа Фил. — Това няма нищо общо с животинската ми природа. Аз обичам Ванда. И мисля, че и тя ме

обича.

— Пич, тя дори не те познава. Не и преди да ѝ кажеш истината.
Фил трепна вътрешно.

— Добре. Тук имаш право.

Той можеше само да се надява, че шейпшифтърската му природа няма да има никакво значение. Ванда твърдеше, че любовта му ще е достатъчна. Но тя мразеше шейпшифтърите. И беше ужасена от вълците.

Щом доближиха задната врата, чуха, че телефонът звъни.

— Побързай — той се забърза към вратата. — Предпочитам Ванда да не отговаря.

Финиъс влезе вътре с вампирска скорост и изпревари Ванда до телефона.

— Ало?

Докато Фил заключваше задната врата, той забеляза шокираното изражение върху лицето на чернокожия вампир.

— Как... как се е случило? — попита Финиъс.

Той направи гримаса, докато слушаше отговора.

Ванда се върна до камината, а притеснено изражение бе набръчкало челото ѝ. Тя скръсти ръце с приведени рамене.

— Добре — тихо каза Финиъс. — Веднага идваме.

Той внимателно остави слушалката и се обърна бавно към тях. Все още изглеждаше зашеметен.

— Какво се е случило? — попита Фил.

Финиъс преглътна шумно.

— Сградите на Роматех в Тексас и Колорадо са били бомбардирани. Загинали се четиринадесет вампира. Още са били ранени.

Ванда ахна и притисна ръка към устата си.

Фил усети стягане в гърдите си. През последните няколко години имаше напрежение между Бунтовниците и добрите вампири. Имаше дори и няколко по-леки сблъсъка, но нищо толкова голямо.

Той погледна в другия край на стаята към Ванда. По някакъв начин трябваше да я запази в безопасност. Освен това трябваше и да се бие.

— Войната започна.

[1] игра на думи, в превод от английски *toasty* означава приятно запечен, зачервен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Война.

Ванда потрепери. Кошмарът се бе завърнал с пълна сила. На двадесет и две годишна възраст беше изгубила дома си, семейството си, смъртността си. Войната бе разкъсала живота ѝ на парчета и тя се беше озовала съвсем сама, преследвана и криеща се в пещерите.

И сега, години по-късно, бе изгубила клуба и приятелите си. И отново беше преследвана от Бунтовниците. Още веднъж войната унищожаваше света ѝ.

През нея премина вълна от гняв. Как можеше това да се случва отново? Прокълната ли беше? Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Искаше да удари нещо. Да хвърли нещо. Да крещи.

Сграбчи камшика си от масата. Нека някой от онези Бунтовници я намери. Щеше да свали кожата направо от лицето му. Щеше да убие проклетия... Камшикът ѝ падна на пода.

О, господи, не искаше да убива отново. Какво правеше? Преди беше оставила чудовищата да я достигнат. Беше ги оставила да превърнат нея в чудовище. Не. Сълзи опариха очите ѝ. Никога повече.

— Ванда? — Фил я приближи с тревожен поглед. — Добре ли си?

Каква егоистична глупачка беше. Бе започнала да се самосъжалява, а имаше вампири, които бяха изгубили живота си тази вечер. Четиринадесет загинали. Имаше вампири, които скърбяха. Вампири, които бяха ранени. Гневът ѝ не помагаше на тях или на самата нея.

Тя пое дълбоко дъх.

— Добре съм. Аз... почувствах се наистина разгневена за малко, но...

— Поела си контрол.

Очите на Фил станаха нежни, блестящи от любов.

Сърцето ѝ се изпълни с топлина. Този кошмар беше различен от последния. Този път тя имаше Фил. И не я преследваха вълци.

Финиъс прочисти гърлото си.

— Не ми се иска да прекъсвам нежния момент, но на двамата с Фил ни е заповядано да се върнем за стратегическо съвещание.

Фил се скова.

— Няма да оставя Ванда сама.

— Тя може да дойде, ако желае. — Финиъс се обърна към Ванда.
— Знаеш как да стигнеш до Роматех, нали?

— Не, благодаря — отказа Ванда. — Вие двамата вървете без мен.

— Сигурна ли си? — попита Фил.

Тя се подсмихна.

— Божке, дали трябва да се телепортирам в Роматех, когато лошите момчета залагат бомби във всички сгради на фирмата? Това е доста труден въпрос. Просто ще остана тук.

— Ще се върна преди изгрев — увери я Фил.

— Тогава най-добре побързай и отивай. — Тя погледна към часовника над кухненската мивка. — Вече е четири и половина.

Фил кимна.

— Само минутка, Финиъс. Трябва да облека униформата си. — Той отиде в банята.

Ванда влезе в кухнята и извади две бутилки с кръв от хладилника. Подаде едната на Финиъс.

— Благодаря — каза той, отви капачката и отпи.

— Благодаря ти, че я донесе. — Тя сниши гласа си до тих шепот, така че Фил да не я чуе. — Знам, че подозираш, че двамата с Фил сме... че имаме връзка, но моля те, не казвай на никой.

— Сладка — прошепна Финиъс, — що се отнася до Фил съм затънал до шията в тайни. Устните ми са запечатани.

— Благодаря ти. — Ванда чукна бутилката си в неговата.

Тя се обърна, щом чу вратата на банята да се отваря.

Фил излезе, облечен в униформата на МакКей от панталони в цвят каки и тъмносиня риза.

— Добре, Финиъс. Да вървим.

Тя се усмихна окуражително на Фил, докато той се телепортира с младия чернокож вампир. Веднага след това се почувства самотна без него. Колко бързо и цялостно бе нахлул в живота ѝ.

Отпи от бутилката и се зачуди какви ли тайни пазеше Финиъс. Нямаше начин той да знае най-мрачните ѝ тайни. Никога не ги е признавала пред никой. Значи, трябваше да се отнася за тези на Фил. Дали имаше нещо свързано с него, което тя не знаеше?

Ванда се замисли за първия път, когато го срещна. Той бе висок деветнадесетгодишен студент в колеж с красиви сини очи, бърз ум и чаровна усмивка. Дори тогава около него имаше аура на земна сексуалност, силно подсказваща мъжа, в който щеше да се превърне, и тя бе привлечена от него от самото начало.

Сега на двадесет и седем години, той далеч бе надминал ранните признаци на мъжественост. Излъчваше мъжествена мощ, сила и увереност. Напълно я побъркваше от желание. Вдъхваше ѝ доверие и чувство за сигурност. Но колко добре го познаваше наистина?

Няколко спомена преминаха през съзнанието ѝ: Фил, откриващ бомбата в шкафа ѝ без наистина да я е видял; Фил, хващащ Макс в клуба ѝ и имащ достатъчно сила да притисне вампира към пода. Охранителят ѝ се бе оплакал, че се движел прекалено бързо.

Ванда отблъсна тези мисли. Фил беше мил и прекрасен мъж. Не трябваше да се съмнява в него. Трябваше да бъде благодарна, че той е толкова силен и бърз. Ако не бе открил бомбата, тя щеше да е мъртва; ако не бе убил змията, щеше да е мъртва.

Любовта му към нея бе истинска и красива. И тя се влюбваше в него. Само това имаше значение.

Атмосферата във военната стая бе зловеща. Фил седна до Конър на конферентната маса. Той кимна на останалите седящи на дългата маса: Джак и Лара, Остин и Дарси, Хауърд, Финиъс, Ема, Ласло, Грегори и Карлос — бразилецът шейпшейпшифтър пантера. Няколко допълнителни стола бяха донесени и наредени до стените. Хюго — бившият охранител на клуба на Ванда, седеше до Роби и Жан-Люк, които трябва да се бяха телепортирали от Тексас. Ангъс обикаляше около масата, дълбоко замислен.

В ъгъла на стаята Шон Уилън седеше сам. Като главнокомандващ на екип Колове на ЦРУ, мисията на Шон бе да открие и унищожи вампирите. Тази задача беше станала малко по-сложна, когато дъщеря му Шана се бе омъжила за Роман Драганести, и

още по-сложна, когато членовете на екипа му — Остин и Ема, смениха страните. Погледът на Шон сновеше нервно из стаята.

Фил огледа помещението още веднъж и видя, че Шана и Роман отсъстваха. Той се наведе към Конър и прошепна:

— Ангъс да не е пратил семейство Драганести да се скрият някъде?

— Не — отвърна Конър. — Той пожела, но те настояха да останат. Дугъл и Золтан телепортират ранените вампири тук, а Роман и Шана са в клиниката, за да се погрижат за тях.

— Как Бунтовниците са успели да проникнат в Роматех? — прошепна Фил. — Мислех, че Ангъс затегна охраната.

— Така е — измърмори шотландецът, дочул го. — Удвоихме охраната на земята, но те ни нападнаха от въздуха. Ракети, изстреляни от хеликоптери.

— Военни хеликоптери? — попита Фил.

— Така мислим — отвърна Ангъс, продължавайки да обикаля. — Трябва да са използвали контрол върху съзнанието, за да проникнат в близката военна база.

— Ще информирам военните — заяви Шон Уилън. Щом няколко глави се обърнаха към него притеснени, той вдигна ръце. — Не се притеснявайте. Няма да им кажа за вампирите. Просто ще ги предупредя, че има една радикална група от психологични терористи, вилнеещи наоколо, използващи контрол върху съзнанието, за да проникват в базите. Ще препоръчам пълна изолация, без посетители в базите след залез. Всеки посетител ще бъде застрелван. Може би това ще помогне.

— Благодаря ти, Уилън. — Ангъс стигна до края на масата. — Тогава, нека да започваме. Както всички знаете, две от сградите на Роматех бяха унищожени тази вечер. Един от главните ни приоритети е да подновим производството възможно най-скоро в Тексас и Колорадо. Грегори работи върху това.

Грегори кимна.

— Вече търсим да наемем някои сгради. Все още имаме всички смъртни работници от дневната смяна, така че се надяваме да подновим производството след две седмици.

— Добре. Друг основен приоритет е да опазим в безопасност останалите три сгради на Роматех. Затова сме се обърнали за помощ

към бащата на Шана. — Ангъс посочи към Шон Уилън. — Микрофонът е твой, Шон.

— Благодаря ти. — Агентът на ЦРУ се изправи и се огледа предпазливо из стаята. — Колкото и да ми е мъчно да си имам работа с вашия вид, бях убеден, че един съюз с вас е в най-добрия интерес на живите американци.

— Благодаря ти, Шон — каза Ема, усмихвайки му се.

Той се намръщи към бившата си служителка.

— Свързах се с армията и те се съгласиха да осигурят допълнителна охрана на сградата тук, а също и на тези в Охайо и Калифорния. Също така ще осигурят съоръжение за противовъздушни снаряди, радар и необходимия персонал за поддръжката им. Ще започнат да разполагат екипировката утре.

— Как обясни това на армията? — попита Конър.

— Казах им, че това е рутинно упражнение за предотвратяването на вътрешен тероризъм — отговори Шон. — Което, ако питате мен, си е самата истина. Тези проклети вампири са най-лошите терористи, пред които се е изправяла страната ни. Ако има още нещо, което мога да направя, за да изтрия неживите от лицето на земята, само ми кажете.

В стаята се възцари неловко мълчание.

— Е, много сме благодарни за помощта ти, Шон — здрависа се Ангъс с него. — Сега вероятно ще искаш да посетиш внуците си? Те са отсреща в детската стая заедно с Радинка.

Шон го погледна огорчено.

— Предпочитам да остана тук и да видя какъв е планът ви.

В очите на Ангъс блесна раздражение, преди да посочи към един стол.

— Разбира се. Седни.

Ангъс се върна към обикалянето си.

— Роман е зает да се грижи за ранените, затова не може да обсъди с вас най-новия си проект — откриване на формулата за Беладона. Ласло, знаеш ли дали има напредък?

Ниският химик се изправи.

— Да, сър. Той направи два тест серума. Проблемът, разбира се, е откриване на обект за теста. В най-добрият случай серумът ще

парализира един вампир. В най-лошия... — Ласло хвана едно от копчетата на престилката си и го извъртя. — Може да е фатално.

Конър се облегна в стола си.

— Оу, за щастие, си имаме доброволец. Той чака в сребърната стая.

— Затворникът? — Ласло дръпна копчето си. — Това... това не изглежда много човечно.

— Той не е човек — изсъска Шон Уилън. — Той е чудовище.

Ангъс въздъхна.

— Всъщност тук съм съгласен с теб, Уилън.

— Адът трябва да е замръзнал — измърмори Конър, след което повиши глас. — Поне ще може да използваме за нещо затворника. Не изглежда да има друга информация за нас.

— Чух, че и ти работиш върху нещо ново, Ласло? — попита Ангъс.

— А, да. — Химикът дръпна копчето си. — Виждате ли, снощи на партито говорих с Джак, и той ми каза за устройствата, които от ФБР са сложили в косата на Лара, за да я проследят. За нещастие, Джак е можел да го чуе, затова е трябвало да го махнат. Но тогава Бунтовниците отвлякоха Лара и той не можа да я открие в продължение на дни.

— Да, знаем това — нетърпеливо измърмори Ангъс. — Давай по същество.

Копчето изскочи на масата. Ласло го сграбчи и го пхна в джоба си.

— Тази вечер започнах работа по проследяващо устройство, което ще бъде напълно невъзможно за откриване от вампири и шейпшфтьри. Тогава на всички може да бъде поставено по едно и ако някой бъде отвлечен, бързо ще можем да го спасим.

— Звучи като добра идея, приятел.

Грегори вдигна палци към ниския химик.

Ласло се изчерви.

— Е, аз самият веднъж бях отвлечен, така че знам колко плашещо може да бъде.

— Как точно ще бъде поставяно устройството? — попита Конър.

— Най-вероятно ще бъде поставено под кожата. — Ласло започна да си играе с ново копче. — Раната ще заздравее по време на

съня, така че няма да остане никаква следа от операцията.

— Докъде си стигнал? — попита Ангъс.

— Аз... аз започнах тази вечер. Ще ми бъдат необходими няколко нощи — вероятно една седмица.

— Добре. Късмет — каза Ангъс и посочи към вратата.

Ласло премигна.

— Оу. Разбира се. Благодаря ти. — Той притича през вратата.

— Добре, сега трябва да говорим за стратегията си — продължи Ангъс.

Фил вдигна ръка.

— Току-що ми хрумна нещо. Може да вземем устройството за проследяване на Ласло и да го сложим на Зигизмунд, докато спи, така няма да знае за него, тогава да се престорим, че го местим и без да искаме да му позволим да избяга...

— Дяволите да го вземат — възкликна Ангъс. — Той може да ни заведе направо при Касимир.

В стаята се разнесоха ентузиазирани възгласи.

Шон Уилън скочи на крака.

— Ако открием къде се крие, мога да изпратя специалните части да нападнат Касимир и всичките му последователи, докато спят!

Възгласите спряха. Фил трепна при ужасените изражения на вампирите в стаята. Ако Шон си мислеше, че е напълно приемливо да убие Бунтовниците в мъртвешкия им сън, какво би го спряло да направи това някой ден и с тях?

Ангъс прочисти гърлото си.

— Оценяваме помощта ти, що се отнася до охраната, Уилън. Но що се отнася до убиването на Касимир, предпочитаме да го направим с чест. Лице в лице на бойното поле.

Шон изсумтя.

— Мислите си, че тези чудовища имат разбиране за чест?

— Вероятно не, но ние имаме. — Ангъс се обърна към Фил. — Имаш много добра идея, момко.

— Да, но докато Ласло подготви устройството, има седмица или повече — каза Конър. — Не можем да чакаме тук със скръстени ръце, докато Касимир продължава да ни напада.

Ангъс кимна и поднови обикалянето си.

— Трябва да действаме.

— Ако не можем да открием Касимир, ще го оставим той да открие нас — предложи Джак.

— Капан — измърмори Ангъс. — Продължавай.

— Трябва да заложим капана далеч от Роматех — присъедини се Ема. — Да отвлечем вниманието му от останалите сгради.

Фил кимна.

— Така ще поемем контрол над ситуацията.

— Много добре — каза Ангъс. — Сега ни трябва само стръвта. Зигизмунд не ни ли даде списък с имена на вампири, които Касимир иска да убие?

Фил сви ръце в юмруци под масата. Той не можеше да им позволи да използват Ванда като стръв.

— Ето тук е списъкът. — Конър извади лист от една папка. — Иън и Тони. Те ще го направят.

— Но те са още на медения си месец — възрази Ема. — Няма ли някой друг?

— Золтан и Дугъл — прочете Конър. — Те бяха в сградите, които бяха бомбардирани тази вечер. Имат няколко изгаряния и белези, но ще се възстановят, докато спят.

— Добре — каза Ангъс. — Тогава имаме двама.

— Аз също съм в списъка — вдигна ръка Джак. — Ще го направя.

Годеницата му, Лара, трепна.

— Тогава е най-добре да дойда и аз. Вие момчета, ще имате нужда от дневен пазач.

— Всъщност, Джак, за теб имаме друга задача — каза Ангъс. — Искам Роман и семейството му да бъдат на сигурно място утре вечер. Обикновено Конър и Хауърд са с тях, но мисля, че има повече смисъл, ако ти и Лара ги придружите.

Джак се скова.

— Но аз ще изпусна целия екшън. Аз съм най-добрият фехтовач, който имате. Не се обиждай, Жан-Люк.

Вампирът французин махна ръка във въздуха.

— Вие двамата сте идеалният избор — обясни Конър. — Ти ще ги пазиш през нощта, а Лара през деня. И все още ще сте живи за сватбата си.

Лара изглеждаше облекчена, но Джак беше стиснал зъби.

Конър го погледна със съчувствие.

— Знам как се чувстваш, момко. И аз съм бил там, но да опазим Роман в безопасност, е много важно. Ако успее с Беладоната, това ще е най-доброто ни оръжие в битката с Бунтовниците.

Джак въздъхна примирено.

— Добре. Ще отидем.

Лара хвана ръката му и я стисна.

— Кой друг е в списъка? — попита Ангъс.

— Аз. — Финиъс гордо вдигна ръка. — Доктор Фанг на вашите услуги.

Ангъс се усмихна.

— Много добре, момко.

— Аз също ще отида — заяви Роби. — Трябва да имат подкрепление, някой, който Касимир не очаква.

— Като тайно оръжие — кимна Ангъс. — Добра идея.

— Вижте, момчета — обади се Грегори, — аз не съм воин, но разбирам от маркетинг и публичност. Момчетата от списъка може да стоят на някой хълм цяла седмица, на ако Касимир не знае за това, никога няма да се покаже. Трябва да подготвите сцената и да разпространите новината, без да изглежда нагласено.

Ангъс кръстоса ръце.

— Какво предлагаш?

— Правдоподобен сценарий. — Грегори потърка брадичката си, докато обмисляше ситуацията. — Золтан и Дугъл едва се изплъзнаха от смъртта тази вечер, така че ще е логично да излязат да празнуват. Ще отидат в някой вампирски клуб. Най-популярният е този на Ванда, но той бе разрушен тази вечер. Тя добре ли е?

— Добре е — тихо отвърна Фил.

— Добре — усмихна му Грегори, след това отново стана сериозен. — Що се отнася до вампирски клубове, аз съм бил в повечето от тях. Трябва ни мрачен, западнал клуб, идеален за засада. — Той щракна с пръсти. — Сетих се. „Вампайър Блус“ в Ню Орлиънс.

— Харесва ми — каза Ангъс. — И господарят на сборището там е добър приятел. Колбеър ще ни помогне.

Грегори потупа брадичката си, все още мислейки.

— Ще ни е необходима публичност.

— Какво ще кажете за Корки Кърант? — предложи Ема. — Тя има рубрика с клюки в шоуто си.

— Да, но нека си признаем — каза Грегори. — Дугъл и Финиъс не са знаменитости. Корки няма да се интересува какво правят.

Фил усети тежест в гърдите си. Имаше безпогрешен начин да получат несъзнателното участие на Корки. Той погледна към Конър, а шотландецът го гледаше извинително.

Конър прочисти гърлото си.

— Има още едно име в списъка. Касимир иска Ванда Барковски мъртва, а Корки я мрази и в червата.

Сърцето на Фил се сви в гърдите му. Мамка му! Не виждаше как можеше да я измъкне от това.

Грегори трепна.

— Трябва да има друг начин. Ванда изгуби клуба си тази вечер. Страда достатъчно.

— Но това девойче има дух, нали? — попита Ангъс. — Може да иска отмъщение.

— Тя наистина има проблем с гнева — призна Грегори. — Но ние се опитваме да ѝ помогнем да се пребори с него.

— Гневът ѝ може да е точно това, от което се нуждаем — каза Конър. — Ще я заведем в клуба, ще подшушнем на Корки, че тя ще е там и ще оставим Ванда да вдигне един от известните си скандали. Корки ще го покаже в ефир, тогава Касимир ще осъзнае, че тя е все още жива, и ще се втурне към клуба с надеждата да я убие. И тогава ние ще го убием.

Грегори кимна.

— Това може и да свърши работа, но трябва да се убедим, че Ванда ще е в безопасност.

— Аз ще отида с нея — тихо каза Фил.

— Можеш ли да я убедиш да го направи? — попита Конър.

Фил въздъхна. Имаше ли друг избор?

ГЛАВА 16

Докато Фил се върна в хижата, изгревът почти бе наближил. Финиъс се телепортира обратно в Роматех, оставяйки го насаме с Ванда. Тя сгъваше прането на масата в кухнята. Той забеляза купчината чисти кърпи и дрехи, включително и пурпурния ѝ гащеризон.

Веднага щом Финиъс изчезна, тя обви ръце около Фил, прегръщайки го.

— Липсваше ми.

Той я придърпа към себе си и потърка брадичката си в косата ѝ. Конър бе предложил просто да я покани в Ню Орлиънс на почивка. Нямахше нужда да знае истинския план. Тя можеше да откаже да бъде примамката им, а те бяха прекалено отчаяни да поемат този риск. Това бе война и бе време за отчаяни мерки.

Фил не беше спорил, макар че се съмняваше, че може да подведе Ванда. Сега, когато тя бе в прегръдките му, знаеше със сигурност, че не може да го направи.

— Колко лошо е? — попита Ванда.

— Достатъчно. — Той хвана ръката ѝ и я заведе до дивана. — Бунтовниците са използвали контрол на съзнанието, за да се сдобият с няколко военни хеликоптера. Бомбардирани са две от сградите на Роматех от въздуха.

— О, не. — Ванда седна до нея на дивана. — Какво ще прави Ангъс?

Фил описа плана на Шон да помогне на вампирите. След това обясни плана на Роман да направи Беладона и този на Ласло за проследяващото устройство. Ванда кимна, слушайки внимателно въпреки множеството си прозевки.

Тя примига сънено.

— Наистина се радвам, че имам безопасно място, на което да се скрия, но се чувствам малко виновна, че не правя нищо, за да помогна.

— Тя въздъхна. — Какви ги говоря? Работих със съпротивата в последната война и това беше дяволски страшно.

Фил се поколеба, без да е сигурен как да подходи.

— Господарят на сборището в Ню Орлиънс ни покани да останем с него за няколко нощи.

Ванда се прозя.

— Ню Орлиънс?

— Всеки момент ще заспиш. Нека те заведем в килера.

Той я изправи на крака.

Тя се облегна на него, докато вървеше.

— Винаги съм искала да видя Ню Орлиънс.

— Грегори ми разказа за един клуб, който се казва „Вампайър Блус“. Мисля, че ще го харесаш.

Тя погледна объркано към него.

— Това вампирски клуб ли е? Мислех, че трябва да се крия.

В килера той седна на одеялото и я дръпна до себе си.

— Ванда, трябва да съм честен с теб. Ангъс е отчаян и иска да примами Касимир на светло. Ако успеем да го убием сега, вероятно ще можем да избегнем избухването на войната. Помисли за всички животи, които могат да бъдат спасени.

Тя присви очи.

— Какво става?

— Те искат да идеш в този клуб, за да бъдеш забелязана. Ти си в списъка на Касимир и има голям шанс, ако те види там, да се покаже, за да те довърши. Ще има много мъже, които да те защитават — Финиъс, Золтан, Дугъл, Роби и аз.

— О, господи! — Ванда притисна ръка към гърдите си. — Ще ме използвате за примамка.

— Не искахме. Момчетата искаха да направят това без теб. Някои от тях също са в списъка, но осъзнахме, че ще ни трябваш ти.

— Защо? Какво мога да направя аз?

— Ако ти си там, можем да привлечем вниманието на Корки, за да го обяви в предаването си.

— Защото тя ме мрази. — Със стон Ванда се отпусна на одеялото. — Каква щастливка съм!

— Няма да те обвинявам, ако се ядосаш.

Тя се прозя.

— Прекалено много ми се спи, за да се ядосвам.

Той отметна косата от челото ѝ.

— Наистина съжалявам. Не исках да го правиш, но ако това може да попречи на Касимир да убива още вампири, ще си заслужава. Заклевам се, че ще те пазя. Няма да оставя никой да те нарани.

— Добре. — Очите ѝ се затвориха. — Първото нещо, което ще направя утре вечер, е да ти сритам задника.

Фил се усмихна.

— Уговорихме се.

Красивата му Ванда, толкова умна и смела.

Тя пое дълбок дъх и вече я нямаше.

През Фил премина вълна от паника. Току-що бе наблюдавал как Ванда умира. Ако се провалеше, тя можеше да умре... за постоянно.

До обяд Фил обикаляше из хижата като затворен в клетка звяр. Излезе навън, но гората не го успокои, както ставаше обикновено. Вълкът вътре в него виеше. Най-накрая бе спечелил любовта на Ванда, но сега можеше да изгуби нея самата.

Конър го беше уверил, че планът е непогрешим. Щяха да бъдат поне дузина вампири в клуба в Ню Орлиънс. Когато Касимир се покажеше, те щяха да нападнат, а Ванда щеше да е в безопасност.

Но Фил знаеше, че плановете невинаги сработват. Той не можеше да изложи Ванда на тази опасност без резервен вариант. Бе му необходимо безопасно място, на което да я заведе. Можеха да се върнат тук, но ако в Ню Орлиънс приближаваше изгрева? Тук вече щеше да е сутрин. Пътуването на запад щеше да е по-безопасно.

А той имаше ловна хижа в Уайоминг. Или поне си мислеше, че има. Не беше ходил там повече от четири години. Мястото можеше и да е изгоряло. Там нямаше телефон, така че нямаше секретар, който Ванда да използва като маяк, за да стигне на точното място.

Хижата бе подарък за осемнадесетия му рожден ден, подкуп, за да го направи по-податлив на контрола на баща му. Това бе продължило три месеца. Фил се бе опитал да се освободи и баща му в изблик на гняв го бе прогонил за цял живот.

Той бе отишъл в хижата, но след няколко месеца реши, че да се крие от живота, не бе никакъв живот. Тръгна си, търсейки среда, която

да бъде напълно различна, и откри Ню Йорк Сити.

Първите няколко години се връщаше в хижата през ваканциите. Тогава бе открил писмата от сестра си Бринли, които тя бе оставила за него. Отначало го бе молила да се върне вкъщи. След това бе оставяла писма, в които го молеше поне да поддържат връзка. Той бе записал номера ѝ в телефона си, но никога не се бе обаждал. Преди около четири години бе спрял да се връща в хижата.

Набра номера ѝ. Нямаше сигнал. Прехвърли се на телефона в кухнята. Сърцето му биеше бързо. Не бе чувал гласа на Бринли от девет години. Дали щеше да иска да му направи услуга? Дали изобщо ще иска да говори с него?

— Ало?

Сърцето му се сви. Гласът на Бринли бе придобил дълбокия, дрезгав тон на съзряла жена върколак. Заляха го спомени. Докато растяха, тя винаги бе на негова страна. Малките на върколаците обикновено се раждаха по двойки, затова тя бе неговата близначка. Бяха минали през първата си промяна заедно, първият им лов беше заедно. Той бе споделил първото си убиване с нея. Тя бе облизала кръвта от муцуната му и заедно бяха вили от радост към луната.

— Мога да чуя дишането ти, перверзник такъв — каза тя и затвори.

Той се вгледа в слушалката. Това мина много добре. Започна да набира номера отново, но телефонът иззвъня.

— Ало?

— Набрах те обратно, первезенико. Сега имам номера ти и ще се обадя в...

— Бринли, аз съм... Фил.

Последва тишина. Той почти очакваше да му затвори отново.

— Филип?

Сега го изпитваше. Повечето хора предполагаха, че пълното му име е Филип.

— Не. Филипус.

Тя ахна.

— О, боже мой, наистина си ти! — Тя изпищя, след това избухна в смях. — Фил! Слава на бога! От толкова време се надявам, че ще се обадиш. Как си?

— Аз... добре съм. Ти как си?

— Страхотно! Особено сега, когато се върна. Върна се, нали?
Той трепна.

— Не, не съм.

— Фил, трябва да се върнеш. Направо е съдба, че се обади точно сега. Тъкмо се каних да наема частен детектив, за да те намери.

Кожата му настръхна.

— Защо? Какво не е наред?

Старецът със сигурност бе добре. Един здрав върколак можеше да живее до петстотин години, а баща му още нямаше двеста.

— Всичко се обърка — измърмори Бринли. — Хоуел навършва двадесет следващия месец. Оказва натиск на татко да го направи наследник.

Хоуел бе почти на двадесет? Фил събуди последния спомен за по-малките си брат и сестра. Хоуел и Глинис бяха само на единадесет, когато той замина.

— Не осъзнавах, че Хоуел е пораснал.

— Ами, да. Нали се сещаш, ние тук не сме спрели да живеем, когато ти си тръгна. Хоуел поиска разрешение от Съвета да стане Алфа.

— Той е прекалено млад, за да бъде Алфа — измърмори Фил.

— На мен го кажи. Той е много амбициозен, Фил. И ако успее да направи това, глутницата ще бъде толкова впечатлена, че ще го изберат пред теб. Така че най-добре домъкни косматия си задник обратно в Монтана и вземи статуса си на Алфа. Докажи, че си истинският наследник.

Той въздъхна. Ако глутницата знаеше, че бе успял да придобие статуса си на Алфа сам, никога нямаше да го оставят на мира.

— Аз имам живот, Брин, и го харесвам.

— Откачил ли си? Фил, тук ти си шибан принц. Може да имаш всичко, което пожелаеш.

Освен свобода. Или Ванда. Глутницата никога нямаше да приеме една вампирка като тяхна кралица.

— Бринли, хижата ми в Уайоминг още ли съществува?

Последва пауза.

— Да.

— Може да ми се наложи да отида там след няколко дни. Ще имаш ли нещо против да се срещнеш с мен там?

— Ще се радвам да те видя, Фил. Липсваш ми.

— На мен също ми липсваш. Можеш ли да идеш там тази вечер и да се увериш, че мястото е заредено?

— Добре. В почивка ли си? Дори не зная къде работиш.

— Ще ти обясня, когато дойда. — Той направи пауза. Това щеше да прозвучи странно, но нямаше как да се избегне. — Ще ми трябват няколко бутилки синтетична кръв в хижата.

— Шегуваш се. Защо?

— С мен ще има вампир.

— Вампир? По дяволите, Фил. Татко ще откачи.

— Не му казвай, че ще дойда. — Фил стисна зъби. — Говоря сериозно, Бринли. Не му казвай.

— Аз също съм сериозна. Татко ще иска да те види. Той вече не ти е сърдит.

Фил изстена вътрешно. Естествено, че баща му ще се радва да го види. Ще го посрещне като блудния син. Ще забие ноктите си във Фил и никога нямаше да го пусне.

— Бринли, може да говорим за това по-късно. Засега имам нужда да идеш до хижата и да занесеш няколко бутилки кръв с теб и чакай да ти се обадя. Ако го направя, ще е през нощта.

— Ако се обадиш?

— Да, и ако се обадя, ще е, защото сме в голяма опасност и ни трябва място да се скрием. Вампирът ще използва гласът ти, за да ни телепортира при теб.

— Боже. Чухме слухове, че работиш с вампирите. Не исках да го повярвам.

— Можеш ли да го направиш, Брин?

Тя въздъхна.

— Разбира се. Но пълнолунието започва утре вечер. Татко ще се чуди защо изпускам Лова.

А, да Лова. Върхната точка на съществуването на глутницата. Всеки месец, през първата нощ на пълнолунието, глутницата се събираше да ловува. Глутницата на баща му вече беше толкова голяма, включваща Монтана, Айдахо и Уайоминг, че само шепа върколаци бяха избирани всеки месец, за да ловуват с Върховния господар на глутницата. Останалите членове и по-низшите господари на глутници се събираха на месно ниво за месечния лов. Да бъдат поканени на Лова

на баща му, бе голяма чест, равняваща се в света на смъртните да бъдеш представен на някоя кралска особа.

Фил беше пораснал, гледайки как другите върколаци се кланяха пред баща му и го наричаха Върховен господар на глутницата. Баща му бе най-могъщият Алфа вълк в цяла Америка. Докато навърши дванадесет, Фил бе осъзнал, че баща му жадуваше властта повече от всичко друго. Той винаги щеше да иска още власт и повече контрол над подчинените си, включително и от собствените си синове. И Фил, прокълнат със същите гени като баща си, не бе типът вълк, който можеше да приеме да бъде контролиран.

Той пое дълбоко въздух.

— Това наистина е важно.

— Да, предположих. Иначе нямаше да си направиш труда да се обадиш.

Той трепна, щом чу обидата в гласа ѝ.

— Благодаря, че помагаш. Ще е хубаво да те видя.

— О, Фил. — Гласът ѝ трепереше от чувства. — Бих направила всичко за теб, знаеш това. Ще чакам обаждането ти. Внимавай.

— Благодаря ти.

Той затвори.

Обзе го лошо предчувствие. Хижата в Уайоминг беше идеалното място да скрие Ванда. Никой във вампирския свят не знаеше за съществуването ѝ. Но цената за използването ѝ можеше да е прекалено висока.

Ванда сбръчка нос.

— Тук мирише на кафе.

— В продължение на сто години е било склад за кафе — обясни Роби. — Преди сборището живееше в една стара винарска изба, но ураганът Катрина я унищожи.

Ванда се огледа из огромната правоъгълна стая. По стените имаше петна от вода, показващи колко лошо е било наводнено хранилището. Сега беше сухо и празно, освен една малка част, където имаше един диван и няколко кресла.

Роби, Золтан и Дугъл бяха посещавали сборището в Ню Орлиънс и преди, затова хранилището бе запаметено в съзнанието им. Те просто

бяха хванали Ванда, Финиъс и Фил и ги бяха телепортирали.

Ванда затегна камшика около кръста си.

— Къде са всички? Мислех, че ни очакват.

Фил посочи към една охранителна камера над главния вход.

— Вероятно знаят, че сме тук.

— Bonsoir, mes amis^[1]. — В хранилището се разнесе дълбок, мъжествен глас. — Добре дошли в нашия дом.

Ванда се огледа наоколо, след това нагоре. По дължината на хранилището се простираше балкон. През една врата в средата му излезе двойка. Мъжът беше красив, облечен изцяло в черно, а жената до него носеше блестяща златна вечерна рокля, същия нюанс като косата ѝ.

— Няма стълбище или някоя стълба — измърмори Фил. — Добър начин да останеш в безопасност.

Още вампири се показаха от стаята горе. Елегантно облечени, те сякаш застанаха за поза по дължината на балкона. Ванда осъзна, че сборището вероятно живееше в стаята на втория етаж. Без друг достъп, освен левитацията, това ги пазеше от нападение от смъртните.

Мъжът, облечен в черно, престъпи от балкона и се спусна надолу, а черното му палто се вееше около него, докато той не се приземи изящно на земята. Мъжът се поклони.

— Аз съм Колбеър Гранд Пайд, на вашите услуги.

— Ванда Барковски. — Тя протегна ръка.

Той се наведе и я целуна.

— Enchanté^[2].

Докато Колбер поздравяваше вампирите и Фил, Ванда наблюдаваше как още добре облечени вампири се спуснаха надолу от балкона.

— Аз съм Жизел. — Блондинката, облечена в златно, целуна Ванда по бузата. — За нас е чест, че сте тук.

Чест? Ванда не виждаше много чест в това да бъде примамка. А тези елегантни вампири изглеждаха като облечени за опера, а не за битка с Касимир.

— Ъмм, осъзнавате ли, че може да има битка?

Жизел наклони глава.

— Мислех, че битката ще бъде във „Вампайър Блус“. Нали това е планът или поп^[3]?

Ванда въздъхна.

— Да, но...

— Не се тревожи, chérie^[4]. — Жизел я потупа по рамото. — Най-добрите ни фехтовачи ще ви придружат до клуба. Много от тях загубиха близки във Великата вампирска война от 1710 г. Нетърпеливи са да получат отмъщението си.

— Супер. — Ванда се усмихна криво. — Значи, всички са щастливи.

Тя погледна към Фил. Той се мръщеше цяла вечер, погледът му сякаш се спускаше навсякъде, като че ли очакваше опасност на всеки ъгъл.

Колбеър плъзна ръка около слабия кръст на Жизел.

— А къде са Скарлет и Тутси? Мислех, че те ще са първите долу.

— Още се бореха с грима си в банята, когато ги видях за последно. — Жизел се усмихна на Ванда. — Те са най-големите ти фенове.

— Фенове? — Ванда примигна, щом една фигура притича от стаята на горния етаж към балкона. — Леле. — Сребърната рокля бе напълно покрита с пайети и блестеше като диско топка. Отне ѝ няколко секунди, за да привикнат очите ѝ.

— Това е Скарлет — прошепна Колбеър.

Ванда остана с отворена уста. Фигурата на Скарлет изпълваше доста добре роклята като за... един мъж.

— Майко мила — прошепна Финиъс.

Скарлет погледна към Ванда и ахна.

— О, боже мой! Тя е тук! Тутси, побързай. Тя е тук! — Тя или той повя с ръка на лицето си. — О, боже мой, не мога да дишам.

— Къде е тя? — Още една фигура се спусна към балкона — яркорозови панталони и потник, напълно покрити с пайети. Той носеше и яркорозова перука в тон с тях, а отгоре на всичко това и лъскава розова шапка.

— Et viola! — Колбеър посочи към балкона. — Тутси.

Тутси притисна ръка към гърдите си, докато гледаше към Ванда.

— Наистина е тя! О, боже мой, носи пурпурния гащеризон. И косата ѝ е пурпурна. — Той се протегна и хвана ръката на Скарлет. — Това е толкова вълнуващо!

Заедно двамата мъже слязоха от балкона и се приземиха на пода.

Скарлет леко се олюля на почти петнадесет сантиметровите си обувки с висок ток, след това се спусна към Ванда.

— Толкова се радвам да се запознаем. Аз съм най-големият ви фен!

— Не, аз съм най-големият ви фен. — Тутси се промъкна отпред. — Аз съм с един размер по-голяма от Скарлет — подсмихна се той.

— Е, няма да си, ако се откажеш от Шококръвта — подигравателно се усмихна Скарлет. — Оу, Ванда — може ли да те наричам Ванда, моля те?

— Предполагам. Това е името ми.

Скарлет си изкикоти.

— Толкова си умна. И смела! Наистина ни хареса как поведе бунта пред ДВК, когато Иън имаше неприятности.

— Видели сте това?

Ванда си спомни събитието последния декември. Грегори бе довел един оператор на паркинга, където бе събрала група жени в подкрепа на Иън. Но по онова време тя се притесняваше много повече за безопасността на Иън, от възможността да се появи по телевизията.

— Ние просто обожаваме Иън — обясни Тутси. — Толкова мило момче.

— И такъв красив килт — добави Скарлет, но Тутси я плесна по китката.

— Дръж се прилично. И страшно харесваме как се опита да помогнеш на Иън да открие истинската си любов. — Тутси сложи ръка на устата си. — Беше толкова романтично. Мисля, че ще се разплача.

— Недей — скара му се Скарлет. — Ще размаже спиралата ти. И Ванда... — Той улови ръката ѝ. — Харесахме как нападна Корки Кърант. Не е ли така?

През тълпата се разнесе шепот на потвърждение.

— Имаме всичко това записано — обясни Тутси. — Онази ужасна част, където Корки обиждаше Иън, и онази прекрасна част, когато ти прелетя през масата, за да удушиш кучката.

— Гледали сме го стотици пъти! — възкликна Скарлет.

— Прекрасно — прошепна Ванда. — Това е един от най-добрите ми моменти.

— Ние просто те обожаваме — настоя Тутси. — И обичаме ужасния ти темперамент.

— О, да! — Скарлет потрепери. — Толкова е груб и буен.

— Дали ще можеш... — Тутси притисна ръка към яркорозовите си устни. — Ох, мразя да съм такава, но дали ще може да ни демонстрираш едно от знаменитите си избухвания?

— О, да, моля те. — Скарлет плесна с ръце. — Ще бъде такава чест да те видим яко вбесена!

Ванда стисна зъби.

— Докато говорим, работя по това.

— Добре — прекъсна ги Роби. — Достатъчно клюки. Трябва да продължим с плана.

— О, боже! — Тутси погледна към Роби. — Още един хубав килт.

Роби повдигна вежда.

— Ако дойдете с нас във „Вампайър Блус“, трябва да сте подготвени да се биете за живота си.

Скарлет и Тутси ахнаха едновременно.

— Да си изкарате чудесно. — Скарлет отстъпи назад, махайки им за довиждане.

— И не оставяйте нищо да се случи на Ванда — добави Тутси.

— Няма — измърмори Фил.

— Насам.

Колбеър и шестима от мъжете му тръгнаха към изхода на хранилището.

Навън те се качиха в две черни лимузини. Време беше да поставят капана и да видят дали Касимир ще ухапе примамката.

---

[1] Добър вечер, приятели мои. (фр. ез.). — Б.пр. ↑

[2] Очарован съм. (фр. ез.). — Б.пр. ↑

[3] Не (фр. ез.). — Б.пр. ↑

[4] Скъпа. (фр. ез.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Фил съпроводи Ванда до една маса в центъра на клуба. „Вампайър Блус“ очевидно бе насочен към различна клиентела от нейния клуб. Нямаше ярки светлини или бърза, силна музика. Нямаше пищящи, подскачащи момичета, настояващи за следващия танцър.

„Вампайър Блус“ бе мрачно, потискащо място, миришецо на разлято Криски. Сервитьорките вампирки, облечени в сатенени панталонки и камизолки, обикаляха около масите. Над бара имаше телевизор, включен на Дигиталния вампирски канал. Стоун Кауфън водеше Нощните новини, но звукът бе спрял.

В ъгъла до бара малка джаз група свиреше бавна, тъжна мелодия и на дансинга имаше една двойка, полюшваща се в такт с музиката.

Ванда седна и въздъхна.

— Това място е депресиращо.

— Очаква се да си депресирана. — Фил седна до нея. — Току-що изгуби клуба си.

— Не ми напомняй. — Тя погледна през рамото си. — Къде изчезнаха момчетата? Предполага се, че ще ме защитават.

— Ще го направят. — Фил забеляза колко добре Колбеър и хората му се сливаха в тъмното сепаре в дъното на клуба. Само Роби МакКей със своя синьо-зелен килт бе доста по-забележим. Той седеше на една маса срещу тях, за да прикрие мечата си.

— Първата част от плана е ти да се появиш в шоуто на Корки — обясни Фил. — Но не искаме малката ти армия да се появи в предаването.

— Вярно — измърмори Ванда. — Не само че съм примамката, но трябва да изглеждам като напълно безпомощна и уязвима примамка.

— Именно. — Фил махна на сервитьорката. — Ако Касимир види колко добре си охранявана, ще разбере, че е капан. Но ако мисли, че си незащитена, има по-голяма вероятност да нападне само с няколко мъже.

Ванда въздъхна.

— Добре. Да се захващаме с това.

Сервитьорката спря на масата им и погледна Фил. Усмивайки се, тя се наведе, за да покаже деколтето си.

— С какво мога да ви помогна?

— Може да сложиш някакви дрехи — измърмори Ванда.

Сервитьорката се изправи и я погледна раздразнено.

— Аз ще искам една бира — каза Фил. — А годеницата ми ще вземе едно Криски.

Сервитьорката се обърна намусена и се отдалечи.

Ванда се вгледа във Фил.

— Какво беше това?

— Знам, че не пиеш много алкохол, но трябва да изглеждаш пияна — обясни той.

— Имам предвид частта с годеницата. Да не съм изпуснала някой разговор?

Той се усмихна.

— Мислех, че така ще спра сервитьорката да ми налита. Моите извинения, че те използвах по такъв начин.

Устата ѝ трепна.

— Скъпи, може да ме използваш по какъвто начин пожелаеш — каза тя и потърка обувия си в ботуш крак по неговия.

Фил посочи с глава към останалите вампири.

Ванда завъртя очи.

— Тези глупости със забраната са откачени. Би трябвало да мога да скоча на пазача си, ако искам — усмихна се тя. — И аз наистина го искам.

Той ѝ се усмихна.

— Аз също искам. Но не можем да си позволим да се разсеем точно сега.

Блясък на светлина привлече вниманието на Фил. Последваха още проблясъци. Трима японски вампири снимаха сервитьорката. Тя им позира, усмивайки се.

Туристи, реши той. Всеки имаше по една дигитална камера около врата си. Седнаха на една маса близо до тях.

Сервитьорката донесе питиетата на Фил и Ванда, след това се обърна към японците.

— Какво бихте желали?

— Искаме Криски! Аз съм Кио и аз ще плащам.

Сервитьорката кимна.

— Три Криски са на път. — Докато тя вървеше към бара, Кио снима гърба ѝ.

— Кио! — разсмя се един от приятелите му. — Много си лош.

Ванда отпи от Крискито си и се намръщи.

— Ъхх.

— Съжалявам — прошепна Фил. — Трябва да изглеждаш сякаш давиш мъката си.

Финиъс се приближи, говорейки по телефона си.

— Да. Добре, брато. Само така. — Той затвори телефона си и седна при тях. — Беше Грегори. В ДВК е, преструвайки се, че ще подготвя нова реклама за вампирската фюжън кухня и е споменал няколко пъти, че Ванда е тук, потънала в самосъжаление.

Ванда се намръщи.

— Аз не се самосъжалявам.

— Това е част от представлението, сладка — прошепна Финиъс. — Всеки момент новината ще стигне до Корки.

— И тя ще иска да ме покаже потънала в самосъжаление в шоуто си — измърмори Ванда.

Отпи нова глътка от Крискито и се намръщи.

Финиъс също се намръщи.

— Сладка, не изглеждаш много пияна.

— Не съм. И ако ме наречеш „сладка“ още веднъж, ще натикам камшика си в гърлото ти.

Финиъс вдигна ръце, сякаш се предава.

— Маце, просто казвам, че имам някакъв опит, що се отнася до пълното опиянение. Първо, трябва да изглеждаш сякаш се наслаждаваш на питието си. Нека ти покажа — предложи той, взе чашата ѝ и изпи половината от съдържанието ѝ.

Блъсна чашата долу и удари масата.

— Това беше страхотно. Сега второ, трябва да изглеждаш опиянена. Отпусни се на стола си и остави устата си полуотворена.

Ванда повдигна вежда.

Фил забеляза, че барманът отговори на телефона. Появи се нисък, плешив мъж, телепортирац се с малка камера. Шпионинът на

Корки, същият мъж, който Фил бе забелязал в офиса ѝ преди няколко
нощи. Мъжът се скри в близкото сепаре.

— Време е за шоу — прошепна Фил. — Шпионинът на Корки е
тук.

— Къде? — Ванда завъртя глава.

— Не се обръщай — изръмжа ѝ Фил.

Тя погледна към него с очи, изпълнени с притеснение.

— Сега какво?

— Ще направиш гневното си изпълнение — каза Финиъс. Когато
Ванда не направи нищо, той добави — Сладка.

Тя се намръщи към него.

— Обзалагам се, че е било ужасно да гледаш как клубът ти
изгаря до основи — продължи Финиъс. — Сигурен съм, че си била
наистина бясна.

Тя отпи от Крискито.

Финиъс се наведе по-близо.

— Обзалагам се, че си изпълнена с неконтролируем гняв.

Тя го погледна невъзмутимо.

— Знам какво правиш.

Финиъс изпуфтя.

— Направи нещо, Фил. Обиди я. Ядосай я.

Фил сви рамене.

— Нищо не ми идва наум. Мисля, че тя е... идеална.

Ванда подари една ангелска усмивка на Фил.

— Благодаря ти.

— О, хайде де. — Финиъс погледна към тях. — Не може ли да
имате любовна кавга? Камерата към нас ли е?

Фил погледна към сепарето, където седеше niskият, плешив
мъж. Камерата му гледаше право към тях.

— Да.

Финиъс се подсмихна към Ванда.

— Да знаеш, наистина не трябваше да носиш този гащеризон.
Камерата добавя пет килограма.

Тя го погледна раздражено.

— Вие момчета, ме убедихте да бъда подвижна мишена, но не
съм се съгласила да бъда обучената ви маймунка.

— По дяволите, жено — тросна се Финиъс. — Всички знаят, че си луда. Започни да се държиш като такава!

Ванда сви рамене.

— Пръчки и камъни.

Финиъс изръмжа на Фил.

— Що за наставник по справянето с гнева си ти?

— Очевидно успешен.

— Мамка му — измърмори Финиъс.

Той погледна към японските туристи и очите му светнаха. Протегна се под масата, след което я хвърли към японските вампири.

Масата се разби върху туристите, окъпвайки ги с Криски и бира. Те подскочиха, крещейки от шок и ярост.

Финиъс скочи на крака, поглеждайки извинително към Ванда.

— Ванда! Защо направи това?

— Какво? — Тя се изправи.

Финиъс удари с ръка по челото си.

— Не можеш да нападаш тези хора само защото мразиш Наруто!

— Кой? — попита Ванда.

— Тя мрази Наруто?

Туристът на име Кио погледна към Ванда, лицето му стана червено.

— Съсипа ризата ми! — вторият турист избърса петната от Криски от червената си риза. Той изръмжа на Ванда. — Ти зла жена.

— Ей, тя ти направи услуга — извика Финиъс. — Тази риза е женска.

Туристът ахна.

— Тя обиди честта ти Йоши — обяви Кио. — И обиди честта на Наруто.

— Хай^[1]! — И тримата японски вампири заеха бойни пози.

— Какво, по дяволите? — Ванда отскочи назад и бързо разви камшика от кръста си.

Фил погледна към оператора на Корки. Все още записваше. Йоши ритна към Ванда, но тя успя да го избегне. Удари с камшик към него и той отстъпи.

Кио тръгна към Фил, но той имаше достатъчно опит с тренировки по бойни изкуства, за да блокира ритниците и ударите му.

Бързо откри, че ритник, насочен към скъпата дигитална камера, винаги караше туриста да отскача назад.

Въпреки това знаеше, че трябва да направят шоу за пред Корки. Фил хвърли един стол към Кио, нарочно пропускайки целта и разбивайки стола върху масата. Клиентите се разпищяха и избягаха от сградата. Други останаха да правят залози.

Най-накрая операторът изчезна. Фил реши, че той имаш краен срок, за да занесе видеото за шоуто на Корки. На живо с неживи щеше да започне след петнадесет минути.

— Добре! — извика Фил. — Шоуто свърши.

Финиъс и Ванда спряха да се бият. Японските вампири стояха там, дишайки тежко с объркани изражения.

— Поздравления! — ухили им се Финиъс. — Току-що бяхте изиграни. Ще бъдете в телевизионно предаване.

— Какво? — Кио погледна към телевизора. Все още даваха Нощните новини. — Сега сме американски филмови звезди?

— Телевизионни звезди — поправи го Финиъс. — Ще бъдете известни. И пичове, ние обичаме Наруто.

— Кой е Наруто? — прошепна Ванда.

— Нека ви купя нещо за пиене — предложи Фил.

Десет минути по-късно Фил, Ванда и Финиъс делеяха маса с новите си приятели: Кио, Йоши и Юки. Роби, Золтан и Дугъл дойдоха да се представят и да ги поздравят за добрите им бойни умения. Колбеър и мъжете му също се представиха и добавиха и своите комплименти за боя. Колбеър плати на клуба за щетите и купи на всички по едно Криски.

Щом шоуто на Корки Кърант започна, барманът увеличи звука. Джаз групата и всички клиенти седнаха, за да гледат На живо с неживи.

— Здравейте, скъпи зрители — усмихна се Корки към камерата. — Тази вечер имаме шокиращи новини. Както знаете, миналата нощ ви показахме пълното унищожение на известния с лошата си слава клуб на Ванда Барковски в Ню Йорк Сити.

Половината екран показва изгорелите и овъглени останки от клуба на Ванда.

Фил потупа крака ѝ със съчувствие под масата.

— Не е тайна, че аз празнувах миналата вечер, докато клубът на Ванда гореше — продължи Корки. — Но трябва да призная, че нямам нищо общо с това. Беше въпрос просто на върховно правосъдие. Ние мислехме, че Ванда е загинала от ужасна смърт при експлозията. Наистина всички се надявахме и се молихме тя да е мъртва, но тази вечер в късните ексклузивни новини, може да потвърдим, че Ванда Барковски е все още жива!

Снимката на Ванда се появи на екрана.

— Ах, Ванда — японецът ѝ се поклони. — Ти си известна личност.

Тя изстена и поклати глава.

— Виждате ли, скъпи приятели — продължи Корки — имам ексклузивни кадри, доказващи, че Ванда е жива. И не само все още диша, но все още проявява ужасно и буйно поведение! Само преди малко операторът ми засне тази сцена в клуб Вампайър Блус в Ню Орлиънс. Ванда беше там толкова пияна и дезориентирана, че нападна трима нищо неочакващи туристи от Япония!

Видеото започна. Японците нададоха радостни викове.

— Ние сме известни! — извика Юки.

— Криски за всички! — изкрещя Кио.

Фил се изправи.

— Момчета, не ми се иска да развалям партито, но трябва да си тръгнете. Всеки момент очакваме неприятности.

— Неприятности? — попита Кио. — Какви неприятности?

Юки повдигна брадичка.

— Ние не бягаме от неприятности.

— Пичове, Бунтовниците пристигат — обясни Финиъс. — Те искат да убият Ванда.

Кио скочи на крака.

— Никой няма да убива Ванда.

— Ние ще се бием! — заяви Йоши и удари въздуха с юмрук.

— Те ще имат саби — предупреди Фил новите им приятели.

— Ние не се страхуваме — обяви Юки. — Ще се бием.

Колбеър и другите вампири се събраха около масата, а сабите им бяха извадени и готови. Останалите клиенти избягаха от сградата.

След два часа все още чакаха.

Ванда въздъхна.

— Преди няколко часа бях уплашена до смърт, сега искам просто да се свърши с това.

— Какво им отнема толкова много време? — попита Финиъс.

Фил поклати глава.

— Не знам. Може да са подушили капана.

— Или са заети да правят нещо друго — предположи Роби и се обади на Ангъс, след което докладва, че няма нови бомбардировки.

Изглежда Бунтовниците си бяха взели почивна вечер.

— Намислили са нещо — измърмори Золтан.

Но след три часа изглеждаше сякаш не бяха.

Фил бе започнал да пие кафе, за да остане в готовност.

— Може да са пропуснали шоуто на Корки — предположи Финиъс.

— Някой Бунтовник някъде трябва да го е видял — каза Роби. — Вероятно проблемът е новината да стигне до Касимир. Той може да се е скрил толкова добре, че дори и част от хората му да не знаят къде е.

— Може да е това — съгласи се Колбеър. — Предлагам да се върнем тук утре вечер. Касимир все пак може да дойде, за да търси Ванда.

Японците се изправиха и се поклониха.

— Тогава ние ще се върнем утре, за да се бием.

Те се запътиха към вратата, но Фил ги спря.

— Сериозни ли сте в намерението си да помогнете на Ванда?

— Разбира се — каза Кио. — Тя е известна американска знаменитост.

Фил извади телефона си и записа номера на Кио.

— Благодаря ви. Ако някога се нуждая от помощта ви, ще ви се обадя.

— За нас ще е чест — поклати се Кио и си тръгна с приятелите си.

Ванда седеше на леглото, което ѝ предоставиха в горната част на хранилището за кафе, където живееше сборището от Ню Орлиънс. Тя отви камшика си и го остави на леглото, докато Скарлет и Тутси се настаниха на съседното легло, забавлявайки я с истории за лудориите си.

Тя погледна в другия край на спалното помещение, където Фил спеше на своето легло. Бедният, беше толкова изтощен, че бе заспал въпреки целия шум, който вдигаха вампирите наоколо.

Но не всички вампири говореха. Ванда бе забелязала няколко стаи зад кухнята. Колбеър и Жизел се бяха оттеглили в собствената си стая. Тя се бе изкушила да попита за самостоятелна стая за нея и Фил, но тук имаше прекалено много служители на МакКей. Не можеше да ги остави да разберат, че се е забъркала в забранена афера с назначения ѝ охранител.

Скарлет се изправи.

— Ще си взема топла чаша Шококръв преди лягане. Искаш ли малко, Ванда?

— Да, благодаря ти. — Ванда се наведе да откопчае ботушите си.

— Нарушител! — извика мъжът до мониторите за наблюдение.
— Сигнал за тревога!

След секунда вампирите бяха сграбчили сабите си и тичаха към вратата. Ванда изтича към мониторите, за да види какво се случва. Дузина мъже, въоръжени със саби, бяха пристигнали в огромната зала на долния етаж.

Колбеър се появи в спалното помещение бос, с разкопчана риза, но със сабя в ръка. Жизел го последва завита в хавлия. Жените от сборището се събраха около нея.

— О, боже мой! — Скарлет сграбчи Тутси. — Какво да правим?

Колбеър погледна към двамата мъже и забърза към вратата.

— Пазете жените!

Тутси ахна.

— Мислех си, че ние сме жените.

Фил седна и разтърка очите си, за да прогони съня от тях.

— Какво става?

Той грабна обувките си и бързо ги обу.

Ванда изтича до него.

— Бунтовниците са тук.

— Мамка му. — Той сложи кобура на рамото си и прибра пистолета си. — Стой тук.

Грабна една сабя от прибраните до мониторите за наблюдение, след това хукна към вратата.

— Фил! — Ванда изтича след него. Проклетият балкон бе висок поне три етажа. По-рано трябваше да го левитира. — Чакай.

Стигна до балкона точно навреме, за да го види как скача. Тя изпищя. Мили боже, щеше да се убие.

Погледна през парапета и ахна. Фил се бе приземил пъргаво и вече се биеше с един Бунтовник. Как, по дяволите бе направил този скок?

Тя трепна, когато една сабя едва го пропусна. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Как изобщо той можеше да оцелее в битка с един вампир? Мили боже, Хюго беше прав. Фил се движеше невероятно бързо.

Кръвта ѝ се смрази от гледката: вампири, биещи се срещу други вампири; сблъсък на саби; викове на победа и писъци на погром. Мъже, крещящи от агония, преди да се превърнат в купчина прах.

— Отмъщение! — извика някой над звъна на сабите.

Тя забеляза мъжа, които извика. Той бе напълно заобиколен от въроръжени Бунтовници. Те се биеха ожесточено около него, а той оставаше в безопасност. В едната си ръка държеше сабя, а другата придържаше към гърдите си под странен ъгъл.

— Касимир — прошепна тя.

Един писък я накара да подскочи. Един от мъжете на Колбеър бе посечен. Той се превърна на прах.

Нечии ръце сграбчиха Ванда и тя подскочи.

— Ела вътре — Жизел я издърпа от ръба на балкона. — Не ги оставяй да те видят.

— Но аз трябва да знам... — Ванда се огледа из мятащите се ръце и въртящите се саби, търсейки Фил.

Той все още беше добре. Сега имаше нов противник. Трябва да бе убил първия.

Ванда забеляза един Бунтовник, прикрит в тъмен ъгъл с телефон до ухото си. Около него се появиха още дузина Бунтовници.

— Вижте това!

Жизел ахна.

— Превъзхождат ни числено!

— Трябва да се обадим за подкрепление — Ванда сграбчи ръката на Жизел. — Намери ми телефон. Ще се обадим на Ангъс.

— На Източното крайбрежие вече е сутрин — очите на Жизел се изпълниха със сълзи. — Те не могат да дойдат.

По дяволите! Вероятно за това Бунтовниците бяха чакали толкова дълго, преди да нападнат. Ванда премигна, когато нова група Бунтовници се телепортираха. Мили боже, вече сигурно бяха двадесет.

Касимир се разсмя силно.

— Отмъщение за клането в ДВК!

Жизел избухна в сълзи.

— Господ да ни е на помощ. Това е клане.

Ванда стоеше замръзнала на балкона, ужасена да гледа и страхуваща се да не гледа. Сърцето ѝ препускаше, къртящо в ушите ѝ. Само да имаше нещо, което може да направи. Но тя никога не бе тренирала бой със сабя. Щеше да е истинско самоубийство да скочи долу в мелето.

Забеляза Роби и Фил, биещи се с новопристигналите Бунтовници. Роби посече мъжа с телефона. Бунтовника се превърна на прах, а телефонът му падна на пода. Фил скочи върху него.

Проблясък на кафява коса привлече вниманието на Ванда. Един от новопристигналите Бунтовници се изви, за да се предпази от атака. Дълга кафява опашка се завъртя във въздуха. Жена.

Ванда се приближи към края на балкона. Имаше нещо в начина, по който тази жена се движеше. Тя се обърна отново и сърцето на Ванда спря.

Марта.

Сякаш мислите на Ванда можеха да бъдат чути, защото Марта погледна към балкона. Очите ѝ се присвиха.

Ванда се запрепъва назад.

— Не, не.

— Добре ли си?

Жизел я задърпа към спалното помещение.

Скарлет кръжеше точно до вратата.

— Изглеждаш сякаш си видяла призрак.

— Така е.

Ванда седна на леглото си. Сърцето я болеше. Марта, биеща се с Бунтовниците.

Тутси изпищя.

Ванда се обърна. Един Бунтовник бе влязъл в помещението.

Жизел притича към събралите се жени в дъното на стаята.

Бунтовникът забеляза Ванда и вдигна сабята си. Тя сграбчи камшика от леглото си.

Той нападна с вик. Тя прескочи леглото и изплющя с камшика към него.

Скарлет хвърли една възглавница по нападателя, след това изпищя, когато Бунтовника се обърна и тръгна към него. Скарлет се притисна треперещ, към стената.

Тутси се телепортира, приземявайки се точно зад Бунтовника и го удари по главата с бутилка Криски. Нападателят се строполи на пода.

Скарлет се хвърли в ръцете на Тутси.

— Ти ме спаси!

Жизел и останалите жени изпищяха. Още двама Бунтовници бяха влезли в стаята.

Колбеър се спусна след тях, убивайки единия и започна битка с другия.

— Отстъпваме! — извика той. — Веднага се телепортирайте в къщата в провинцията!

Жените започнаха да се телепортират.

— Господ да бъде с теб — Тутси прегърна Ванда, след това двамата със Скарлет се телепортираха.

С бърз удар в сърцето, Колбеър превърна втория Бунтовник на прах. Той забеляза припадналия Бунтовник и уби и него.

— Колбеър! — Жизел изтича в обятията му.

Той я прегърна, след това протегна ръка към Ванда.

— Трябва да дойдеш с нас.

— Не!

Фил влезе в стаята.

Ванда се намръщи, щом видя петната от кръв по ризата му. Но слава на бога, той бе жив. Тя не можеше да разбере как бе стигнал на втория етаж сам.

Той взе телефона си, който бе оставил на леглото.

— Тръгвай, Колбеър. Върви, докато можеш. Ние също ще тръгваме.

— Нека бог да е с вас — Колбер се телепортира заедно с Жизел.

Фил отвори телефона си и набра един номер.

— Трябва да тръгваме, Ванда.

— Но къде? — изплака тя. — Не можем да отидем на изток.
Той сложи телефона до ухото си.

— Бринли? Продължавай да говориш. Ей сега ще пристигнем —
Фил уви ръка около Ванда и сложи телефона до ухото ѝ. — Довери ми
се.

Ванда чу гласа на една непозната жена по телефона. Трима
Бунтовници нахлуха в стаята. Тя ахна и всичко стана черно.

---

[1] Да. (яп. ез.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Ванда се препъна. Концентрацията ѝ бе разклатена и това попречи на гладкото приземяване.

Фил бързо възстанови равновесието си и я подкрепи.

— Добре ли си?

Той затвори телефона и го прибра в джоба си.

— Аз...

Тя примигна. За секунда реши, че са в хижата на Хауърд в планината Адирондак. Но това не можеше да е истина. В Ню Йорк беше сутрин.

— Фил! — извика една млада жена и хукна към него, усмихната.

Той се обърна и се ухили.

— Бринли!

Тя спря, ахвайки.

— Ти кървиш. Ранили са те!

Той погледна към скъсаната си и кървава риза.

— Само няколко порязвания. Не е голяма работа.

— Голяма работа е. — Жената погледна подозрително към Ванда, след това хвана Фил за ръката и го повлече след себе си. — Нека те привържа. Мили боже, само се виж. — Тя докосна бузата му. — Станал си толкова хубав.

Ръката на Ванда се стегна около дръжката на камшика ѝ. Коя, по дяволите, беше тази жена? С дългата си блестяща коса и тесните си дънки и потник, трябваше да е някоя кучка. Как можеше Фил да я оставя да го докосва така?

Фил хвана ръката ѝ и я стисна.

— Липсваше ми.

Ванда прочисти гърлото си.

Той погледна към нея.

— Бринли, това е Ванда.

Тя забеляза, че този път той не я нарече годеница.

— Как си?

Кучка. Погледна към красивата Бринли. Що за скапано име бе това?

Жената я погледна намръщено в отговор.

— Значи, това е вампирът, който спомена? Мислех си, че то ще е мъж.

Нравът на Ванда се събуди.

— Кого наричаш то?

— Бринли — тихо каза Фил — Ванда и приятелите й са мои много добри приятели.

— Приятели? — Тя посочи към кървавата му риза. — В каква ужасна каша са те забъркали тези твои „приятели“?

— Фил е повече от приятел. — Ванда се приближи до кучката. — Той е наставникът ми за справянето с гнева. Може да ти каже колко опасна мога да бъда, когато съм истински разгневена!

— Така ли?

Бринли пристъпи напред.

— Достатъчно. — Фил вдигна ръка, за да я спре. — Ванда, това е сестра ми, така че спри с глупостите.

Устата на Ванда остана отворена. Сестра му? Тя погледна отвъд прекрасната коса и идеалната кожа и забеляза светлите сини очи, същите като на Фил.

— Не знаех, че имаш сестра.

— Какво? — Бринли се вгледа във Фил. — Никога не се казал на приятелите си за мен? Аз съм твоята близначка, по дяволите!

— Близначка? — Ванда се вгледа в нея, а след това във Фил. — Ах ти, лицемер! Винаги ме тормозиш да ти разказвам за миналото си, а дори не си ми казал, че имаш близначка?

Фил запристъпва от крак на крак, поглеждайки от едната жена към другата.

— Аз... аз кървя, нали знаете. Мислех, че искаш да ме превържеш?

Бринли скръсти ръце.

— Сам се превържи.

— Добре. — Фил тръгна към кухнята.

Ванда потисна смеха си.

— Браво на теб.

Устата на Бринли трепна.

— Благодаря.

Усмивката на Ванда бързо изчезна, щом Фил свали ризата си. По гърдите и торса му имаше множество рани и порязвания.

— О, не — проплака тя и притича до него.

— По дяволите, Фил. — Бринли се забърза към мивката и наpomпа старомодната помпа. — В онзи шкаф има чисти кърпи — посочи тя с глава.

Ванда остави камшика си на шкафа, извади една кърпа от него и подаде друга на Бринли. От помпата потече вода и тя намокри кърпата.

Фил трепна, докато тя чистеше кръвта от гърдите му.

— Как се случи това?

Бринли се занимаваше с една дълбока рана отстрани на торса му. Той вдигна ръка, за да погледна раната.

— Между вампирите и Бунтовниците започна война, или може да кажем, между добрите и лошите вампири.

Бринли изсумтя.

— Откога има добри вампири? — Тя погледна към Ванда. — Без да се обиждаш.

Ванда не ѝ обърна внимание. Беше прекалено разстроена да види красивата кожа на Фил цялата порязана. Прекалено разстроена, че собствената ѝ сестра можеше да е отговорна за някоя от тези рани.

— Фил, не можеш да направиш това отново. Вампирите са прекалено бързи и силни за смъртни като теб. Цяло чудо е, че не те убиха.

— Смъртни?

Бринли присви очи.

— Тук има ли някакви превръзки? — попита Фил. — Трябва да се върна отново на работа.

— Каква работа?

Бринли отвори един шкаф и извади кутия с лепенки в различен размер. Подаде няколко на Ванда.

— Спешна работа. — Фил извади телефона от джоба си. — Както казах, ние сме във война.

— Вампирите са във война — поправи го Бринли. — Ти нямаш нищо общо.

Ванда настръхна.

— Фил е много важен член от обществото ни. Не бихме се справили без него — каза тя и постави лепенка върху една от раните му.

— Достатъчно.

Той отстъпи назад и набра един номер.

— Но ти все още имаш порязвания — възрази Ванда. — А онази дългата рана отстрани може да се нуждае от шевове.

— Нищо не е. — Очите му блеснаха от влага. — Това е нищо. Видях много по-лошо.

Кожата на Ванда настръхна. Да не би някой от приятелите им да бе загинал?

— Какво? Кой?

— Дугъл — Фил се намръщи. — Ръката му бе отсечена.

Ванда ахна.

— Но... но те все още могат да му я зашият обратно, нали? Ще заздравее по време на мъртвешкия сън.

Фил поклати глава.

— Беше напълно отрязана и се превърна в прах.

Ванда се приведе от гаденето, надигнало се в стомаха ѝ.

Бринли докосна рамото ѝ.

— Съжалявам. Той добър приятел ли ти е?

Ванда пое дълбоко въздух.

— Познавам го от много дълго.

Мъжът беше охранител в къщата на Роман повече от тридесет години, винаги срамежлив и тих, освен когато свиреше на гайдата си. Сега никога нямаше да може да свири отново.

— Хауърд? — изрече Фил в телефона си. — Чу ли какво се случи?

Фил се впусна в описание на събитията в Ню Орлиънс. Ванда можеше да каже, че сестра му слушаше внимателно, защото ахваше на точните моменти.

За първи път Ванда имаше възможност да огледа хижата. Имаше дървени стени и каменна камина като тази на Хауърд, но бе по-малка и по-примитивна.

Водата над кухненската мивка трябваше да се помпа. Нямаше хладилник, а само голям сандък с лед. Доколкото можеше да каже, тук нямаше електричество. Стаята бе осветена само от огъня и няколко

маслени лампи. Към печката бе прикачена бутилка с газ. По прозорците нямаше пердета. По дървения под нямаше килим. Нямаше стълбище. До горния етаж се стигаше с дървена стълба.

— Къде сме? — тихо попита тя.

— Уайоминг — отговори ѝ Бринли. — Това е хижата на Фил.

— Не знаех, че има хижа.

— Да. Е, има доста неща, които не знаеш за него. — Тя се намръщи срещу Фил. — Но предполагам, че същото се отнася и за мен. Нямах идея, че се е замесил с вампири.

— Той е дневна охрана — обясни Ванда. — Ние сме уязвими през деня, когато спим.

Бринли се поддаде на любопитството си.

— И коя точно си ти?

Ванда сви рамене.

— Никой специален.

— И е очевидно, че Фил е рискувал живота си, за да те спаси. Да не си някаква вампирска... принцеса?

Ванда се разсмя.

— Нищо подобно.

Бринли вдигна камшика, който Ванда бе оставила на шкафа.

— Ти се биеш във войната.

— Само защото се налага. Бунтовниците искат да ни изтрият от лицето на земята.

Бринли ѝ подаде камшика.

— Защо? Какво сте направили?

— Създадохме синтетичната кръв, за да не се налага да хапем смъртни. Работим, за да не се налага да крадем пари от смъртните. — Ванда уви камшика около кръста си и го върза. — Ние просто искаме да се слеем с тълпата и да се преструваме на нормални. Предполагам, че това звучи странно.

Бринли се намръщи.

— Не, наистина не е. — Тя тръгна към сандъка с лед. — Донесох малко бутилирана кръв. Искаш ли една?

— Да. — Ванда въздъхна облекчено. — Благодаря ти.

Прие бутилката и отви капачката. Щеше да е студена, но щеше да е много по-добре, отколкото да захапе домакинята си.

— Добре, Хауърд. — Фил приключи с рапорта си. — Обади ми се, ако чуеш нещо. — Той затвори телефона си и огледа хижата. — Мястото изглежда добре. Ти ли го поддържаш, Брин?

— Да. — Сестра му седна на износеното старо кресло и подпря ботушите си върху масичката за кафе. — Идвам тук от време на време.

— Благодаря. Задължен съм ти — той започна да обикаля из стаята.

Ванда седна на стария диван и отпиваше от бутилката си. Сестрата на Фил все пак не беше толкова лоша. Очевидно не харесваше вампирите, но бе лоялна към брат си. Ванда не можеше да твърди същото за своята сестра Марта. По дяволите! Потърка челото си. Как можеше сестра ѝ да прави това?

— Чудя се къде отидоха другите — прошепна Фил. — Как ли е Дугъл?

Ванда потрепери.

— Сигурно е в шок. И го боли. Не знаеш ли къде се телепортираха?

Фил поклати глава.

— Нямаше как да ми кажат, когато врагът бе навсякъде около нас.

— Да, вярно. — Ванда отпи още кръв от бутилката си. В Ню Орлиънс почти бе настъпила зората, но тук, в Уайоминг, тя имаше още време на тъмно. — Чух Колбеър да казва на членовете на сборището си да се телепортират в къщата им в провинцията.

— Той ли е мъжът от Ню Орлиънс? — попита Бринли.

Очевидно бе научила доста, слушайки разговора на Фил с Хауърд.

— Той е господарят на сборището в Ню Орлиънс — обясни Ванда.

— А, кой е господарят на твоето сборище? — попита Бринли.

— Роман Драганести. Той е начело на цялото Източно крайбрежие. Гениален учен, който създаде синтетичната кръв. — Ванда вдигна бутилката си.

Бринли изглеждаше впечатлена.

— Тази синтетична кръв спасява хиляди животи всяка година.

— Сигурно са отишли при Жан-Люк.

Фил натисна едно копче на телефона си.

— Кой е Жан-Люк? — попита Бринли Ванда.

— Жан-Люк Ешарп — известен моден дизайнер.

— О, виждала съм нещата му — кимна Бринли. — Много хубави, но доста скъпи. Той не е ли в Париж?

— Тексас. — Ванда отпи още от кръвта си. — Крие се, за да не могат медиите да разберат, че е вампир.

Бринли я погледна изненадано.

— Божке.

— Били? — Фил се обади по телефона. — Момчетата дойдоха ли при вас? — Той слушаше, докато обикаляше. — Прекрасно. А, Дугъл, ще се оправи ли? — Той погледна към Ванда. — Добре са. Там слънцето току-що е изгряло.

Ванда кимна. Ако Дугъл бе заспал, повече няма да изпитва болка. И раната му ще заздравее.

Фил се закова на място. Лицето му пребледня.

Ванда се надигна. Никога не го беше виждала да изглежда толкова изумен. Вълна от страх накара кожата ѝ да настръхне.

— Сигурен ли си? — прошепна Фил.

Ръката на Ванда потрепери, докато оставяше бутилката на масата за кафе. Бринли свали краката си на пода и се изправи.

— Може би е отишъл някъде другаде — каза Фил. — Провери ли?

Ванда стана.

— Какво има?

Фил преглътна звучно.

— Разбирам. Аз... аз ще му се обадя отново.

Той затвори телефона си бавно. Погледна към Ванда, а очите му блестяха от болка.

— Какво има? — тя се спусна към него.

— Роби... изчезнал е.

Ванда се спря, сякаш някой я бе ритнал в гърдите.

— Той... той се е телепортирал някъде другаде.

— Не, проверили са. Золтан и Финиъс са се обадили на всички големи сборища на запад. Никой не го е виждал. Освен това той е личната охрана на Жан-Люк. Живее в Тексас, щеше да отиде там.

Горчилка се надигна в гърлото на Ванда.

— Мислиш, че е мъртъв?

Фил поклати глава.

— Всички си спомнят, че са го видели жив. Мислим... мислим, че са го заловили.

Ванда притисна ръка към устата си. Студената кръв, която току-що бе изпила, разбърка стомаха ѝ. О, господи, не. Бунтовниците щяха да го измъчват.

— Сигурен съм, че Касимир ще го счете за голям улов — продължи Фил. — Той е единственият жив роднина на Ангъс МакКей, генералът на армията на добрите вампири.

Очите на Ванда се изпълниха със сълзи. Искеше да удари нещо.

— Мразя войната! Мразя това! Никога не искам да минавам пак през всичко това.

Фил я придърпа в обятията си и я притисна.

— Всичко ще се оправи.

— Не, няма.

Тя обви ръце около врата му.

— Там вече е почти утро. Те няма да могат... да наранят Роби, ако са изпаднали в мъртвешкия си сън. — Той целуна Ванда по челото. — Трябва да имаме вяра.

Тя кимна.

— Какво може да направим?

Фил отстъпи, за да се обади на друг номер.

— Ще измислим нещо.

Той заобиколи, говорейки по телефона.

— Хауърд, изглежда, че Роби МакКей е бил пленен.

Ванда трепна. Можеше да чуе как гласът на Хауърд се повишаваше от гняв.

— Хауърд, слушай — настоя Фил. — Колко е напреднал Ласло с онова проследяващо устройство?... Това не е достатъчно добре. Обади се на Шон Уилън. Да намери някакви военни експерти, за да му помогнат да приключи. Тогава го сложете на затворника, докато спи.

Последва пауза, докато Фил слушаше.

— Добре, осъзнавам, че от военните няма да могат да разберат дали устройството ще се чува от вампирите. Ти сам го провери. Ако не си сигурен, използвай проклетото лекарство за оставане буден на някой вампир, за да го провери. Трябва да е готово днес. Тогава веднага щом слънцето залезе, ще оставиш затворника да избяга. Да се

надяваме, че ще се телепортира право при Касимир и това ще ни заведе до Роби. Дръж ме в течение.

Той затвори телефона си и погледна към Ванда.

— Това е изстрел в мрака, но мисля, че е най-добрата ни възможност да го открием.

Тя кимна. Досега не бе осъзнавала, че Фил бе роден лидер. Беше невероятен. Силен и решителен, лоялен и смел. И толкова красив, дори и с торс, покрит с рани.

— Толкова много те обичам.

Сините му очи станаха по-нежни.

— Аз също те обичам.

— О, боже мой — прошепна Бринли.

Час по-късно Ванда се мръщеше на старото одеяло от росер^[1] на пода на избата. Нещата бяха достатъчно лоши с пленяването на Роби, раняването на Дугъл и сестра ѝ, биещата се на страната на врага. Но сега сестрата на Фил се държеше с нея сякаш изведнъж ѝ бяха пораснали две глави.

Бринли се беше нахвърлила на Фил, но той просто ѝ бе наредил да замълчи. Щял да го обсъди по-късно с нея.

Бринли не беше обърнала внимание на това и бе извикала:

— Как може да я обичаш?

— Така е — бе отвърнал Фил с остър поглед. — И няма да го обсъждаме сега.

Бринли бе седнала в креслото си, цупейки се, докато Фил заведе Ванда в избата, за да се убеди, че ще бъде в безопасност по време на мъртвешкия си сън. Той закова малкия прозорец. След това намери одеялото от росер и го постели на пода.

— Тя не ме харесва — прошепна Ванда.

— Не тя ще се жени за теб. Аз ще съм.

Ванда го зяпна в захлас.

— О, съжалявам — устата му трепна. — Май забравих да попитам. Това добре ли ще е? — посочи той към одеялото.

Тя кимна. Фил наистина ли искаше да се ожени за нея? Защо един смъртен ще иска да се ожени за вампир? Разбира се, някои от момчетата се жениха за смъртни жени, но те вероятно щяха да се

превърнат във вампири някога, а сега можеха да дадат на момчетата деца. Тя не можеше да даде на Фил нищо. Не бе богата и чаровна както вампирите. Беше нервна, безплодна вампирка с пурпурна коса и ужасен нрав.

Усети първото придърпване на съня, щом слънцето доближи хоризонта.

— Изморена съм.

— Лека нощ, тогава. — Той целуна бузата ѝ. — Ще те проверявам от време на време.

Тя го прегърна силно.

— Никъде няма да ходя.

— Обичам те, Ванда.

Как може да я обичаш? Думите на сестра му проехтяха в нея.

— Лека нощ.

Тя го наблюдаваше как се изкачва по стълбата и мина през люка в пода на хижата. Той издърпа стълбата и затвори капака. Избата потъна в пълен мрак.

За миг очите на Ванда привикнаха и тя се намръщи на драскащото я одеяло. Ако Фил се оженеше за нея, те можеше никога да не споделят легло като истинска двойка. Освен ако той нямаше нищо против да спи до един труп.

Как може да я обичаш?

Ванда закри из малката изба. Не се съмняваше, че Фил я обича. Засега. Но какво щеше да стане, ако открие най-мрачната ѝ тайна? Ако научи за ужасните ѝ грехове? Той мразеше Бунтовниците, които се хранеха от смъртните, убивайки ги в процеса на хранене. Мразеше Бунтовниците достатъчно, че да рискува живота си, борейки се с тях.

Тя беше правила същите неща като Бунтовниците. Мили боже, той щеше да намрази и нея.

Още един пристъп на слабост премина през нея. Тя пристъпи бавно към одеялото.

Тогава чу гласа на Бринли над главата си, висок и гневен. Фил отговори доста по-тихо. Това беше частен разговор, не бе нейна работа. Но те говореха за нея. По дяволите! Тя се придвижи под люка, след това се издигна до тавана.

— Не можеш да се ожениш за нея — каза Бринли настоятелно.
— Татко никога няма да я приеме.

— Пукната пара не давам какво мисли той — отговори Фил. — Той е тесногръд и има тесногръдо виждане за света.

— Той има много власт.

— И за какво я използва? — настоя Фил. — Отглежда крави и овце. Купува още земя. Отглежда още крави. Още овце. И върховната точка на съществуването му е да излиза веднъж в месеца да убива беззащитни животни.

— Това е, което правим. Ти също се наслаждаваше на лова.

— Това не е достатъчно! — извика Фил. — Навън има цял свят.

— Свят на вампири? — подигра му се Бринли. — Не, благодаря.

Вълна на сънливост я заля и тя се сниши с няколко сантиметра. Ванда я отблъсна и се издигна отново до люка.

Фил обясняваше колко важно бе добрите вампири да победят Бунтовниците.

— Това е много важно, Брин. Ако Бунтовниците победят, те могат да завземат целия свят.

— Добре — рязко каза Бринли. — Помогни на твоите добри вампири да победят. Но не се жени за една от тях! Това е лудост, Фил. За бога, ти си шибан принц.

Принц? Ванда поклати глава. Вероятно не бе чула добре.

— А какво ще стане с Даяна? — продължи Бринли. — Ти си сгоден за нея от години.

Ванда ахна. Концентрацията ѝ се наруши и тя падна на пода.

— Ох. — Тя трепна, докато се изправяше. Глезенът ѝ се бе изкълчил.

Докуцука до одеялото. Поне глупавият глезен щеше да се оправи, докато спи. Изпъна се на одеялото. Принц? Принц Филип? Сгоден за Даяна? Това бе Уайоминг, не проклетата Англия. Това не можеше да е вярно.

Сънят я налегна отново, по-силно и пълно. Тя се прозя и затвори очи. Образи прелетяха през съзнанието ѝ. Фил, притискащ Макс Мега Члена към пода; Фил, скачащ от балкона и приземяващ се пъргаво; Фил, борец се с Бунтовниците и оцеляващ. Движещ се прекалено бързо.

Прекалено бързо. Ванда се предаде и потъна в мъртвешкия сън.

Ванда се събуди изведнъж. Тя се вгледа в тъмнината за секунди несигурна къде се намира. О, да. Хижата на Фил в Уайоминг. Опипа наоколо и намери камшика си.

Силно чувство на страх я налегна, толкова силно, че седна с усилие. Войната беше започнала. Роби бе пленен. Марта я предаде отново. Дугъл беше осакатен за цял живот. А сестрата на Фил я мразеше.

Тя се изправи на крака. Глезенът ѝ бе излекуван. Върза камшика около кръста си. Горестно бе тихо. Издигна се до люка и го бутна. Той се отвори с няколко сантиметра.

— О, станала си. — Фил отвори вратата докрай и ѝ се усмихна. — Предполагам, че не ти е необходима стълбата?

— Не. — Тя се издигна и премина през отвора на пода.

Той улови ръката ѝ и я издърпа към себе си. Краката ѝ се приземиха на пода, а ръцете ѝ се обвиха около гърдите му.

— Изглеждаш като каубой. — Ванда плъзна ръка по карираната му каубойска риза.

— Бринли отиде до града днес и ни купи някакви дрехи. — Той я целуна. — Искаш ли да изглеждаш като каубойка?

Тя изсумтя.

— Как си? Раните още ли те болят?

— Добре съм. Поспах малко през деня, докато Бринли беше тук.

Ванда се огледа наоколо, но хижата бе празна.

— Къде е сега?

— Тя е... разхожда се наоколо.

— В тъмното?

— Има пълнолуние. Искаш ли закуска? — Той я поведе към сандъка с лед. — Бринли ни донесе още лед.

— Това е добре. — Ванда взе една бутилка от сандъка. Помисли си да попита Фил дали наистина е сгоден за някоя дама на име Даяна, но не искаше да му признае, че е подслушвала.

Отпи голяма глътка.

— Е, какви са последните новини?

Той се облегна на кухненския шкаф и се намръщи.

— Не са успели да довършат проследяващото устройство преди залез, така че нямаме идея къде държат Роби.

— О, боже. Горкият Роби. — Тя остави бутилката на шкафа. Не ѝ се пиеше, когато точно сега вероятно измъчваха Роби. — Какво ще му направят?

— Като за начало ще го държат гладен. Чул съм, че е ужасно болезнено.

— Така е.

Фил наклони глава, изучавайки я.

— Маги ми каза, че ти си стояла гладна. Карала си се да страдаш. Защо?

— Аз... аз не искам да говоря за това. — Ванда отиде в другия край на стаята. — Тук някъде има ли баня?

— Отвън зад конюшната има външна тоалетна.

Тя му се надсмя.

— Имаш конюшня, но не и баня?

Той сви рамене.

— Конюшната е празна. И не ми е трябвала баня. Не съм бил тук повече от четири години.

— Защо не?

Той я погледна остро.

— Не искам да говоря за това.

— Е, не сме ли една потайна двойка?

— Да, такава сме. Мисля, че е време да си поговорим сериозно. — Той посочи към дивана точно когато телефонът му иззвъня. — Ало?... Да, Хауърд. Сигурен съм, че Ангъс е подивял. Някакъв напредък с проследяващото устройство?

Докато Фил говореше, Ванда обикаляше наоколо. Наистина трябваше да излезе. Смъртните обикновено не разбираха, че вампирите се нуждаеха от червените кръвни клетки, за да оцелеят. Останалата част от кръвта се изхвърляше заедно с добавените съставки като например уискито в Крискито.

И сама можеше да открие външната тоалетна. Излезе навън на широката предна веранда. Появя се свеж бриз, карайки стария дървен люлеещ се стол да изскърца.

Пред хижата имаше малко пасище. Пълната луна грееше, осветявайки тревата в сребристо. В далечината гора от високи дървета достигаха ясното, изпълнено със звезди небе. Въздухът бе свеж и хладен.

Тя заобиколи хижата и видя конюшната. Сградата бе почти толкова голяма, колкото самата хижа. Ванда мина покрай нея и откри външната тоалетна. Точно като старите дни в Полша. Пое дълбоко въздух и си свърши работата по възможно най-бързия начин. Ролка тоалетна хартия стоеше на нещо, което изглеждаше като края на стара дръжка на метла.

Ванда излезе от тоалетната и мина покрай конюшната, намествайки камшика на кръста си. Около нея се разнесе зловец вой. Тя преглътна. Добре. В гората можеше да има вълк или койот. Това бе нормално за Уайоминг, нали? Забърза към предната част на хижата.

Дали в гората нещо мърдаше? Тя се приближи към стъпалата на предната веранда.

Ново движение привлече вниманието ѝ. И още едно. Животни. Вероятно дузина. Те се преместиха от тъмните сенки на дърветата към осветеното от луната пасище. Тя застина.

Вълци.

Лунната светлина блестеше по сребристосивите им козини. Те бавно се приближиха към нея. Очите им блестяха. Зъбите им се бяха показали. Тихо ръмжене се разнесе из пасището, вкочанявайки я от страх.

Изведнъж на верандата се разля светлина. Фил бе отворил вратата.

— Ванда, ела вътре — тихо каза той.

Тя накара краката си да се движат, но те останаха залепени за земята. Кошмарът се бе върнал. Отново я преследваха. И вълците бяха изпратени да я убият.

Те се приближиха. Сърцето ѝ спря. Това беше. Щяха да я убият.

— Мамка му — Фил слезе по стълбите на верандата и тръгна към пасището. — Ванда, влез вътре.

Тя се отскубна от страха, който я бе парализирал. О, господи, не! Фил щеше да се опита да я защити точно както Карл. Вълците щяха да го убият.

Изтича до него и го хвана за ръка.

— Ела с мен. Бързо.

Той издърпа ръката си.

— Ще се оправя с това. Довери ми се. Сега влез вътре — каза той и я бутна нежно към стълбите.

Тя изтича по стъпалата. Вълците нададоха вой. Потръпвайки от ужас, тя се обърна да ги погледне.

Фил бе свалил ризата си. Всички рани по торса му бяха заздравели. Как бе възможно? Тялото му започна да трепери.

Тя ахна. Какво правеше той?

Вълците нападаха.

Фил изпъна широко ръце, отметна глава назад и нададе вой.

Ванда се запрепъва назад, блъскайки се в стената на хижата. Светлината от отворената врата осветяваше Фил. По гърба и раменете му изби козина, после се разпростря и по ръцете му. Те се превърнаха в лапи с дълги остри нокти. Главата му изпука, челюстта му се удължи в дълга муцуна.

Вълците се заковаха на място и се снишиха на земята. Те се страхуваха, осъзна Ванда. Но не бяха толкова ужасени, колкото нея.

Фил беше върколак.

---

[1] тънък плат от конски косъм. — Б.р. ↑

ГЛАВА 19

Времето внезапно спря. Ванда не можеше да диша. Не можеше да мисли. Беше се залепила към стената на хижата, без да може да помръдне.

Върколак. Красивият ѝ Фил беше върколак.

Започна да трепери. Заля я паника, премина през нея и излезе от устата ѝ със задавен писък.

Върколакът се обърна към нея. Колко пъти бе виждала тези зловещи челюсти и остри зъби? Винаги идваха за нея. Преследваха я безмилостно.

Тя се втурна в хижата и блъсна вратата след себе си. С треперещи ръце плъзна резето на вратата. След това отстъпи назад с треперещи колене. Погледът ѝ се премести към прозорците. Той можеше да разбие стъклото. Така вълците бяха влезли в къщата, в която се бяха подслонили с Карл. Вълците го бяха разкъсали.

Стъпки приближиха към стълбите на верандата. Ванда отстъпи. Сърцето ѝ препускаше, а ударите му отекваха в ушите ѝ.

Дръжката се завъртя. Вратата се разтресе. Тя притисна ръка към устата си, щом от нея се отрони ужасен стон.

— Ванда. — Гласът му бе тих. — Пусни ме вътре.

Тя отстъпи назад. В главата ѝ се блъскаха мисли. Никога не бе чувала за върколак, който може да говори или да завърти дръжката на някоя врата. Трябва да беше човек.

Но тя го бе видяла да се променя. Или беше видяла само част от него да се променя. Той определено имаше глава на вълк. И зъби.

По дяволите, как можеше да ѝ причини това? Гняв премина през нея, тя го посрещна с облекчение, пропъждащо ужаса, който я бе направил слаба.

— Разкарай се! — извика тя.

Вратата се разтърси отново.

— Трябва да поговорим.

— Върви по дяволите!

По дяволите. Тя се бе любила с него. Беше го пуснала в тялото си. В сърцето си. Чувство на предателство присви корема ѝ. Първо сестра ѝ, сега и Фил.

Искаше ѝ се да хвърли нещо. Да разкъса нещо. Забеляза дървената стълба, подпряна към таванското помещение — същата, която Фил бе използвал, за да се спусне в избата. Ритна някои от стъпалата, след това сграбчи стълбата в ръце и я строши на две.

— Ванда.

Тя се обърна към гласа му. Той бе вдигнал един от прозорците и я наблюдаваше. Как смееше да изглежда толкова нормално? Напълно я бе заблудил.

— Като твой наставник в борбата ти с гнева, трябва да кажа...

— Остави ме на мира! — Тя го замери с едно парче дърво.

Той се наведе и дървото прелетя през прозореца. Фил отново се показва вътре.

— Ще говорим. Няма измъкване от това.

Няма измъкване? Тя отвори люка за избата и се спусна в нея. Заобикаля напред-назад. Можеше да се телепортира, но къде? В апартамента ѝ не беше безопасно. В Карпатите вероятно бе ден. Може би в Лондон също, така че това изключваше Памела и Кора Лий. Нямаше идея къде са Иън и Тони. Маги?

Ванда трепна. Тя все още бе в онзи списък. Не можеше да постави Маги и семейството ѝ в опасност. Но в собствеността им нямаше ли някаква пещера? Можеше да се скрие там. За жалост, никога не бе ходила в ранчото на Маги, затова не знаеше пътя. Трябваше да се обади. Трябваше ѝ телефонът на Фил.

— Ванда, върни се горе.

Тя погледна към люка. Фил беше там.

Ванда огледа избата и забеляза една лопата. Това щеше да го държи настрана. Щеше да държи настрана лапите му от нея. Тя сграбчи дръжката.

Той скочи. Сърцето ѝ се сви, докато го наблюдаваше. Той се приземи, каубойските му ботуши удариха дървения под с тъп звук, коленете му се свиха, за да поемат напрежението.

Фил се изправи бавно. Дънките бяха паднали ниско на бедрата му. Мускулите по голите му гърди бяха изпъкнали. О, господи, как бе

обичала твърдите му гърди и широки рамене. Нямахте и следа от нараняванията, които бе получил миналата нощ.

Гъстата му кафява коса блестеше на светлината, която идваше от отворения люк. Проблясваха златни и кестеняви кичури. Светлосините му очи я наблюдаваха, блестящи от силно чувство.

Той бе великолепен. Как можеше да е върколак? И как можеше да е човек в момента? Единственият път, когато бе виждала вълк да се превръща обратно в човек, бе, когато Карл беше убил един от тях. Доколкото тя знаеше, щом веднъж върколакът се превърне във вълк, той оставаше така цялата вечер. Със сигурност не бе виждала някой, които можеше да преобразява само части от тялото си.

Тя насочи лопатата към него.

— Какво си ти?

Погледът му се премести към лопатата и устата му се изпъна.

— Аз съм Фил Джоунс, същият мъж, който бях вчера — отвърна той и пристъпи към нея.

— Стой назад! — Тя повдигна лопатата. — Какво си ти?

Брадичката му се повдигна.

— Аз съм Алфа върколак. Мога да се преобразявам напълно или частично, когато пожелае, денем или нощем. Имам свръхсила и бързина и засилени усещания. Ако се нараня, мога да се променя и веднага ще се излекувам. Мога да призова силата на вътрешния ми вълк, без да се преобразявам физически. И още нещо...

Той скочи към нея толкова бързо, че тя едва имаше време да замахне с лопатата към него. Фил хвана дръжката и я дръпна към себе си. Ванда заби пети в земята и дръпна дръжката към себе си. Той дръпна още по-силно, изваждайки я от равновесие. Когато тя политна напред, той хвърли лопатата настрана, обви ръка около нея и я притисна силно към гърдите си.

— Още едно нещо — изръмжа той. — Аз те обичам.

Тя го блъсна по гърдите.

— Пусни ме. Ти... ти ме излъга.

— Щях да ти кажа тази вечер. По дяволите, опитах се да ти кажа още миналата вечер в хижата на Хауърд, но щом споменах вълците, ти отказа да говорим.

Ванда трепна. Тя беше толкова съсредоточена в това да запази своите тайни, че не бе позволила на Фил да ѝ разкрие своите.

— Но ти трябваше да ми кажеш. — Тя го удари по гърдите.

— Защо? За да имаш извинение да не се влюбваш в мен? — Той хвана ръцете ѝ и ги стисна зад гърба ѝ. — Какво стана с това, че любовта ми е достатъчна?

Очите ѝ горяха от сълзи.

— Но аз мразя вълци. Мразя шейпшифтъри.

— Ти обичаш този.

Тя поклати глава.

— Аз... аз не мога. Плашиш ме.

Устата му трепна.

— Не съм ли спасявал живота ти достатъчно пъти, че да ми се довериш? Обичам те, Ванда. Винаги ще бъда до теб.

Една сълза се отрони и се плъзна по бузата ѝ. Беше истина. Той я бе спасил. Няколко пъти. Беше спрял Макс Мега Члена в клуба. Бе убил змията. Беше открил бомбата. Сигурно би могъл да я подуши с развитите си сетива на върколак. Но как можеше да превъзмогне това, че той е върколак?

Тя поклати глава.

— Страхувам се прекалено дълго от твоя вид.

Хватката му върху ръцете ѝ се затегна.

— Какво точно те плаши? Зъбите ми ли? Преди съм те хапал, без да те нараня.

Тя потрепери.

— Да не са ноктите? — Той освободи ръцете ѝ.

С една ръка, обвита около раменете ѝ, той ѝ показа другата си ръка. Тя потрепери със синкава светлина. По ръката му се разпротря козина и се превърна в лапа. Показаха се нокти — остри и смъртоносни.

Ванда трепна. Тя извъртя глава и затвори очи.

— Недей.

— Недей какво? Наистина ли мислиш, че ще те нараня?

Тя подскочи, когато усети нещо да докосва бузата ѝ. Козина. Мека и топла. Той погали бузата ѝ, след това се спусна по врата ѝ. Тя погледна скришом и го видя да я гали с опакото на лапата си.

— Аз съм в пълен контрол — каза той нежно. — Довери ми се.

Фил обърна лапата си и плъзна един нокът под ципа на гащеризона ѝ. Плъзна надолу и преряза сутиена ѝ.

Ванда ахна.

Лапата затрептя и се превърна отново в ръка. Той смъкна гащеризона и сутиена ѝ, за да разкрие гърдите ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха. Гърдите ѝ се надигнаха, докато тя се опита да си поеме дъх. Кожата ѝ настръхна, копнееща за докосването му.

Тя тръсна глава. Как можеше да го желае сега? Но в него имаше нещо. Животински магнетизъм, който завладяваше сетивата ѝ. Той бе суров и могъщ и я караше да копнее за него. Дори страхът ѝ правеше нещата още по-вълнуващи.

Фил обхвана гърдата ѝ и я стисна леко. Ванда изстена.

Той потърка с пръст втвърденото връхче.

— Мисля, че с времето ще оцениш двойствената ми природа. Мога да те любя като джентълмен или да те обладая като звяр — каза той и щипна зърното ѝ.

Ванда се разтрепери. Между краката ѝ се събра влага. Господ да ѝ е на помощ, но тя го желаше.

— Кое предпочиташ тази вечер? Джентълмена или звяра? — Устата му трепна. — В човешка форма, естествено.

Тя прокара ръце по широките му рамене.

— Бих желала по един и от двамата.

Той се усмихна бавно.

— Това може да стане. — Фил се наведе по-близо и прошепна в ухото ѝ: — Но звярът иска да е първи.

Преди дори да може да реагира, той бе развил камшика ѝ, пусна го на пода и смъкна гащеризона и бельото ѝ до глезените ѝ.

— Ти наистина имаш свръхбързина.

— И сила.

Фил я вдигна и я положи на одеялото. След секунда бе свалил ботушите ѝ и своите каубойски ботуши.

Тя погледна издутината на дънките му.

— Очевидно и свръхразмер.

Той се усмихна, докато дънките и бельото му паднаха на пода.

— Това е животното в мен. — Приклепна в краката ѝ. Ноздрите му се разшириха. — Мога да подуша възбудата ти.

Бедрата ѝ се притиснаха едно в друго и тя се овлажни още повече. Фил вдигна единия ѝ крак и ухапа свода на ходилото ѝ. След това близна пръстите ѝ и ги ухапа. Кракът ѝ трепна.

— Ти... ти сигурен ли си, че трябва да ме хапеш?

Тя мислеше, че така се създават върколаците.

Той ухапа глезена ѝ.

— Страхуваш се, да не станеш космата ли, съкровище?

— Ами, мисля, че вече си имам достатъчно проблеми само да бъда себе си.

Фил се подсмихна.

— Обичам те точно такава, каквата си. — Той облиза една пътечка по прасеца ѝ. — Трябва да те ухапя силно, да разкъсам кожата и слюнката ми да достигне до кръвопотока ти.

Облиза задната част на коляното ѝ.

— И по това време трябва да съм в животинска форма. Така че си в сравнителна безопасност.

— Сравнителна?

— Не можеш да убедиш в нещо един звяр.

Сърцето ѝ подскочи, когато той изръмжа тихо. Той се движеше около нея, подпрян на ръце и крака, ухапвайки голото ѝ тяло, търкайки нос по настръхналата ѝ кожа, ближейки я, вкусвайки я. Нито една част от нея не бе подмината. Ушите ѝ, врата ѝ, подмишниците ѝ.

С ново ръмжане той се премести на гърдите ѝ. Облиза ги, стисна ги, засмука силно зърната им. Те почервеняха, връхчетата им се издуха и станаха чувствителни. Ванда изстена и се изви към устата му.

И тогава, бутайки я с ръце и нос, той я обърна. Гърдите ѝ свръхчувствително се търкаха в одеялото. Тя притисна крака, готова да избухне.

Той ухапа врата ѝ, карайки я да трепери. След това си проправи път надолу по гръбнака ѝ с облизвания. Той масажира задника ѝ, облизвайки и ухапвайки я, докато тя започна да се гърчи.

Ванда ахна, когато той я завъртя на една страна и пъкна глава между краката ѝ. С глава, положена на бедрото ѝ, той се впи жадно в нея.

Тя извика и притисна бедра към главата му. С ръмжене той плъзна лицето си още по-близо до нея. Очевидно езикът му също притежаваше свръхбързина. Ванда извика, тялото ѝ се разтърси от силни конвулсии.

— Ти си моя.

Фил щипна дупето ѝ и я изправи на колене.

— Чакай.

Коленете ѝ трепереха. Тялото ѝ все още потръпваше. Тя отпусна чело срещу одеялото, борейки се да си поеме дъх.

— Държа те.

Той сграбчи бедрата ѝ, поддържайки я с ръцете си, докато нахлу в нея изотзад.

Ванда изплака. Фил беше невероятен. Изпълваше я напълно. Той се отдръпна бавно, удължавайки усещането, разпалвайки я.

— Фил!

Той отново навлезе в нея. Подпираше я с една ръка, наведе се напред и захапа врата ѝ и задържа ръката ѝ. Задвижи се по-бързо. Напрежението започна да се натрупва отново. Изръмжа в ухото ѝ, след това се повдигна на колене, вземайки я със себе си.

Тя се облегна назад върху гърдите му. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и стиснаха гърдите ѝ.

— Ти си моя — прошепна той в ухото ѝ.

— Да.

Фил се протегна между краката ѝ и щипна клитора ѝ, докато навлизаше в нея изотзад. Ванда извика, когато оргазмът се разби в нея. Той издаде дрезгав вик, зловещо напомнящ за воя на вълк. Когато падна на одеялото заедно с нея, тя знаеше, че бъдещето ѝ беше решено. Звярът бе белязал своята избраница.

— Добре ли си? — попита я Фил, когато дишането ѝ най-последно се забави.

— Да. — Тя се сгуши в тялото му.

Той лежеше по гръб, все още в избата. Обви ръце около нея и погали гърба ѝ. Беше облекчен, че Ванда знае тайната му, но сега имаше друг проблем.

Бринли беше видяла разкриването на способностите му на Алфа. Тя бе водачът на проклетата група, която беше уплашила Ванда толкова много. Без съмнение това е било намерението на Брин — да изплаши Ванда и да я пропъди от живота му. Откъде сестра му бе успяла да открие останалите палета, той нямаше идея.

Сега вероятно бяха в гората, ловувайки лисици или зайци. Като обикновени върколаци, те щяха да останат в животинска форма цяла

нощ, връщайки се към човешките си тела малко преди изгрев.

Последното нещо, което искаше, бе Бринли да разбере тайната му. Получаване на статуса на Алфа бе огромно събитие в света на Ликаните. Тя щеше да каже на баща им възможно най-скоро.

Първородният син ставаше Алфа. Фил бе доказал стойността си да бъде истинският наследник.

— Как си станал върколак? — прошепна Ванда.

— Така съм роден.

— Значи, ти си бил истинско зверче като дете?

Той изсумтя.

— Децата на Ликаните обикновено не преминават през първата си промяна преди пубертета. Аз бях на тринадесет.

— Трябва да е било страшно. И болезнено.

— Да, малко. Но ние бяхме подготвени за това. Когато слушаш историите през целия си живот за прилива на свобода, която усещаш, когато бягаш през горите, за тръпката от лова и победата в първия ти лов, тогава наистина си щастлив, когато това се случи.

Тя прокара пръсти по косъмчетата на гърдите му.

— Как са се появили върколаците? Имало е някакъв странен, побеснял вълк, който е ухапал някой човек?

— Това е много стара история. Спомням си как стоя пред огъня, слушайки родителите ми да я разказват. — Той погали гърба ѝ. — Искаш ли да я чуеш?

— Да — тя сложи глава на гърдите му. — Разкажи ми.

— Семейството ми е потомък на древен род на уелската кралска линия.

Тя вдигна глава.

— Значи си принц?

— Не бих отишъл толкова далеч. Тези предшественици са били повече магьосници, отколкото крале. Притежавали са много странни сили и една от тях била да се превръщат в каквото животно си пожелаят. С времето развили лично предпочитание да се превръщат в определени животни. Любимите им били вълкът, мечката, дивата котка и ястребът.

— Ловуващите животни — прошепна Ванда.

— Точно. Защо да се превръщат в мишка, когато могат да бъдат лъв? Моите предци са предпочитали вълците. Всичко било наред,

докато не се появили римляните. Келтските племена били разгромени. Моите предци решили, че могат да се измъкнат от римляните като живеят като вълци.

— Други са живеели като мечки, диви котки и ястреби? — попита тя.

— Да. — Фил предположи, че това е било началото на семейството на Хауърд като шейпшифтъри мечки. — Докато предците ми били във вълча форма, те се съвкупявали. Открили, че тези деца били свързани завинаги с вълка. Не можели да избират животното, в което ще се превръщат.

— И така са се родили върколаците — прошепна Ванда.

— Да. От време на време римляните убивали по някой вълк и той се превръщал отново в човешка форма. Били суеверни и се страхували, че нещо свръхестествено ще им се случи, ако не пазят това в тайна. Наричали нашето племе Филипус — тези, които обичат вълците. Името е предавано в семейството ми от векове. Всъщност това е моето име.

Тя го погледна скептично.

— Филипус?

— Сега знаеш защо предпочитам Фил. След като римляните си тръгнали, предшествениците ми решили, че ще е безопасно да се върнат към живота като хора. Но били изминали няколко поколения и те открили, че не могат да останат постоянно в човешка форма. Променяли се в първата вечер на пълнолунието.

— Значи, те били обречени да се превръщат във вълци всеки месец завинаги — прошепна тя.

Той се усмихна.

— Не бих го нарекъл „обречени“. Не съм срещал върколак, който да не обича изблика на свобода, който получаваме всеки месец, когато захвърлим всички човешки правила и условности през прозореца и се държим като... животни.

— Намираш го освобождаващо.

— Да — въздъхна Фил. — Или би трябвало да бъде. В света на Ликаните има такива, които мислят, че трябва да се придържахме към традициите си. Господарите на основните глутници могат да бъдат много могъщи и се опитват да наложат на всеки да прави това, което те желаят.

Ванда седна.

— Имал си проблеми с някой от тях ли?

Той кимна.

— Баща ми.

Тя трепна.

— Съжалявам.

— Няма нищо — той погали ръката ѝ.

— Той няма да ме одобри. Сестра ти също. — Ванда погледна към люка. — Тя кога ще се върне? Това е ужасно дълга разходка... оу.

— Тя удари челото си. — Сестра ти е върколак.

— Тя беше един от вълците, които те уплашиха.

Ванда се намуси.

— Наистина не ме харесва.

— Все още не те познава. И не се тревожи за нея. Ще си поговоря добре с нея.

— Всички онези вълци ли бяха върколаци?

— Да, но те няма да те притесняват повече. Те знаят, че си под моя закрила — Фил седна. — Защо се страхуваш толкова от върколаци?

Тя трепна.

— Аз... аз ти казах. Те ме преследваха.

— Не ми каза защо.

Ванда облече бельото си.

— Знаеш ли, съсипа ми сутиена. Надявам се, че сестра ти има някой, който мога да взема назаем.

— Тя ни донесе някои дрехи. Хайде, Ванда. Аз ти разказах моите тайни. Време е ти да ми разкажеш твоите.

— Ти ще ме намразиш.

Тя се изправи и се отдалечи.

ГЛАВА 20

Ванда се издигна и мина през люка, приземявайки се на приземния етаж на хижата. Хладен бриз накара кожата ѝ да настръхне и тя забърза към прозореца, който Фил бе оставил отворен.

Чу звук зад себе си и се обърна. Фил стоеше до люка.

— Можеш да скочиш толкова високо?

Той кимна.

Значи така бе успял да се качи на горния етаж в хранилището в Ню Орлиънс. Погледна предпазливо към прозорците от двете страни на вратата на хижата. Нямаше щори. Нямаше завеси. Добре дошли в пийпшоуто на Уайоминг. Тя постави ръка върху гърдите си.

— Някой може да ни види тук.

— Някоя щастлива катерица, може би — усмихна се Фил. — Най-близкият съсед е на километри оттук.

— Върколаците са там някъде.

Тя се придвижи бързо до кухнята, където нямаше прозорци.

Фил я последва.

— Ликаните винаги се събличат, преди да се преобразят. Голотата не е голяма работа за нас.

Погледът ѝ се спусна по голото му тяло.

— Лесно ти е да го кажеш, когато изглеждаш така. Но бих предположила, че някои от момчетата биха били малко притеснени да изложат на показ своите... слабости.

Той изсумтя.

— Мъжете Ликани нямат слабости.

— Вярно. Вие сте големи колкото егото си, което е доста огромно.

Ванда извади една кърпа от шкафа и хвана дръжката на помпата.

— Чакай, позволи ми.

Той започна да помпа и от чучура потече вода върху кърпата.

Тя потърка лицето и врата си, трепвайки от студената вода.

— Какво стана с теб в Полша, след като се превърна във вампир?

Ванда преглътна трудно. Ковчегът с кошмарите ѝ придоби форма в ума ѝ.

— Аз... аз се нуждая от още вода.

Тя вдигна кърпата под улея.

Той изпомпа още вода.

— Какво стана?

Ванда изми гърдите и торса си.

— Погребах малката си сестра. — Ковчегът се разтропа, опитвайки да се отвори. — Още вода.

Той ѝ даде още.

— Тогава какво?

Тя избърса ръцете си.

— Бях заела една лопата от близката ферма. Връщах я в бараката, когато фермерът ме откри. На мига бях надвита от глада.

— Ухапала си го?

Тя се наведе да измие краката си.

— Избягах навън и ухапах кравата му. През първите няколко седмици бях толкова объркана. Толкова гладна и толкова ужасена, че можех да убия някой. Не знаех какво да правя. Криех се в пещерите и се хранех с животни. Имах чувството, че аз съм се превърнала в животно.

— Твоят... създател не ти е помогнал да се приспособиш?

— Зигизмунд? — изсумтя с отвращение Ванда. — Не исках да имам нищо общо с него и с Марта. Оставих ги в нощта, в която се събудих.

— Има нещо, което трябва да ти кажа — намръщи се Фил. — Затворникът в Роматех, онзи, който са заловили в имението на Аполон — това е Зигизмунд.

Ванда остана без дъх. Кожата ѝ настръхна.

— Ти... сигурен ли си?

— Да. Той беше един от Бунтовниците, маскиран като бог, за да се храни от момичетата и да... да ги изнасилва.

Тя въздъхна. Това беше още една от причините да избяга от Зигизмунд. Знаеше, че той ще я малтретира. Можеше да види, че го е сторил с Марта, въпреки че сестра ѝ, изглежда, го желаше.

— Натъкнах се на него няколко пъти, докато се криех в пещерите. Той винаги ми се смееше и казваше, че съм обречена.

Нямаше как да избягам от всемогъщия Касимир. Тогава се телепортирах, преди да успее да се свърже с Йедрек Янов — сви рамене тя. — Зигизмунд е едно злоупотребяващо прасе. Надявам се да сте го накарали да страда.

— Направихме го — каза Фил. — Когато разбрах кой е, едва не го убих.

Но не го е сторил, помисли си тя. Фил е убивал единствено при самозащита. Той бе почтен човек, не като нея.

Ванда вдигна кърпата.

— Марта е в Америка. Видях я в хранилището в Ню Орлиънс, биеше се с Бунтовниците.

Фил трепна.

— Това трябва да е било шок за теб.

Той взе кърпата от нея и разтърка гърба ѝ.

Тя затвори очи, наслаждавайки се на усещането за ръцете му.

— Как се замеси със съпротивата? — попита той.

Очите ѝ се отвориха. Мили боже, този мъж никога не се отказваше.

— Знаеш ли къде е оставила сестра ти дрехите, които е купила?

— Торбата е върху кухненската маса — Фил остави кърпата на плота. — Избягваш темата.

— Можеш да се обзаложиш, че е така.

Тя отиде до масата и извади нещата от найлоновата торба — бельо и сутиен близко до истинския ѝ размер, дънки и риза в каубойски стил.

— Осъзнавам, че може да е болезнено.

— Да се облека като каубойка? — попита тя иронично.

— Не, да говориш за миналото си.

— О, така ли мислиш? Можеш ли да си представиш да изгубиш баща си, сестра си и четирима братя заради войната? Жозеф бе само на дванадесет! Не можах да разбера дали са загинали в битка, или са хванати в плен. Молах се да са пленени, за да бъдат още живи, но когато видях концентрационните лагери, почти исках да са мъртви.

Тя се върна до мивката в кухнята.

— Научих се как да се телепортирам случайно. Една вечер стоях пред някакъв лагер, вирайки се през мрежата с желанието да има

начин да вляза вътре и да проверя дали баща ми и братята ми са там. Следващият миг всичко стана черно и аз бях в лагера.

Тя свали бельото си и го изпра в мивката.

— Притичах покрай колибите, търсейки семейството си, но тях ги нямаше. Не можех да повярвам на това, което виждах. Толкова много затворници, наблъскани в такова малко пространство.

Ковчегът се отвори. Господи, не, тя не искаше да си спомня. Всички онези затворници, онези мършави, съсухрени тела, онези мъртви очи, изпълнени с болка и отчаяние.

— Какво се случи тогава? — прошепна Фил.

— Един пазач ме хвана — очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Бях толкова разстроена от това, че видях всички тези затворници и толкова гладна. Ухапах го. — Сълзите се плъзнаха по бузите ѝ. — Изгубих контрол и го убих.

Тя погледна към Фил през сълзите си, очаквайки да види отвращение в очите му. То не беше там. Това трябваше да е грешка. Не бе разбрал размера на греховете ѝ.

— Трябваше да се храня всяка вечер. Защо да измъчвам някоя бедна, нищо неподозираща крава, когато можех да убия един нацист? Това и правех. Всяка нощ. Присъединих се към съпротивата. Телепортирах се в някой лагер, освобождавах няколко пленника и убивах по едни нацист само за една нощ.

Фил не каза нищо, а само я наблюдаваше съсредоточено.

Ванда се отдалечи от него. По дяволите. Сега ковчегът бе напълно отворен и всичките ѝ ужасни грехове бяха пропълзели навън.

— Една нощ, след като бях убила някакъв пазач, пред мен се появи вампир. Каза ми, че ме е наблюдавал няколко седмици. Поздрави ме, че съм била роден убиец. Даде ми ултиматум — да се присъединя към Истинските или ще убият лидера на съпротивата.

— Карл — каза меко Фил.

Тя кимна.

— Вампирът беше Йедрек Янов. Той ми разказа за Истинските — тези, които сега ние наричаме Бунтовници. Заяви, че те са в съюз с нацистите. Веднъж щом Германия контролира света, Истинските ще контролират нацистите. Можех да съм част от всичко това. Можех да управлявам света.

Ванда потърка челото си.

— Всичко, за което можех да мисля, бе баща ми и братята ми, които вероятно бяха загинали, биейки се с нацистите. Казах на Йедрек да върви по дяволите. Тогава той заяви, че ще изпрати личните си любимци да ме унищожат — тя потрепери. — Вълците му.

Ванда се върна обратно в кухнята.

— Хукнах към Карл, за да му разкажа какво се случи. Същата вечер се появиха три вълка и аз успях да го телепортирам. Но всеки месец, когато луната станеше пълна, те идваха след нас. И ставаха все повече и повече. Една вечер Карл уби един от тях и той се превърна в човек.

— И тогава си разбрала, че са върколаци? — попита Фил.

— Да. Тогава Карл купи сребърни куршуми.

— Виждала ли си върколак в човешка форма? — продължи той.
— Освен онзи, който сте убили.

— Не.

Фил кимна.

— Това обяснява нещата.

— Какво обяснява?

— Защо не разпозна миризмата ми. Шейпшифтър не миришат като обикновените хора. Но ние имаме тази уникална миризма само когато сме в човешка форма. Когато сме вълци, миришем на вълци.

Тя въздъхна.

— Говориш за това толкова спокойно, но не разбираш. Аз бях ужасена. Всеки месец намирахме ново място да се скрием, а вълците отново ни откриваха. Бяха неумолими.

— Видях колко ужасена беше навън.

— Видях ги как разкъсват Карл на парчета! Щяха да хванат и мен, но успях да се телепортирам. След това бях съвсем сама, криейки се като плъх в пещерите, в търсене на баща ми и братята ми, но никога не ги открих и се хранех от нацистите всяка нощ. Аз... убих толкова много. — Тя се отпусна в кухненския стол и покри лицето си, докато сълзите се спускаха по него. — Аз съм чудовище.

Стаята беше тиха, като се изключат подсмърчанията ѝ. Беше го направила. Бе го допуснала да види какво се крие в ковчегата ѝ с кошмари. Остави го да я види каква е всъщност. Сега той щеше да гледа различно на нея. Вместо да вижда любов в красивите му сини очи, тя щеше да вижда пълно отвращение.

— Ванда... — Фил клекна до нея.

Тя покри очите си, за да не го вижда.

— Ванда, ти си преживяла ад, който никой човек не трябва да преминава. Изгубила си семейството си, любимия си, своята смъртност. В онези лагери си станала свидетел на най-лошия вид жестокост, която един човек може да причини на друг. Живяла си в постоянен страх и отчаяние.

Тя смъкна ръцете си.

— Аз ги убих. Не беше нужно. Държах се точно като един Бунтовник. Не съм по-добра от тях. Знам, че ги мразиш, така че съм наясно, че мразиш и мен.

— Ела. — Той я хвана за ръка, карайки я да се изправи, и я поведе към мивката. След това намокри кухненската кърпа. — Била си на война, Ванда. Тя е грозно чудовище, което кара хората да вършат ужасни неща, които обикновено не биха направили.

— Това не е оправдание.

— Да, такава е. — Фил изцеди кърпата. — Когато си приближила онези пазачи в лагерите, ти си била нарушител. Ако не си ги убивала първа, те са щели да те убият. Било е самозащита.

Той избърса сълзите от лицето ѝ с кърпата.

Нови сълзи се отрониха от очите ѝ.

— Ти... можеш да ми простиш?

— Разбира се. Аз... — Фил наклони глава. — О, сега разбирам.

— Какво разбираш?

Че тя не заслужава да бъде обичана?

Той отново намокри кърпата.

— Разбирам защо си натрупала толкова гняв и чувство на безсилие. Не защото се нуждаеш от моята прошка. Няма какво да ти прощавам. — Отново избърса лицето ѝ. — Ванда, проблемът е в теб. Ти не си си простила.

Тя примигна.

— Аз извърших ужасни неща.

— Било е война. И ти си направила това, което е трябвало, за да оцелееш.

— Не мислиш, че съм чудовище?

— Не. Смятам, че си невероятно смела и красива жена.

През нея премина вълна на облекчение. Понесе се през нея и отми тежкия товар на вината и угризенията.

— Толкова се страхувах, че ще ме намразиш.

Той се усмихна.

— Аз те обичам. И няма да спра да го повтарям, докато не го повярваш.

За първи път Ванда наистина го повярва дълбоко в себе си. За първи път от много години тя се почувства достойна за любов. Усмихна му се.

— Наистина ти вярвам. Аз също те обичам.

Все още усмихвайки се, той намокри кърпата.

— Радвам се, че най-накрая ми разказа всичко.

Ванда кимна. Ковчегът в ума ѝ бе широко отворен. Все още беше там, и винаги щеше да бъде, но вече не изглеждаше толкова страшен.

Тя ахна, когато мократа кърпа изведнъж се притисна между краката ѝ.

— Какво правиш?

Фил потърка кърпата срещу нея.

— Вярвам, че поиска два рунда правене на любов: един със звяра и един с джентълмена. — Той изплакна кърпата, след това започна да мие и себе си. — Джентълменът е на твое разположение.

— Фил, събуди се — побутна го Ванда. — Търсят те по телефона.

Той се събуди и седна.

— Конър е.

Тя му подаде телефона. Щом бе започнал да звъни, се бе придвижила с вампирска скорост, за да го открие. Беше в дънките му в избата.

Отговори, докато се издигаше до приземния етаж. След това се издигна до таванското помещение, където двамата с Фил се любиха преди няколко часа.

— Здравей, Конър. — Фил се заслуша. Той седна изправен. — Това е страхотно!

Ванда приседна в края на леглото, слушайки. От това, което можеше да дочуе, звучеше сякаш Ласло бе завършил с проследяващото

устройство. След пет минути в Източното крайбрежие щеше да е сутрин. Веднага щом Зигизмунд заспеше, щяха да му го поставят. Тогава непосредствено след залез, щяха да му позволят да избяга. Надявах се, че щеше да ги заведе до Роби.

— Да, ще се бия — каза Фил. — Само изпрати някой да ме вземе.

Ванда преглътна трудно. Естествено, че Фил ще иска да се бие. Вероятно бе добър приятел с Роби. Те и двамата бяха разпределени в Тексас при Жан-Люк.

Ако нещо се случеше с Фил, как щеше да го понесе? Тя бе изгубила толкова много хора, които обичаше заради войната.

— Ще ми трябва сабя — продължи Фил. — Тук имам само пистолет.

Той нямаше да умре като Карл, каза си Ванда. Притежаваше свръхсила и скорост. За първи път тя осъзна колко благодарна трябваше да е, че той е върколак. Един смъртен нямаше да има шанс.

— Добре. Ще бъда готов — каза Фил и затвори.

— Значи, битката ще бъде тази вечер? — попита Ванда.

— Така се надяваме. — Той я погледна. — Косата ти е мокра.

— Стана ми скучно. Тук няма какво да се прави. Поне не докато спиш. — Тя бодна крака му. — Открих един шампоан и измих косата си в кухненската мивка.

Бе облякла дрехите, които ѝ бе донесла Бринли.

Изправи се и попита:

— Как изглеждам?

Той се усмихна.

— Ти си най-добре изглеждащата каубойка с пурпурна коса, която съм виждал.

— Трябва да те запозная с камшика си — заплаши го тя.

— Трябва да смъкна тези дънки от теб.

Устата ѝ се изви.

— Имаш еднопосочен ум.

— Не мога да го превъзмогна. Аз съм истинско животно.

Той я дръпна на леглото и тя се разсмя.

Дръпна ризата ѝ, разкопчавайки копчетата.

— Чакай. — Тя постави ръка върху неговата. — Имаме ли време? Не ми се иска сестра ти да ни открие.

— Нека да проверя.

Фил стана от леглото и погледна през малкия прозорец. Той може и да гледаше пълната луна, но Ванда се наслаждаваше на прекрасното му тяло: силен гръб и страхотен задник. Кожата ѝ започна да настръхва. Мили боже, можеше да се възбуди само докато го наблюдава.

— Имаме почти час — обърна се той към нея.

Ванда остана без дъх. Той вече беше възбуден.

— Започнал си без мен.

Погледът му се премести към дънките ѝ и ноздрите му се присвиха.

— Не, не съм.

Тя се забори да откопчае дънките си. Междувременно той стигна до края на леглото и свали ботушите ѝ. Голата му кожа имаше червен оттенък заради блестящите ѝ очи.

Фил улови края на дънките ѝ и ги свали.

— Имаш пет секунди да свалиш бельото си или ще го разкъсам.

Тя смъкна бикините си и се престори, че трепери.

— Ооо, умирам от страх. Големият, лош вълк е в града.

С усмивка той се придвижи към нея на ръце и колене.

— О, какви сладки крака имаш. — Той ухапа бедрото ѝ.

— За да мога да те стисна по-добре, скъпи.

Тя седна и свали сутиена си.

Очите му блеснаха в синьо.

— Какви сладки гърди имаш.

— За да мога да те съблазня по-лесно, скъпи.

С ръмжене той я бутна обратно на леглото. Пое едното зърно в устата си и го засмука.

Ванда изстена.

— Какъв прекрасен език имаш.

Той я погледна с блестящи очи.

— За да мога да те изям по-лесно.

Захапа я по корема.

Влага се спусна към връхната точка на бедрата ѝ точно навреме, за да посрещне любознателния му, настоятелен език. След секунди тя се гърчеше и задъхваше. Той си играеше с клитора ѝ с безпощадността на животно.

Ванда извика, когато оргазмът премина през нея. Фил я наблюдаваше с вълча усмивка на красивото му лице.

— Готова ли си?

Той се настани между краката ѝ.

— Чакай. — Тя постави ръце върху раменете му. — След като се облякох като каубойка, сега имам странното желание да яздя.

Той се подсмихна и падна по гръб.

— Качвай се на седлото, съкровище.

След един час Ванда седеше отпусната на леглото и пиеше от една бутилка студена кръв. Изпъна краката си, усещайки подръпването на разтегнатите си мускули. Дори не можеше да си спомни колко оргазма бе преживяла тази вечер. Това беше една дълга невероятна, забранена нощ на секс и болезнени признания, които бяха направили правенето на любов помежду им още по-сладко.

Ванда усети подръпването на съня. Слънцето трябваше да е близо до хоризонта. Отпи още от кръвта. Фил ѝ я бе донесъл в таванското помещение. Той се беше измил на мивката и бе отишъл обратно в избата, за да се облече.

От звука на каубойските му ботуши тя можеше да каже, че сега бе в кухнята. Носът ѝ трепна, доловил аромата на кафе.

Надяваше се, че вече беше сутрин там, където бе Роби. Мъртвешкият сън не само щеше да го приспи, но щеше да сложи край на мъченията му. Тялото му щеше да се излекува, докато спи. Тя се надяваше, че същото ще стане и с ума му.

Въздишайки, Ванда седна и започна да се облича. Тъкмо бе приключила със закопчаването на дънките си, когато чу тропот от ботуши пред входната врата на хижата.

— Фил! — извика Бринли.

Вратата се разтнесе. Резето все още бе на мястото си.

Ванда чу стъпките на Фил да се приближават към вратата. Тя облече ризата си и закопча копчетата.

Вратата се отвори.

— Фил! — Гласът на Бринли беше пълен с вълнение. — Ти си Алфа! Толкова е невероятно. Как, по дяволите, го направи?

— Брин, трябва да поговорим.

— Ние говорим. Няма да повярваш колко са развълнувани момчетата. Говорихме за това по пътя към хижата и единственото ни предположение е, че ти си успял да станеш Алфа сам. Вярно ли е?

— Не бях сам, но не бях и с някоя глутница.

Бринли изпищя.

— Това е направо фантастично! Никой не е правил това преди. Татко ще бъде толкова...

— Не му казвай.

— Какво?

— Говоря сериозно, Брин. Не му казвай. Не е негова работа.

— Разбира се, че е! Фил, всеки Ликан на територията ни ще иска ти да си следващият Върховен господар на глутницата. Вече мога да го видя. Татко ще ти направи огромно парти, за да те посрещне отново, като отдавна загубен принц.

Принц? Ето го пак. Ванда отиде тихо до края на помещението. Бринли отново бе облечена в дънки и потник и разкопчана карирана риза, но Ванда забеляза няколко листа в косата ѝ и кърваво петно на ръкава на ризата ѝ, сякаш бе избърсала уста в него.

Погледът на Бринли се премести към таванското помещение и тя присви очи.

— Тя е още тук.

— Да. — Фил скръсти ръце. — И ти ѝ дължиш извинение.

Бринли изсумтя.

— За какво? За това, че съм била себе си?

— Защото нарочно се опита да я уплашиш — отвърна той.

Бринли се намръщи срещу него.

— Опитвах се да ѝ направя услуга. Тя трябваше да знае истината за теб.

— Да, така е. — Ванда се измори да говорят за нея, сякаш не беше в стаята. Тя взе бутилката с кръв и се спусна на приземния етаж. — Благодаря ти, че ме изплаши до смърт.

— По всяко време — усмихна се Бринли ледено. — Е, защо си още тук? Не можеш ли да си намериш работа в Холивуд? Чух, че точно сега вампирите са на мода.

— Тя е под моя защита — каза Фил. — Това е моята къща и ще бъде убежище за Ванда, когато ѝ е необходимо.

Пуфтейки, Бринли тръгна към кухнята. Тя взе една чаша от шкафа и си наля кафе.

Ванда седна на масата и отпи от бутилката си. Нова вълна на сънливост премина през нея.

Фил дойде до кухнята.

— Кои бяха онези палета с теб снощи?

Палета? На Ванда ѝ изглеждаха достатъчно големи.

Бринли отпи от кафето си.

— Приятели са.

— Те са непълнолетни — Фил седна на масата до Ванда. — Би трябвало да са с глутницата си, когато се променят.

Бринли изсумтя.

— Ти откога се придържаш към правилата на глутницата? Момчетата не могат да се променят в глутницата си. Дори не могат да живеят със семействата си. Или да ходят на училище. Те са отритнати. Сигурна съм, че разбираш как става това.

Ванда погледна питащо Фил.

Той сви рамене.

— Бях прогонен, когато бях на осемнадесет. След година на почти гладуване, открих Конър и той ми даде работа и място, където да живея.

Ванда трепна. Това бе, когато той работеше в къщата и тя го тормозеше.

— Как може да бъдеш прогонен? Имам предвид, ако наистина си принц, кой би имал властта да постъпи така с теб?

Устата му се изпъна.

— Баща ми.

Бринли махна игнориращо с ръка.

— Той просто искаше да те научи на един урок. Очакваше да се върнеш след месец или два.

— С опашка, подвита между краката — измърмори Фил. — Що за Върховен господар на глутницата би излязло от мен, ако бях пълен лигльо?

Бринли въздъхна.

— Знам, че е трудно да се подчиняваш на всяко желание и команда на татко. Точно подобно нещо навлече неприятности на момчетата. Те са предизвикали господарите на глутниците си. Тогава

господарите се жалваха пред татко, Върховния господар, и той ги изгони.

— Звучи сякаш добрият стар татко не се е променил — измърмори Фил.

— Те са само тийнейджъри — продължи Бринли. — Няма да отидат. Знаех, че хижата ти е празна, затова ги оставих да живеят тук.

Фил изсумтя.

— Те са твоите Изгубени момчета? Сигурна ли си, че името ти не е Уенди^[1]?

Тя му се нацупи.

— По-скоро са трън в задника. Половината от месечните ми средства отиват, за да ги нахраня. Те са бездънни ями. И дяволски шумни.

— Няма ли да си навлечеш големи неприятности с баща си, ако разбере какво правиш? — попита Ванда.

Бринли присви очи.

— Да не заплашваш да му кажеш?

— Не. Просто го намирам за интересно — призна Ванда. — Изглежда ми, че ти се бунтуваш срещу баща си точно както е направил Фил.

Бринли се подсмихна с насмешка.

— Повярвай ми, ако татко каже „скачай“, аз ще попитам колко високо. Аз... аз просто почувствах съжаление към момчетата. Те няма да отидат. — Очите й блеснаха. — Но всичко това се промени сега, когато брат ми се върна. Фил, те искат ти да бъдеш водачът на глутницата им!

Той изглеждаше изумен.

— Аз... не мога да направя това.

— Разбира се, че можеш — настоя Бринли. — Не можеш да бъдеш Алфа без глутница.

— Имам други неща за вършене. Важни неща. Днес, след залез, може да има битка.

— Вампирска битка? — В очите на Бринли блесна гняв. — Ти ще помогнеш на тях, а ще обърнеш гръб на собствения си вид?

— Ще направя каквото мога, за да помогна на момчетата, но не мога да бъда техен господар.

Бринли издаде звук на безсилие.

— Дори не си направи труда да ги видиш. Те са толкова въодушевени заради теб, Фил. Ти си първият признак на надежда, който са имали от месеци.

Той се изправи.

— Къде са те?

— В конюшната. Не се изненадвай, ако започнат да подвикват, когато те видят. Ти си техният герой.

— Страхотно. — Той се усмихна криво на Ванда. — Точно от каквото се нуждая.

Тя му се усмихна в отговор.

— Ти си и моят герой.

Той се наведе и целуна челото ѝ.

— Веднага ще се върна.

Фил излезе през вратата.

Бринли отново напълни чашата си с кафе, след това се върна до кухненската маса и седна срещу Ванда.

— Най-после сами. Трябва да поговорим.

---

[1] Препратка към книгата „Питър Пан“ на Сър Джеймс Матю Бари. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

— Трябва да го направиш бързо — каза Ванда. — След около пет минути ще изпадна в мъртвешки сън.

Бринли кимна.

— Тази битка, за която говори Фил, колко лоша ще е?

Ванда бе изненадана. Тя очакваше сестрата на Фил да ѝ каже да се разкара.

— Ние сме във война. Бунтовниците искат да ни убият.

— Чувала съм, че вампирите имат сила да контролират съзнанието на хората. Фил под тяхно влияние ли е, или наистина иска да направи това?

Ванда потисна нарастващото си раздразнение.

— Всеки, който познавам от вампирския свят, има огромен респект към Фил и е привързан към него. Никога не биха го контролирали. Смятат го за част от семейството.

— Той има семейство тук.

— Семейство, което го е пропъдило.

Бринли отпи от кафето си.

— Той разказа ли ти за себе си?

— Разказа ми как предците ви са станали върколаци.

— Това е древна история — махна с ръка Бринли. — Разказа ли ти за живота си тук?

Ванда се изкушаваше да попита „Какъв живот?“, но бе прекалено любопитна, за да отблъсне Бринли.

— Той наистина ли е принц?

Бринли кимна.

— Пряка линия от старите принцове на Уелс. Татко е дошъл от Уелс преди около сто и осемдесет години и е направил първото си ранчо в Монтана. Някои от членовете на клана са го последвали тук. С времето кланът се е разраснал, а татко е ставал все по-могъщ и по-могъщ. Сега притежава над петдесет ранча, пръснати из Монтана, Айдахо и Уайоминг. Цялата западна територия — това са над шейсет

глутници — са се заклели в подчинение на Върховния господар на глутницата. Никой не смее да не му се подчини.

— Освен Фил.

Бринли сви рамене.

— На някой като Фил му е трудно да се подчинява. Татко разбира това. Повярвай ми, той ще е толкова горд, когато разбере, че Фил е получил статус на Алфа без помощта на някоя глутница. Това никога не е правено преди. Брат ми наистина е невероятен.

— Трябва да се съглася с това.

Ванда се прозя, когато сънливостта я налегна отново.

— И тъй като Фил е най-могъщият върколак в страната, е очевидно, че той има важно бъдеще за нас.

Ванда потърка челото си.

— Ти искаш той да се върне тук.

— Да. — Бринли се наведе напред. — Мястото му е при нас. Знаеш ли, че беше сгоден за принцеса върколак?

Значи, принцеса Даяна бе върколак? През съзнанието на Ванда премина образ на един крастав вълк, носещ тиара.

— Той никога не го е споменавал.

— Беше само на десет години, когато татко уреди годежа му с Даяна. Тя бе на две.

— Колко романтично.

Бринли изсумтя.

— Бащата на Даяна е господар на глутницата в Юта и притежава няколко ранча. Тя е единственото му дете, което я прави много могъща и богата наследница.

— Браво на нея.

Очите на Бринли се присвиха.

— Тя може да му даде деца. Кралската линия ще продължи.

По дяволите. Ванда затвори очи.

— Сигурна съм, че си добър човек, Ванда. Брат ми не би държал на теб толкова много, ако не беше. Но се опитай да погледнеш на това с отворено съзнание. Ако Фил се върне тук, той може да бъде могъщ водач. Ако остане с твоя вид — що за живот би имал? Винаги ще бъде работник на разположение на вампирите. Какво би искала за Фил: живот като лидер, където той има богатство, сила и деца, или живот на

робство, където няма да може да има деца и животът му ще е в постоянна опасност?

Ванда преглътна трудно. Слънцето се приближи до хоризонта, привличайки я в мъртвешки сън. Но тя знаеше, че тежестта в сърцето ѝ не бе причинена от сънливостта.

— Чух достатъчно.

Тя се изправи и тръгна към люка.

— Помисли си за това, моля те — каза Бринли. — Ако го обичаш, трябва да го пуснеш.

Когато Фил се връщаше към хижата, забеляза розови и златни ивици да осветяват небето. Слънцето се показваше на хоризонта, така че Ванда вече щеше да е заспала. По дяволите. Той се качи бавно по стълбите на верандата. Щеше да е хубаво да обсъди този нов проблем с нея.

Отвори вратата и Бринли го посрещна с голяма усмивка.

— Е, приветстваха ли те с овации?

— Да. — Той погледна към люка. — Ванда навреме ли отиде в избата?

— Да, тя е добре. Поговорихме си хубаво.

Той повдигна вежда срещу сестра си.

— Не си се опитала да я пропъдиш, нали?

Бринли изсумтя и тръгна към сандъка с лед.

— Би ли желал нещо за закуска? Мога да забъркам няколко дузини яйца.

— Няколко дузини?

Тя извади две картонени кутии от сандъка.

— Казах ти, че момчетата са бездънни ями. Снощи хванаха един лос, но се обзалагам, че отново са гладни.

Фил напълни чашата си с кафе.

— Какво правят, когато не си тук?

— Оставям им колкото мога трайна храна. А те имат и ловни пушки. Справят се.

Фил отпи от кафето си. Беше поговорил добре с момчетата, десет на брой. Най-младият бе на тринадесет, а най-възрастният на

седемнадесет. Всички те го посрещнаха с погледи на възхищение, сякаш бе отговорът на всичките им проблеми.

През него премина гняв при мисълта, че баща му би изгонил деца и ги бе оставил да се оправят сами.

— От колко време са тук?

Бринли чупеше яйца в една купа.

— Най-младият, Гавин, дойде преди около месец. Най-възрастният, Дейви, дойде преди две години.

— Той е бил тук в продължение на две години?

Тя пусна газта и запали котлона на печката.

— Дейви беше на петнадесет, когато дойде. Какво друго можеше да направи?

— Можеше да завърши училище, като начало. Нито едно от тези деца няма диплома от гимназия.

Тя блъсна тигана върху котлона.

— Не мога да ги запиша на училище. Не съм легалният им наставник. Сама ги обучавам, но имам квалификация да обучавам само в основно училище.

— Взела си учителска квалификация? Не мислех, че татко ще ти позволи да идеш в колеж.

Тя въздъхна.

— Притесняваше се, че мога да избягам с някой, който не е Ликан. Но можех да посещавам местния колеж, където татко е в борда на директорите.

— Не ти ли омръзна той да контролира всеки аспект от живота ти?

— Щастлива съм с живота си. И в случай че не си забелязал, татко не контролира всичко, което правя. Той няма идея, че помагам на тези момчета.

— Ти не им помагаш. Ти не им даваш възможност.

— Какво? — Тя изсипа яйцата в тигана. — Дадох им дом.

— Те не правят нищо, Брин. Трябва да завършат училище, да си намерят работа.

— Единствената възможност за работа наоколо е в някое ранчо, което или е собственост на татко, или на някой, който той контролира. Момчетата са прецакани.

— Докато са тук, да. Трябва да напуснат.

Брин ахна.

— Ще ги изпъдиш от тук?

— Не. — Той отпи от кафето си. — Ще измисля нещо.

— Като да бъдеш господар на глутницата им? — погледна го тя обнадявано. — Трябва им бащина фигура. Нужен си им.

Фил започна да обикаля наоколо. Последното нещо, което искаше, бе да се държи като баща.

Той искаше да иде в колеж, но баща му не виждаше смисъл в това да се обучава още. Баща му бе предначертал всеки детайл от живота му — ранчата, които щеше да ръководи, жената, за която щеше да се ожени, евентуалната му роля като Върховен господар на глутницата след около триста години. Всичката мощ и богатство щяха да са негови само ако можеше да се държи както трябва и да прави това, което каже баща му за няколко столетия.

Може би беше време за промяна. Роман Драганести бе променил света на вампирите, когато бе създал синтетичната кръв. Модерните вампири, които вече не бяха ограничавани от нуждата си да се хранят всяка вечер, сега се занимаваха с кариерите си в науката, бизнеса, развлеченията, каквото пожелаят.

Може би беше време и за подобна революция в света на Ликаните. Той се бе освободил от глутницата и от всички стари традиции и ограничения. Може би тези момчета също щяха да го направят.

Фил прекара деня, подготвяйки се за битката тази нощ. Той взе назаем колата на Бринли и отиде в близкия град, където купи още дрехи и бутилки с кръв за Ванда и още амуниции за себе си. Хрумна му, че може да ѝ е необходимо нещо повече от камшика ѝ, за да се предпазва, затова ѝ взе една пушка и ловджийски нож и кания, която можеше да върже на пресеца си. И ако нещо се случеше с него, и тя остане сама, щеше да ѝ трябва телефон, за да ѝ помогне да се телепортира.

На връщане обратно към хижата, той зареди своя телефон и новия, който бе взел за Ванда. В хижата свали всички номера от своя телефон в този на Ванда.

Чу момчетата отвън и погледна през прозореца. Те се бяха разделели на две групи и играеха футбол на поляната.

Той излезе на верандата.

Бринли седеше в люлеещия се стол, бавно движеща се напред и назад.

— Е, наистина ли ще се биеш в тази битка довечера?

— Да. Ще оставя Ванда тук. Ще ти бъда благодарен, ако я държиш в безопасност.

Бринли кимна.

— Мога да направя това.

Фил се облегна на един от стълбовете.

— Колко дълго може да останеш? Нямах ли работа, към която да трябва да се върнеш?

Тя се намръщи.

— Татко не иска да работя. Той мисли, че това е под достойнството ми.

Фил поклати глава.

— Знам едно училище, което с радост би те наело. Момчетата също могат да идат там и да живеят в кампуса.

Очите ѝ се разшириха.

— Къде?

— Местоположението му се пази в тайна, защото учениците са... различни. Някои са смъртни деца, които знаят прекалено много, някои са полувампири със специални сили, а други са шейпшифтъри пантери. Мисля, че тези момчета ще паснат там.

Тя се намръщи.

— Не знам. Изглежда толкова различно от света на Ликаните.

— Те не могат да живеят в света на Ликаните, Брин. Те са пропъдени. Няма връщане назад.

— Хей, господин Джоунс. — Най-малкото момче се качи на верандата. — Искате ли да играете?

— Съжалявам, Гавин. Трябва да пазя енергията си.

— Казах ти, че няма да иска — измърмори Дейви. — Той не иска да има нищо общо с нас.

Фил се намръщи.

— Това не е вярно.

— Ти отказа да бъдеш наш господар! — извика Дейви.

Фил погледна сестра си раздразнено.

Тя сви рамене.

— Те искаха да знаят. Какво друго можех да им кажа?

— Казах, че ще им помогна. — Фил се обърна към момчетата, които се бяха струпали на поляната, наблюдавайки го с наранени изражения. — Добре, слушайте ме. Всички вие сте пропъдени, защото сте поставили под съмнение авторитета на господарите си, нали?

Дейви вдигна брадичка.

— Е, и? Проблем ли имаш с това?

— Ние няма да те предизвикваме — настоя Гавин, с умоляващи го очи. — Мислим, че си напълно страхотен.

Всички момчета измърмориха, съгласявайки се.

— Вярно ли е, че си станал Алфа без глутница? — попита едно червенокосо момче на име Грифин.

— Да. — Фил вдигна ръце, за да накара момчетата, които бяха станали прекалено ентузиазирани, да замълчат. — Вижте, има добра причина, поради която сте предизвикали господарите си. Направили сте го, защото всички вие имате естествени лидерски способности. Всеки от вас притежава силата, куража и интелигентността, необходима да бъде господар на една глутница и водачите ви го знаят. Вие сте най-страшният им кошмар — млад Алфа в процес на създаване. Единственият начин да запазят контрол е като се отърват от вас.

— Да, така решихме и ние — изръмжа Дейви. — Всички ние знаем това.

Фил се усмихна.

— Сигурен съм, че е така. Имате и самочувствието, което е необходимо, да бъдеш лидер. Но помислете как е изграден светът на Ликаните. Когато един Алфа може да живее до петстотин години, как някой като вас може да стане водача, който сте родени да бъдете? Вие сте заплаха за водачите, които имат властта сега, затова са ви изритали. И в света на върколаците остават само лигльовци и слабаци, които са доволни да се подчиняват. С времето светът на Ликаните ще стане слаб и неефективен, защото отхвърля силните и безстрашните от младото поколение.

— Това е гадно — измърмори Грифин.

— Знаете ли защо не искам да бъда ваш господар? Защото вие ще ме приемете и това ще ви дърпа назад. Всеки един от вас има потенциал да стане Алфа и възнамерявам да ви помогна да го постигнете.

Момчетата ахнаха.

— Може да сме като теб? — попита Гавин.

— Но в една глутница може да има само един Алфа — възрази Дейви.

— Ако се придържаме към старите правила, да — каза Фил. — Но старият начин на мислене ви отхвърли. Защо да се придържате към него? Защо да приемате да бъдете по-малко от това, което може да бъдете?

Гавин пристъпи напред.

— Аз искам да бъда Алфа.

— Може да го направиш. — Фил погледна всяко едно от момчетата. — Всички вие може да го постигнете. Знам едно училище, където може да отидете.

— Училище? — Дейви намръщи нос. — Кой се нуждае от училище?

— Вие. Нуждаете се поне от гимназиална диплома — обясни Фил. — След това ще бъдете свободни да следвате каквито и желаниа да имате.

Дейви изсумтя.

— Искам да ритам задници.

Фил се усмихна.

— Знам точното място за теб. Това е фирма, занимаваща се с охрана и разследвания, която би те наела на мига. Но ще трябва да се научиш как да се биеш.

— Ние знаем как да се бием.

Грифин удари с лакът момчето до себе си, което го бутна в отговор.

— Ще трябва да станете експерти в огнестрелното оръжие, бойните изкуства и фехтовката. Имаме враг, който желае да превземе света и те имат навика да нападат със саби.

— Готино — каза Дейви.

Фил изсумтя.

— Това не е като лова. Ще се борите срещу враг, който в действителност ще ви отвръща.

— Страхотно — прошепна Грифин.

Фил го погледна остро.

— Те се бият до смърт. Те са група зли вампири, които наричаме Бунтовници. Притежават свръхскорост и сила.

— Както и ние — настоя Дейви. — Може да се справим с тях.

Фил се усмихна.

— Сигурен съм, че можете. Но първо трябва да бъдете обучени. Всеки от вас може да стане Алфа. Да вземе тази сила, да я приеме и да я направи своя. Заедно може да променим изхода от тази война. Може да спасим смъртния свят. Може да победим злото. Какво ще кажете?

Момчетата извикаха ентузиазирано.

Бринли се наведе близо до него и прошепна:

— Ако навлечеш смъртта на някое от тях, ще бъда дяволски вбесена.

Той я погледна остро.

— Защо не дойдеш да работиш в училището, тогава ще можеш да ги наблюдаваш?

— Татко никога няма да ми позволи.

— Брин, ти си на двадесет и седем години. Време е да се освободиш.

Тя въздъхна.

— Ще си помисля.

— Ще ти оставя номера на Шана Драганести — каза Фил. — Тя отговаря за училището. Ако нещо се случи с мен, обади ѝ се и запиши момчетата.

Бринли се намръщи.

— Да не си посмял да се оставиш да те убият.

— Не възнамерявам.

ГЛАВА 22

По-рано същата вечер Фил тъкмо бе приключил с изяждането на един от двете дузини сандвичи, които Бринли бе направила за вечеря, когато телефонът му иззвъня.

— Готов ли си да се биеш, момко? — попита Конър.

— Готов съм.

Фил погледна през прозореца. Беше странно да чува гласа на Конър, докато навън все още бе светло.

— Добре. Ще ни трябва всеки свободен мъж. Не искаме да бъдем превъзхождани числено като във фиаското в Ню Орлиънс.

— Поставихте ли проследяващото устройство в Зигизмунд?

— Да. И оставихме копелето да избяга. Засега той отиде в руското сборище в Бруклин.

— Мислиш ли, че Роби може да е там? — попита Фил.

— Не. Шон Уилън е подсигурил мястото с бръмбари и екипът му го наблюдава. Не са споменали местоположението на Роби. Нито това на Касимир. Мислим, че Зигизмунд убива времето си, чакайки нощта да се спусне на Запад, преди да продължи. Ох, задръж една минута...

Фил можеше да чуе как Конър обсъжда нещо с Хауърд.

— Току-що направи голям скок на радара. Трябва да се е телепортирал. Можеш ли да го засечеш, Хауърд?

— Чикаго — отговори мъжът с боботеция си глас.

— Добре — продължи Конър. — Фил, веднага щом слънцето залезе при теб, искам да се обадиш на Финиъс. Той ще те вземе. Дотогава трябва да знаем къде е спрял Зигизмунд и ще се съберем там за нападението.

— Добре.

Фил затвори. Той потропа с пръсти по масата. Щеше да мине поне още час или два преди слънцето да залезе в западен Уайоминг.

Веднага щом нощта падна, Фил скочи в избата, за да види Ванда. Той чу първото ѝ поемане на въздух, когато тя се върна към живота.

— Здравей, съкровище.

Тя седна.

— Какво става?

— Трябва да тръгна скоро. Финиъс ще дойде да ме вземе.

Тя се изправи на крака.

— Значи, битката е тази вечер?

— Да. Днес ти купих някои оръжия, просто за всеки случай и един телефон, за да можеш да се телепортираш. Искам да знаеш, че може да останеш тук колкото желаш. Ако нещо се случи с мен...

— Не! — Ванда се хвърли към него с вампирска скорост и обви с ръце врата му. — Нищо няма да ти се случи.

Той я прегърна здраво.

— Обичам те, Ванда.

— Аз чувствам същото към теб — прошепна тя. — Знам, че имаш прекрасно бъдеще пред себе си.

Той започна да я целува, но тя отскочи назад.

— Трябва да хапна.

Ванда се издигна до приземния етаж.

Фил скочи през отвора и затвори люка. Тя вече вадеше една бутилка синтетична кръв от сандъка с леда. Бринли стоеше до кухненската маса, където бе оставил оръжията си. Той я прегърна, след това сложи кобура на рамото си и постави вътре пистолета си.

Извади телефона си и се обади на Финиъс.

След секунди младият вампир се появи.

— Здравсти, вълчо. — Вампирът удари юмрук в този на Фил. След това забеляза Ванда и трепна. — Упсс, надявам се, че не изпуснах голямата тайна.

— Тя знае. — Фил погледна към Ванда и се усмихна. — Тя ме обича такъв, какъвто съм.

Ванда му се усмихна в отговор.

— Да, така е.

— Това е сестра ми, Бринли. — Фил посочи към нея.

— Леле, истинска дама вълк. Доктор Фанг на вашите услуги.

Финиъс се здрависа с нея.

Фил забеляза момчетата на предната веранда да надничат през прозорците.

— А това е младата глутница вълци. Бъдещи служители на МакКей.

— Отлично. — Финиъс помахна на момчетата. — Изглеждате добре, пичове.

Ванда се приближи към кухненската маса, отпивайки от бутилката с кръв.

— Финиъс, как е Дугъл?

— Добре е. Учи се как да се бие с лявата ръка. — Финиъс се намръщи. — Настоя да се присъедини към битката тази вечер и Ангъс му позволи. Той се притеснява, че може да ни превишават числено, но сега имаме повече от седемдесет вампира там.

— Къде? — попита Фил.

— Един район малко на юг от планината Ръшмор — каза Финиъс. — Готов ли си?

— Да. — Фил прегърна бързо сестра си и целуна кратко Ванда. — Помни, че те обичам.

Тя кимна, очите ѝ блестяха от непролети сълзи.

— Да вървим.

Фил се хвана за Финиъс и всичко стана черно.

Приземиха се при малко сечище до един поток. Над тях луната светеше все още пълна. Блестеше върху повърхността на водата и се отразяваше в големите сиви водни камъни. Въздухът беше свеж и с аромат на борове.

— Мястото е надолу по потока — прошепна Финиъс. — Ела, нека ти намерим сабя.

Той поведе Фил нагоре по течението до група камъни. Дугъл стоеше на стража до една купчина от оръжие.

Фил го поздрави тихо и го удари по гърба.

Мъжът му се усмихна сухо.

— Още ми нямат доверие да се бия, така че това е работата ми.

— Това е доста важна работа — прошепна Финиъс и си избра една сабя.

Фил си избра друга, която усещаше добре в ръката си.

— Ангъс изпрати Иън да проучи района — прошепна Дугъл.

— Иън се е върнал от медения си месец? — попита Фил.

Дугъл кимна.

— Двамата с Тони се върнаха, щом чуха за Роби. Всъщност всеки служител на МакКей, който съм срещнал някога, е тук.

— Хайде.

Финиъс поведе Фил към близкото сечище, където се бяха събрали вампирите.

Истина беше. Всеки вампир, които Фил бе срещал, беше тук, плюс още няколко, които никога не бе виждал. Дори Ласло беше тук, нервно въртящ в ръцете си една сабя. Ема стоеше близо до него като квачка. Колбеър Гранд Пайд бе дошъл с мъжете си. Фил си спомняше, че той имаше шестима мъже в Ню Орлиънс. Двама трябва да бяха загинали в битката там.

Фил застана до останалите шейпшифтъри.

— Ако нещата тръгнат на зло, ще се променя — каза Карлос. — Ще бъда доста по-ефективен като пантера.

Фил кимна. Той щеше да остане в човешка форма възможно най-дълго, но щеше да почерпи от мощта на вълка, за да бъде свръхсилен и бърз.

— Иън се е върнал — прошепна Хауърд.

Иън, облечен изцяло в черно, се появи безшумно на сечището. Той начерта в пръстта нещо със сабята си.

— Лагерът има централна отворена част с огън, запален по средата ѝ. Сградите заобикалят мястото като квадрат. Главната постройка е от страни и има девет бунгала от другите три страни.

— Колко Бунтовници видях? — попита Ангъс.

— Забелязах петнадесет Бунтовника в хижата — продължи Иън. — Държат група смъртни затворници — истинските лагеруващи, предполагам. Всяко бунгало беше заето от още трима или четирима Бунтовници.

— Значи, има около петдесет от тях — заключи Жан-Люк.

— А ние сме седемдесет и четирима — каза Ангъс. — Някаква следа от Роби?

— Не, но видях трима Бунтовници да напускат лагера, отправяйки се на изток, затова ги последвах. — Иън нарисова една линия в пръстта. — Отидоха в една пещера. Мисля, че Роби може да е там.

— Вероятно използват пещерата за мъртвешкия си сън — каза Жан-Люк.

Ангъс се намръщи.

— Там може да има още Бунтовници. Все още може да ни надвишават числено — той погледна към всички на сечището. — Не мога да гарантирам сигурността ви.

Джак махна с ръка.

— Битките никога не са безопасни. Дойдох тук, за да спася Роби. Няма да си тръгна без него.

Останалите кимнаха в съгласие.

— Добре, тогава — каза Ангъс. — Ще се разделим на пет групи, водени от Жан-Люк, Конър, Джак, Колбеър и от мен. Моята група ще нападне хижата. Жан-Люк, Конър и Джак — вашите групи ще поемат останалите три страни от квадрата. Колбеър, ще поемеш петата група и ще се установите тук — Ангъс начерта един X в пръстта, — на половината разстояние от лагера и пещерата, за да може да убиете всеки, който идва или напуска. Да вървим.

Имаше бързо раздвижване, докато петимата капитани събраха групите си. Жан-Люк избра Роман, Фил, Иън и още двама вампира от Тексас да се присъединят към него.

И петте групи се придвижиха крадешком през гората и застанаха на позициите си. Фил приклепна зад едни храсти между Роман и Иън. Той дочу Роман да прошепва една молитва и добави своето безмълвно амин.

Щом Ангъс нададе боен вик, те нападнаха.

Фил мина през задната врата на хижата. Четирима Бунтовници скочиха от една маса. Той прониза един. Останалите трима побързаха да вземат сабите си. Фил и Роман започнаха да се бият с по един Бунтовник. Последният избяга през предната врата към отворената централна част.

Фил уби втория си опонент. Противникът на Роман осъзна, че е сам срещу двама и се телепортира.

— Кръв господня — измърмори Драганести.

Фил изтича през предната врата. Няколко Бунтовници бяха избягали през предните врати на деветте бунгала, когато вампирите ги бяха нападнали през задните. Бунтовниците образуваха тълпа близо до

огъня. Още Бунтовници се измъкнаха от хижата, едва избягвайки да бъдат екзекутирани от Ангъс и неговата група.

Фил преброи, че поне двадесет и пет Бунтовници бяха останали в отвореното пространство. Бяха изгубили поне половината от началната си бройка. Доколкото той можеше да каже, всички от добрите вампири бяха оцелели първоначалното нападение. Седемдесет и четири срещу двадесет и пет. Победата беше почти в ръцете им.

Вампирите обградиха Бунтовниците и стесниха периметъра.

— En garde! — Колбеър се спусна към отвореното пространство с още трима мъже. На гърдите му имаше кървяща рана. — Идват от пещерата. Трябва да са поне стотина!

Фил преглътна трудно. Той и приятелите му бяха затънали до шия в лайната.

Ванда обикаляше из хижата. Имаше лошо предчувствие за тази битка. Ако добрите вампири се провалиха, войната щеше да свърши. Бунтовниците щяха да спечелят.

И как можеше да не прави нищо, когато Фил се бореше за живота си? Как можеше да живее със себе си, ако той загинеше?

Тя спря до масата и погледна оръжията, които ѝ бе купил. На мига разбра какво трябва да направи. Нави крачола на дънките си, постави канията и сложи ножа в нея.

— Тръгваш ли? — попита Бринли.

Ванда кимна.

— Имам лошо предчувствие за това.

— Тогава и аз ще дойда с теб. Можеш да ме телепортираш, нали?

Вратата се отвори с трясък и момчетата нахлуха вътре.

— И ние искаме да се бием — обяви Дейви.

— Не — каза Бринли. — Прекалено сте млади.

— Но ние можем да се бием — настоя Грифин. — Може да ги нападнем като вълци.

— Можете да се превърнете? — попита Ванда. — Мислех, че това беше само снощи.

— Цикълът на пълната луна има ефект върху нас в продължение на три нощи — обясни Бринли. — Първата нощ се превръщаме без

значение от желанието ни за цялата вечер. През другите две нощи може да изберем дали да се превърнем, или не.

— А ние искаме да се превърнем! — Дейви погледна към Ванда.
— Ако можеш да ни заведеш там, ще се бием.

— Моля те — обади се Гавин. — Господин Джоунс вярва в нас. Искаме да му покажем, че ние заслужаваме това.

Бринли въздъхна.

— Добре. Но ако някой от вас бъде ранен, ще се отдръпнете. Ще останете в безопасност. — Тя се обърна към Ванда. — Колко можеш да телепортираш наведнъж?

Ванда трепна.

— Само един.

Момчетата изстенаха.

— Чакайте малко. — Ванда сграбчи телефона си. Заля я облекчение, когато видя дългия списък с контакти. Слава на бога, че Фил бе мислил в перспектива. Тя се обади на Маги.

— Маги, Ванда е. Нуждая се от двама ви с Пиърс тук веднага. Донесете и някакво оръжие.

— В опасност ли си? — попита Маги. — Веднага пристигаме.

След броени секунди Маги и съпругът ѝ се появиха в хижата. Маги държеше телефон и пистолет, докато Пиърс придържаше пушка. И двамата имаха ножове, пъхнати в коланите им.

Ванда бързо им обясни ситуацията.

— Не е нужно да се биете, ако не желаете, но се нуждаем от помощта ви, за да стигнем на мястото.

— Не е проблем. — Пиърс погледна към групата момчета. — Сигурни ли сте, че искате да направите това?

— Да, нека да вървим — настоя Дейви.

— Къде точно отиваме? — попита Маги.

— Финиъс каза, че е лагер южно от планината Ръшмор. Мислех да се обадим на някой от тях и да се телепортираме направо там.

Пиърс се намръщи.

— Ако се бият, няма да отговорят на телефоните си.

— Трябва да опитаме.

Ванда прегледа списъка си с контакти.

Бринли извади своя телефон.

— Наблизо до тях трябва да има глутница. Ще се опитам да ги открия.

Очите на Ванда се спряха на името Кио. Японският турист и приятелите му бяха предложили помощта си преди. Тя набра номера му.

— Кио, Ванда е. Не знам дали си спомняш...

— Ах, Ванда, известната знаменитост. За мен е чест.

— Кио, можеш ли да се телепортираш при мен заедно с приятелите си? И ако имате някакво оръжие, може ли да го вземете с вас?

— Неприятности ли имаш? Веднага пристигаме — Кио, Юки и Йоши се появиха, всеки с по един самурайски меч.

Ванда обясни ситуацията отново и представи всички.

Японците зяпаха Пиърс.

— Ти Дон Орландо де Корасон! — извика Юки. — Ти много известен.

— За нас е чест да се бием с теб — поклони се Кио.

Бринли покри телефона си с една ръка.

— Обадох се на сестра си Глинис. Тя търси номера на най-близката глутница до планината Ръшмор.

— Планината Ръшмор? — попита Йоши. — Голяма планина, големи глави?

— Ние бяхме там — каза Кио. — Имаме много хубави снимки. Искате ли да видите?

— Искаме да отидем там — Ванда уви камшика около кръста си и пъкна пистолета си в колана на дънките си. — Знаете ли пътя?

— Хай — кимна Кио. — Ще ви заведем.

— Не се притеснявай — каза Бринли на сестра си и затвори. — Да вървим.

За първото пътуване тримата японци телепортираха Ванда, Маги и Пиърс. След това всички се телепортираха отново. Трябваша им още две пътувания, за да транспортират Бринли и момчетата.

Чуха шума от биещи се саби на юг, и хукнаха към звука, тичайки на зигзаг покрай дърветата. Отзвукът ставаше по-силен, разкъсван от време на време от вик на победа или плач от болка.

Ванда видя светлината от огъня пред тях. Тя спря зад едно бунгало и надникна зад ъгъла. Бринли погледна над рамото ѝ.

Фил и добрите вампири бяха напълно обградени и се бореха за живота си. Една пантера обикаляше из периметъра, сваляйки Бунтовници и влачейки ги настрани, за да ги довърши.

— Пантерата е на наша страна, нали? — попита Бринли.

— Да — Ванда присви очи. — Откъде се появи мечката?

— Това е Хауърд — прошепна Маги.

— Милият Хауърд е мечка?

Ванда трепна, когато огромната мечка замахна срещу един Бунтовник с грамадната си лапа и откъсна главата на вампира.

— Готино — прошепна Дейви. — Хайде момчета, нека се превърнем.

— Убедете се, че нападате лошите — предупреди ги Ванда. — Нашите момчета са в средата.

— Да, те са обградени — Дейви свали ризата си. — Но това няма да е за дълго.

Бринли и момчетата се съблякоха и започнаха да се преобразяват. Ванда сграбчи ръката на Маги и изтича да се скрие зад друго бунгало.

— Може би ние ще успеем да открием Роби.

Пиърс ги последва, носейки пистолета си.

— Няма да изпусна Маги от поглед.

Серия от вой и бойни викове проехтяха през лагера. Ванда надникна зад бунгалото. Върколаците и японците бяха нападнали.

Изненадани, Бунтовниците се намериха биещи се на два фронта. Редиците им изтъняха и изгубиха кураж. Писъци на болка изпълниха въздуха. Тревата се осея от купчини прах, които бързо бяха пръснати, когато воините ги прегазваха.

Ванда видя група от четирима Бунтовници да отстъпват и да бягат надолу по пътеката. Тя присви очи. Разпозна Касимир и Зигизмунд. Те можеха да избягат, опасявайки се, че битката се бе обърнала срещу тях или отиваха към Роби.

— Нека ги последваме — прошепна тя на Маги и Пиърс.

Те се придържаха към заслона на дървата и последваха Касимир. Той ги заведе до една пещера, където двама Бунтовници стояха да пазят входа. Зигизмунд и Касимир трябва да бяха влезли вътре.

— Колко добри сте с ножовете? — попита Ванда.

— Много добри — Маги извади острието от колана си. — За мен е онзи от ляво.

Съпругът ѝ извади ловджийски нож.

— На три.

Той преброи тихо и ножовете полетяха във въздуха. Забиха се с тъп звук в гърдите на двамата Бунтовници.

Пиърс бе улучил сърцето и Бунтовника се превърна в прах. Жертвата на Маги падна на земята. Пиърс се спусна към него с вампирска скорост, извади ножа и го заби в сърцето на оцелелия вампир. Той също се превърна в прах.

Пиърс подаде ножа на Маги, преди да влязат в пещерата. На всеки три метра на стената имаше закачена запалена факла. Те продължиха тихо, след това се спряха, когато основният тунел се раздели на две.

— Вие тръгнете по десния — прошепна Ванда. — Аз ще тръгна наляво.

— Сигурна ли си? — попита Пиърс.

— Да.

Ванда извади ножа от канията на прасеца си и забърза по тъмния коридор. Ставаше все по-тъмно, затова тя издърпа една факла от стената, за да осветява пътя си. Тунелът се отвори в стая със сталактити, спускащи се от тавана. Тя се промъкваше покрай сталагмитите. Нямахме Бунтовници. Нямахме го и Роби.

Ванда чу стон и се завъртя наоколо.

— Роби? — Едва прошепна името, надявайки се, че звукът няма да се разнесе прекалено далече.

Отново чу стона. Повдигна факлата и се огледа бавно наоколо. В стената имаше тясна пукнатина. Тя се обърна настрани и се промуши през нея.

Имаше друга стая. И в средата ѝ на един стол седеше вързан Роби.

— Роби — прошепна тя, бързайки към него.

Той вдигна глава и тя се спря на място. Мили боже, бяха направили лицето му на каша. Едното му око бе подуто, другото бе порязано над веждата. Оттам се стичаше кръв.

— О, Роби.

Ванда остави факлата между два камъка. Горчилка се надигна в гърлото ѝ, когато видя порязванията по гърдите му.

— Гладен — прошепна той.

О, не, трябваше да се сети да донесе малко синтетична кръв със себе си.

— Не се притеснявай. Ще те телепортираме оттук направо някъде, където има кръв.

В хижата имаше достатъчно. Можеше да го телепортира там.

Тя остави долу ножа си и хвана веригата около гърдите му. Извика, когато среброто изгори пръстите ѝ. Разбира се, сребро, за да не може да се телепортира. Тя трепна при вида на изгарянията по гърдите на Роби.

Огледа се наоколо за нещо, с което да предпази ръцете си. Чорапи? Погледна към краката на Роби. Бяха боси и кървави. По дяволите! Нямах ли част от този мъж, която не бяха измъчвали?

— Гладен — прошепна отново Роби.

— Нека те измъкнем оттук.

Тя издърпа ризата си и я уви около ръцете си. След това отви веригата от гърдите и врата му. Видя, че ръцете му са вързани зад стола със сребро. Те бяха изгорени и от тях капеше кръв.

Роби започна да трепери и тя осъзна, че той се бореше с нуждата да я ухапе.

— Само още малко, дръж се.

Тя махна веригата, която придържаше бедрата му към стола.

— Не! — изплака Роби.

— Всичко ще е наред — увери го тя.

Нещо остро се заби в гърба ѝ и тя се изправи рязко, надничайки зад рамото си.

Зигизмунд стоеше зад нея, а сабята му бе забита в гърба ѝ.

— Отново се срещаме, Ванда. За последен път.

ГЛАВА 23

Ванда погледна към ножа си на земята. Никога нямаше да стигне до него навреме. Нямаше и да успее да отвърже камшика си достатъчно бързо. Остави ризата си да падне на земята и обви ръка около дръжката на пистолета, затъкнат в колана на дънките ѝ.

Внезапно Зигизмунд я сграбчи, дърпайки я назад към гърдите си. Той извъртя сабята си и я притисна в гърлото ѝ.

— Трябваше да те убия преди много години. Йедрек настоя да го направи сам, но вече го няма. Ти и гадните ти другарчета ще платите за убийството му.

Ванда задържа дъха си, страхувайки се, че сабята ще пореже гърлото ѝ, ако си поеме въздух.

Мъжът притисна шпагата още по-силно към врата ѝ.

— Може първо да се позабавлявам с теб. Знаеш ли, винаги съм искал да те изучукам.

Той изсумтя в ухото ѝ. Сабята му падна на пода. Ванда се обърна.

Зигизмунд се бе превърнал в купчинка прах на пода. Сестра ѝ стоеше там, гледайки към останките му, а в треперещата си ръка държеше една шпага.

— Марта? — прошепна Ванда.

— Аз... аз най-накрая съм свободна — прошепна на полски сестра ѝ.

Погледът ѝ се вдигна към Ванда. Тя изпусна сабята си, която изтропа на пода.

Ванда пое дълбоко въздух.

— Ти спаси живота ми.

Очите на Марта се изпълниха със сълзи.

— Аз убих малката ни сестра. Не го мислех, нито го исках — тя погледна към купчината пръст. — Той ме контролираше толкова дълго. — С внезапен вик Марта мина през прахта. Мачкаше я и мачкаше и не спираше да плаче: — Мразя го! Мразя го!

— Марта — Ванда я хвана за раменете. — Всичко е наред. Сега сме заедно.

Тя примигна през сълзи.

— Можеш ли да ми простиш?

— Да. — Ванда я придърпа силно и я прегърна. Сестра ѝ трепереше в ръцете ѝ. — Можеш ли да ми помогнеш да освободим Роби?

Пусна Марта и се премести зад Роби, за да освободи веригите около китките му.

Сестра ѝ не помръдна от мястото си, гледайки към Роби със сълзи, спускащи се по лицето ѝ.

— Роби!

Ванда чу Ангъс да вика в пещерата.

— Тук сме!

Шотландецът се промуши през тясната пукнатина. Той се спря, когато видя Марта и вдигна сабята си.

— Всичко е наред, Ангъс. Тя е с мен.

Ванда освободи веригата, вързана около китките на Роби и той се плъзна напред.

Ангъс се спусна напред, за да го хване.

— О, Роби, момко.

— Гладен — прошепна Роби.

— Разбира се.

Ангъс се разрови из спорана си и извади една бутилка с кръв. Той отвъртя капачката и повдигна бутилката до устата на Роби.

Той я изпи до дъно.

— Как върви битката? — попита Ванда.

— Приключи — отвърна Ангъс. — На Бунтовниците не им хареса да бъдат разсичани от нас и разкъсвани от диви животни. Телепортираха се. Откъде дойдоха тези вълци?

— Аз ги доведох — каза Ванда. — Те искаха да се докажат пред Фил.

— О, те със сигурност се показаха достойни пред мен. — Ангъс осъзна, че бутилката е празна. Извади една плоска бутилка от спорана си. — Ето, момко. Малко Криски ще ти помогне с болката.

— Ще се оправя.

Роби взе бутилката с треперещата си, окървавена ръка. Хватката му трепна.

Ангъс улови бутилката и я задържа до устата му.

— Толкова се притеснявахме за теб. Ще убия копелето, което ти е причинило това.

— Роби! — От входа на пещерата се чуха още викове.

— Тук сме! — извика Ангъс.

Жан-Люк, Конър и Фил се промъкнаха вътре. Сърцето на Ванда подскочи, щом видя Фил. Той имаше няколко порязвания и драскотини, но освен тях изглеждаше напълно чудесно.

Той не изглеждаше изненадан да я види. Трябва да е осъзнал, че е тук, когато вълците се присъединиха към битката. Ухили й се, след това погледна към Роби и усмивката му изчезна.

— О, момко. — Конър прилекна пред Роби. — Нека те върнем в Роматех и те поизчистим.

— Открихте ли Касимир? — попита Ангъс.

— Не — каза Конър. — Изглежда, че копелето се е телепортирало.

— Ще кажа на всички, че сме намерили Роби.

Жан-Люк потупа Роби по рамото и напусна малката стая.

— Здравсти, Роби. — Фил докосна коляното му, след това погледна към Ванда. — Добре ли си?

Тя кимна и посочи към прахта, пръсната по пода.

— Зигизмунд се опита да ме убие, но сестра ми ме спаси. — Ванда издърпа Марта напред. — Сега тя е на нашата страна.

— Добре дошла. — Фил се здрависа с Марта. — Благодаря ти, че си спасила Ванда.

Марта кимна, а по лицето й не спираха да се стичат сълзи.

Ванда също усещаше сълзи в очите си. Сестра й се бе върнала при нея. И Фил беше оцелял в битката.

— Радвам се, че си добре.

Той кимна.

— Аз също се радвам, че си добре.

Очите му блестяха от любов и желание.

— О, дай, прегърни я, момко — изръмжа Конър. — Изобщо не ни заблуждавате.

Фил сграбчи Ванда и я притисна силно.

— Бях толкова уплашен, когато осъзнах, че си тук. — Той целуна челото ѝ. — Но съм ти благодарен, че дойде. Момчетата и японците бяха от голяма помощ.

— Искам да говоря с японците — каза Ангъс. — Фил, може ли да ги повикаш да дойдат в Роматех с нас?

— Разбира се. — Фил пусна Ванда. — Бих искал да доведе и момчетата там. Необходим им е дом и училище.

— Сираци ли са? — попита Ангъс.

— Прогонени са както бях аз — отговори Фил. — Няма дом.

— Вече имат. — Ангъс помогна на Роби да се изправи на крака. — Ще ги заведа в Роматех. Доведете другите.

Ангъс обви ръка около раменете на Роби и двамата изчезнаха.

— Да вървим — Фил хвана Ванда за ръка.

Тя се отдръпна.

— Аз... аз ще заведа Марта в хижата на Хауърд. Имаме да наваксаме. Ще се видим по-късно.

Фил наклони глава, изглеждайки малко притеснен.

— Сигурна ли си?

— Разбира се. Всичко ще е наред — настоя Ванда. Тя примигна, за да прогони сълзите от очите си. — Винаги ще те обичам, Фил. Знам, че имаш прекрасно бъдеще пред себе си.

Той присви очи.

Ванда улови сестра си за ръката и се телепортира.

Два часа по-късно Фил остави момчетата в една конферентна зала в Роматех, да попълват формуляри за регистрация в училището на Шана. Той се запъти надолу по коридора към клиниката, за да види как е Роби. Стаята беше пълна с хора, чакащи за някакви новини.

Той седна до Бринли.

— Какво правиш тук?

Тя сви рамене.

— Чакам някой от приятелите ти вампири да ме прибере вкъщи. Как са момчетата?

— Регистрират се в училището. Сигурна ли си, че не искаш да кандидатстваш за учителка там?

Тя се намръщи.

— Не знам. Имам хубав живот в Монтана.

— Може да живееш в кампуса и да виждаш момчетата всеки ден.

— И никога да не видя отново родителите си? Или Хоуел и Глинис? — Тя го погледна гневно. — Ти дори не искаш да видиш по-малките си брат и сестра?

Фил въздъхна.

— Сега това е моят дом.

Бринли се огледа из стаята.

— Къде е Ванда? Мислех, че вие двамата сте неразделни.

— Тя искаше да е сама за известно време със сестра си. Опитах се да ѝ се обадя, но не отговори.

— Страхотно. Най-накрая е видяла светлината.

Фил наклони глава.

— Какво си ѝ казала?

— Обясних ѝ кой си ти. Разкрих ѝ, че имаш прекрасно бъдеще пред себе си.

— Тя ми каза това два пъти.

Бринли сви рамене.

— Предполагам, че е разбрала къде принадлежиш. Ти ще бъдеш важен лидер някой ден.

— Може би. След около триста години — изръмжа Фил. — Каза ли ѝ това?

— По-добре си без нея. Тя дори не може да ти роди деца.

— Мислиш ли, че ме е грижа? — извика Фил, след това осъзна, че всички в чакалнята го гледат. Той сниши глас. — Обичам я, Брин. Ще се оженя за нея. И няма нито едно проклето нещо, което да направиш по въпроса.

Бринли го погледна намръщено.

— Може да имаш всичко — богатство, сила и престиж. Ще се откажеш от всичко това заради една вампирка...

— ... с лилава коса — довърши изречението ѝ Фил. — Да, можеш да се обзаложиш, че ще го направя.

Той напусна чакалнята и започна да крачи из коридора. Щеше да накара Финиъс да го телепортира до хижата на Хауърд. И тогава какво щеше да направи? Как можеше да убеди Ванда, че тя е идеалната жена за него?

Тя винаги е била единствената за него. Преди години, когато въстана срещу баща си и се озова в градската къща, я срещна за първи път. С лилавата си коса и татуировката на прилеп, той беше разбрал още от самото начало, че е открил още един бунтар, още един изгнаник. Двамата бяха от един вид, и двамата криеха страстен, гневен звяр дълбоко в себе си.

— Фил, как си?

Той се обърна и видя отец Андрю да идва по коридора към него.

— Добре съм, отче. Как сте вие?

— Добре. Исках да говоря с теб — свещеникът извади планера си и прехвърли няколко страници. — Проучвах семейството на Ванда, за да видя дали ще мога да откроя сестра й.

— Ние я открихме. Ванда е с нея сега. Те работят по проблемите си.

Отец Андрю погледна нагоре, усмихвайки се.

— Отлично. — Той откъсна една страница от планера си и я подаде на Фил. — Мислех, че ще намериш това за интересно.

Фил прочете листа и сърцето му се изду в гърдите му. Това бе идеалният начин да спечели обратно Ванда.

— Благодаря ви, отче.

— Пак заповядай, синко. — Той потупа Фил по гърба. — Е, ще провеждам ли друга сватба скоро?

Фил преглътна.

— Вие знаете?

Очите на свещеника блеснаха.

— Че вие сте се занимавали със забранени дейности? Не се тревожи. Вярвам в опрощението.

Опрощение. Ако Ванда може да прости на сестра си, може би беше време и той да прости на баща си. Все пак, ако баща му не го бе пропъдил, никога нямаше да попадне в света на вампирите. Нямаше да намери Ванда.

— Аз също вярвам в опрощението. И в любовта.

Отец Андрю се усмихна.

— Тогава си истински благословен.

ЕПИЛОГ

Три ноци по-късно

Ванда погледна нагоре, когато Финиъс се телепортира в хижата с една кутия.

— О, донесъл си ни храна. Благодаря ти.

Тя се бе обадила на Конър преди няколко часа, с молба да изпрати няколко бутилки с кръв.

Все още не беше готова да се върна в града. Двете с Марта имаха да наваксат повече от петдесет години. А според Конър, Касимир все още беше някъде в Америка и тя все още бе в списъка му с мишени.

Той щеше да иска и смъртта на Марта, затова бе добре да останат скрити в хижата на Хауърд. Освен това Ванда знаеше, че не е готова да бъде сред хора. Все още избухваше в сълзи в неочаквани моменти. Все още я болеше от липсата на Фил.

Той престана да звъни след първата нощ. Тя можеше само да си мисли, че той е осъзнал, че ще е по-добре без нея.

— Здравей, сладка — усмихна ѝ се Финиъс, докато оставяше кутията на кухненския шкаф. — Здравсти, маце — кимна той на Марта.

— Здравей, доктор Фанг. — Марта отиде да погледне в кутията. — Донесе ли ни Шококръв? Обожавам това нещо.

Ванда се усмихна. Сестра ѝ, изглежда, се приспособяваше добре към синтетичната кръв и вампирската фюжън кухня.

— Ето. — Финиъс подаде една бутилка Шококръв на Марта. — Можеш ли да подредиш останалите неща? Имам строго секретна мисия.

— Наистина? — Марта извади бутилките от кутията. — Каква мисия?

— Такава, която изисква специалните познания на Любовния доктор. — Финиъс тръгна бавно към Ванда. — Не се притеснявай, маце. Веднага ще те върна.

— Какво? — Ванда се сепна, когато Финиъс я хвана. — Какво правиш?

Всичко стана черно.

Ванда се препъна и Финиъс я задържа.

— Добре, вълчо. Мисията е изпълнена — Финиъс удари юмрук в този на Фил и се телепортира.

— Какво става тук? — Ванда погледна Фил, след това наоколо.
— Къде сме? В някакъв килер?

Тя се намръщи на етажерките, изпълнени с препарати за почистване и парцали.

Фил докосна рамото ѝ.

— Трябваше да те видя, Ванда.

— В някакъв килер?

Той се ухили.

— Трябваше да ти кажа колко много те обожавам. Обичам те.
Отказвам да живея още една нощ без теб.

Сърцето ѝ се сви в гърдите ѝ.

— Но ти имаш прекрасно бъдеще...

— Да, с теб.

Ванда притисна ръка до гърдите си.

— Ти си предопределен да бъдеш велик водач на своите хора.

— Може би след около триста години. Сестра ми не е била много словоохотлива, що се отнася до времето.

— Оу.

Сърцето на Ванда започна да бие бързо. Той все още я обичаше.
Все още я желаше. И можеше да живее още стотици години.

Фил се усмихна.

— Искам да ти покажа нещо.

— В един килер?

Подсмивайки се, той отвори вратата.

— Помолих Финиъс да те телепортира в килера, за да не изглежда подозрително пристигането ти.

Той я поведе по един обикновен бял коридор. Стъпките им ехтяха по лъскавия ламиниран под. Миризмата на почистващия препарат тежеше във въздуха.

— Къде сме? — попита тя.

— Кливланд — той я поведе към една двойна врата. — Това е дом за стари хора.

— Боже, Фил, не съм чак толкова стара.

Той се изхили и стисна ръката ѝ.

— Липсваше ми.

Тя се намръщи срещу него.

— Ти не ми се обади.

— Чаках идеалния ден. Днес имат тържество и искам да го видиш — той отвори двойната врата. — Това е стаята за развлечения.

Ванда забеляза масата с голяма торта и купа пунш. Смъртни се разхождаха наоколо, говореха и се смееха. Няколко деца обикаляха около масата, възхищавайки се на тортата и опитвайки се да си откраднат от сметаната. Една по-възрастна жена със сиви къдрици ги разпъди, смеейки се.

Ванда се намръщи.

— Не познавам никой от тези хора.

Фил я дръпна напред.

— Искам да се срещнеш с рожденика. Той е на осемдесет и една години.

Ванда забеляза възрастен мъж да седи на едно кресло. Той гледаше надолу към малкото момиченце в скута си. Лицето му бе набраздено от бръчки, главата му бе плешива. Той държеше малкото момиче със сбръчкани ръце, покрити с петна от старостта.

— Искаш ли едно парче торта, Паупау?

— Да, Емили, това ще е прекрасно.

Малкото момиченце се спусна от скута му и изтича към масата. Стариият мъж вдигна лице, за да я наблюдава и се усмихна.

Ванда ахна. Тези сини очи. Погледът ѝ се спусна по него и забеляза номерата, татуирани върху ръката му.

Жозеф.

Тя се препъна назад. Сърцето ѝ спря. Покри устата си с треперееща ръка.

Фил държеше раменете ѝ, подкрепяйки я.

— Жозеф — прошепна тя.

Порой сълзи се изсипа от очите ѝ.

— Той е преживял войната — прошепна Фил. — Имигрирал е тук през 1949 и се е оженил година по-късно. Има четири деца, десет внука и три правнука.

Ванда се извърна и яростно изтри сълзите, спускащи се по лицето ѝ.

— Не мога да го оставя да ме види да плача. Не и с моите розови сълзи.

О, господи, в действителност тя бе свързана с всички тези хора.

— Искаш ли да се срещнеш с него? — попита Фил.

Ванда притисна ръка до бясно биещото си сърце.

— Какво ще му кажа?

— Ще измислиш нещо.

Фил я придружи до брат й.

Устата му трепна, когато забеляза косата й, след това погледна лицето й.

— Познавам ли ви? Изглеждате ми позната.

Тя примигна, за да прогони сълзите.

— Аз... аз... името ми е Ванда.

Сините му очи се разшириха от изненада.

— Това беше името на сестра ми. Толкова приличате на нея.

— Тя бе... моя баба.

Жозеф изведнъж се вкамени и се хвана за гърдите. Ванда ахна. Мили боже, тя щеше да го убие.

Възрастната жена се спусна към тях.

— Какво става тук? — Тя погледна към Ванда. — Коя сте вие?

— Добре съм — настоя Жозеф. — Герти, спомняш ли си как ти говорех за сестра си Ванда?

— Да, тя те е отгледала, след като майка ви е починала. Ти каза, че е загинала във войната.

Жозеф погледна към Ванда със сълзи в очите.

— Оживяла е! Това е внучка й.

— Боже! — Герти хвана ръката на Ванда. — Господ да ви поживи.

Жозеф улови другата ръка на Ванда.

— Как е тя? Все още ли е с нас?

— Почина — тихо каза Ванда. — Но винаги говореше за теб. Толкова много те обичаше.

— Аз също я обичах. — Жозеф разклати ръката й. — Това е най-хубавият подарък.

— Да, така е. — Ванда погледна към Фил и се усмихна. — Благодаря ти.

Жозеф се разсмя.

— Харесва ми лилавата ти коса. Това е нещо, което сестра ми би направила.

Фил пристъпи напред.

— Сър, името ми е Фил Джоунс. За мен е чест да се запозная с вас.

Жозеф пусна ръката на Ванда и се здрависа с Фил.

— С Ванда ли сте тук?

— Да, и тъй като сте най-възрастният роднина от мъжки род, мислех, че мога да ви помоля за ръката ѝ.

Жозеф примигна.

— Старомоден си, а? Това ми харесва. — Той погледна към Ванда и сините му очи блеснаха. — Обичаш ли този мъж, Ванда?

— О, да. — Тя пристъпи към Фил и обви ръце около него. — Много го обичам.

Герти плесна с ръце.

— Това е толкова сладко.

Жозеф прочисти гърлото си и погледна сериозно Фил.

— Имаш ли работа, млади момко?

— Да, сър. Ще се грижа добре за нея. Обичам я с цялото си сърце.

Жозеф се подсмихна.

— Не знам защо съм ви аз. Вие двамата вървете и се оженете.

Ванда се разсмя.

— Ще го направим. Обещавам.

Фил извади един пръстен с диамант от джоба си и го постави на пръста на Ванда.

— За нашето прекрасно бъдеще заедно.

Тя обви ръце около врата му и устата му срещна нейната за една дълга, бавна целувка.

— Ооу, Паупау — прошепна Емили. — Те се целуват.

Ванда чу брат ѝ да се смее и сърцето ѝ се извиси.

— Как ще мога да ти се отблагодаря за това, Фил?

Той и подари една вълча усмивка.

— Все ще измислим нещо.

БЛАГОДАРНОСТИ

След като преживях още един кръг от ада на Крайния срок, искам да благодаря на всички, които ми помогнаха да остана с разума си. Хиляди благодарности на съпруга и децата ми; критичните ми родители Ем Джей, Санди, Вики и Вики; агентът ми Мишел Грайковски и приятелите ми от сдруженията на Западен Хюстън и Северозападен Хюстън на Романтичните писатели на Америка. Моите благодарности на Ерика Цанг за това, че е най-брилянтният и разбиращ редактор на света! Благодарности и на професионалистите от Харпър Колинс за това, че ми дават най-прекрасните корици, реклама и съдействие. И накрая, едно голямо благодаря на всички читатели на поредицата „Рискована любов“. Писмата и имейлите ви са като Шококръв за един гладен вампир.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.